- 26 -

ŞUARÂ SÛRESİ

Mushaf'taki sıralamaya göre kitabımızın 26, nüzûl sıralamasına göre 47, üçüncü miûn grubunun yedinci sûresi olan Şuarâ sûresi Mekke'de nâzil olmuştur. Âyetlerinin sayısı 227 dir.

"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla"

Hamd yalnız ve yalnız âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salât ve selâm Allah'ın Rasûlüne ve Onun pak aile halkına ve ashabına olsun. Rabbimiz bizden kabul buyur. Çünkü sen her şeyi işitensin, her şeyi bilensin.

Adını içindeki 224. âyetten almış, Mekke döneminin ortalarında nâzil olmuş 227 âyetlik bir sûreye misafir olduk. Bakalım bize neler ikrâm edecek, bizi nereye oturtacak, bizim yerimizi, konumumuzu, durumumuzu, kaç okkalık Müslüman olduğumuzu nasıl tespit edecek.

Sûrenin nüzul zamanı muhteva ve üslubuna bakılırsa az evvel de ifade ettiğim gibi Resûl-i Ekrem Efendimizin risâletinin Mekke döneminde, o dönemin de ortalarında nâzil olduğunu söyleyebiliriz. Bu dönem Mekke müşriklerinin peygamber efendimizi ve getirdiği mesajı tanıyıp reddetmek için ellerinden gelen her türlü zulüm ve işkenceleri işlemeye koydukları bir dönemdir. Her türlü şeyi söylüyorlar. Bazen Resûlullah Efendimizin Allah'ın elçisi olduğunu ispatlamak için gerekli âyetleri, mûcizeleri getirmediğini, gelen âyetlerin bu konudaki şüphe ve tereddütlerini yok edip ona iman etmelerine yetmediğini söylüyor-lar, bazen peygambere iman edip onun peşine takılanların toplumun en zayıf, en değersiz kimseleri olduğunu, onun dâvetinin sadece böyle üç beş baldırı çıplak tarafından kabul gördüğü, toplumun geri kalan asil ve soylu insanlar nezdinde bu mesajın hüsnü kabul görmediğini söyleyerek peygamberi maskaraya almaya çalışıyorlar. Halbuki peygamber efendimiz onların bu tavırlarının tamamen aksine, onlara değer veriyor, onların hidâyeti ve kurtuluşu için çırpınıyor, çabalıyor, bu uğurda yoruluyor, kendini ve her şeyini feda edecek bir duruma geli-yordu. O çabaladıkça berikiler şirretliklerini artırıyorlardı. Onların bu inançtı tavırları, kendilerinin kurtuluşunu isteyen bir kimseye karşı bu denli alçakça tavırları Resûlullah efendimizi derinden üzüyor, onun için büyük bir ıstırap sebebi oluyordu.

İşte sûrenin indiği dönemde Mekke'nin, Mekke müşriklerinin ve o şehri onlarla paylaşmak durumunda olan peygamberimiz ve beraberindeki bir avuç müslümanın ahvali buydu. İşte bunun içindir ki bu sûresinin hemen başında Rabbimiz bunalmış peygamberini teselli ederek sözlerine başlıyor. Ey peygamberim, ne oluyor sana? Bu adam olmazlar hakkında niye kendini yiyip bitiriyorsun? Bu hainlerin iman etmeyişlerinin sebebi sen değilsin. Senin eksikliğin, senin başa-rısızlığın değildir. Senin onlara getirdiğin âyetlerin eksikliği de değildir. Bunların iman etmeyişlerinin sebebi sadece boş ve kuru inatları, kibirleridir. Onlar akıllarını kullanmak istemeyen zavallılardır. Onlar senden başka âyetler istiyorlar. Onlar bu âyetler yerine boyunlarını büktürecek, bellerini kıracak, defterlerini dürecek harikulade âyetler bek-liyorlar. Kendilerine reddedemeyecekleri bu tür âyetler gelsin ki helâkleri çabuklaştırılsın. Elbette zamanı gelince Rabbinin bu tür âyetleri de gelecek ve onların işleri bitirilmiş olacaktır. O zaman anlayacaklar al-çaklar gerçeği, ama geçmişler olsun. Çünkü artık dönüş imkânı olmayan, zorunlu olarak kabul etmek ortamında bu anlamalarının onlara hiçbir faydası olmayacak buyurulmaktadır.

Sûrenin bu girişinin ardından hemen hemen ortalarına kadar bu konu etrafında mesajlar verilmektedir. Bu dünyada Allah'ı, Allah'ın tek Rab ve İlah oluşunu, tüm varlıkların Allah'ın kulu olduğunu, tüm varlıklar üzerinde sadece Allah'ın egemen olduğu gerçeğini, Allah'ın hayata karışı tek Rab ve İlâh olduğu gerçeğini, Allah'ın insan hayatına karışmak üzere peygamber seçip onunla mesajını, programını göndermesi gerçeğini anlamak isteyen insanlar için yeteri kadar âyet, delil, açıklama gelmiştir. Şu kâinatta serpiştirilmiş görsel âyetler, şu kitabın içindeki işitsel âyetler iman etmek isteyen kimseler için yeter de artar da. Hiç kimse iman etmek için yeterli âyetlerin olmadığını id-dia edemez. Ama bütün bu âyetlere gözlerini ve kulaklarını tıkamış, akıllarını, kalplerini kapamış inatçı kâfirler inanmama noktasında diretiyorlar. Gözlerine, kulaklarına, akıllarına, kalplerine baskı uyguluyor-lar. Gördükleri halde görmemiş gibi davranıyor, işittikleri halde duymamış gibi tavır takınıyorlar ve kalplerinin, vicdanlarının sesini duymamak için avazlarının çıktığı kadar inkârlarını seslendiriyorlar.

Rabbimiz bu sûrede bu gerçeği insanların gözlerine sokmak, beyinlerine çakmak için 7 tane eski kavmin tarihini anlatıyor. Firavun kavmi, Nûh kavmi, Âd kavmi, Semûd kavmi, Lût kavmi ve Eykeliler. Bu kavimler tıpkı şimdiki kâfirler gibi Allah'ın elçilerinin mü'min olmaları için kendilerine Rablerinden getirdikleri âyetleri beğenmediler, yeterli bulmadılar, elle

dokunup gözle görebilecek ve asla inkâr ede-meyecekleri cinsten harikulâde âyetler, mûcizeler istediler. Allah on-lara onların istedikleri cinsten âyetler gönderdi de işlerini bitiriverdi, defterlerini dürüverdi. Ne oluyor? Ne istiyor bu insanlar? Hiç düşünmüyorlar mı? Kendilerinden öncekilerin başlarına gelenlerden ibret almaya yanaşmıyorlar mı? Kendi helâklerini mi istiyor bu adamlar? Hiç akılları yok mu bunların? Buyuruluyor.

Ama heyhat ki tarih boyunca bu kâfirlerin karakterleri hiç değişmemiştir. Zihin yapıları hep aynıdır bunların. Bir bakın hele, peygamberler ve onların mübarek yollarının yolcusu Müslümanlarla tartışma yöntemleri, karşı çıkışları, reddedişleri, inanmamak için ileri sür-dükleri delilleri hep aynıdır. Tarihin hangi döneminde bir peygamber gelmişse ona karşı tavırları hep aynıdır. Hepsi de Allah tarafından ya-ratılmışlar, hepsinin akılları, fikirleri, güçleri, imkânları, fırsatları Allah tarafından verilmiş olduğu halde tüm bu imkânlarını Allah ve elçileriyle çatışmada kullanmaktadırlar. Hepsi de Allah'ın değişmez helâk yasasının mahkumu olarak geberip gitmektedirler. Tarih O'nun inanan kul-larına karşı işleyen sonsuz rahmet ve merhametine şahit olduğu kadar, azabına, yakalamasına ve helâkine de şahit olmuştur. Bu durum-da artık Allah'ın gazabına mı, yoksa rahmetine mi müstahak olmak insanların tercihine kalmıştır.

Bizi bütün bu konularla baş başa bırakan, bu değerli azıkları bize ikrâm eden sûre son olarak akıl erdirici bir mesajla bitmektedir. Ey kâfirler, ey hakkı, hakikati örtmeden yana, kamufle etmeden yana tavır alanlar, eğer iman etmeniz ve iman kaynaklı bir hayata yönelmeniz için bu kadar âyet yetmemiş de illâ da başka tür âyetler bekli-yorsanız neden sizden öncekilerin başlarına gelenleri bu kitaptan okumuyorsunuz? Neden kendi dilinizde gelen bu kitabın bilgilerinden istifadeye yanaşmıyorsunuz? Neden bu kitabın bilgilerine teslim olup bir hayat yaşayan peygamberin ashabının sizden farklılığına dikkat etmiyorsunuz? Dün onlar da sizler gibi berbat bir hayatın adamı değiller miydi? Ne oldu? Nasıl değişti bu insanlar hiç düşünmüyor musunuz? Şimdi onları bu hale getiren bir kitap cin veya şeytan işi olabilir mi? Bu kitabı size duyuran peygamber hiç deli, şair veya kâhine benziyor mu? Bugüne kadar hiç deli, kâhin görmediniz mi siz? Onlardan hangisi başarabilmiş o peygamberin başardıklarını? Hangi delinin, hangi kâhinin arkasına bu kadar insan düşmüş? Neden bunu ona söylerken kalbinize danışmıyor, vicdanınızın sesini dinlemiyorsunuz? İyi bilin ki bu tavırlarınızın karşılığını cehennemde çok korkunç bir şekilde göreceksiniz denilmektedir. Bu mukaddimeden sonra inşallah özetle sunmaya çalıştığım sûrenin âyetlerini tek tek tanımaya başla-yabiliriz.

1,2. "Ta, Sin, Mîm. Bunlar apaçık Kitabın âyetle-ridir."

Sûre hurufu mukatta ile başlar. Rabbimiz kullarının dikkatini kitabı üzerine çekerek buyuruyor ki: Bunlar, bu âyetler Mübîn olan, apaçık olan kitabın âyetleridir. Bunlar hayatın kanunlarını, hayatın değişmez yasalarını, yazgılarını bildiren bir kitabın âyetleridir.

Kitap, ketebe kökünden gelir. Ya da kitabe, demektir ki değiş-mez, değiştirilemez, silinmez, kuralları bildiren yazıt anlamınadır. Yüzyıllar boyu değişmeyen, değiştirilemeyen kitabın yazısıdır bunlar. Kağıttaki sökülse, silinse bile bu yazılar, yazgılar asla ortadan kaldırılamayacaktır. Zira bunlar toplumda olan yazılardır, kalplerde olan yazılardır, kabulde olan yazılardır. Yâni Allah'ın muhafaza ettiği levhanın dünyaya yansıttığı yazılardır bunlar. Levh-i Mahfuzdan insan hayatına yansıyan, insan hayatının, tüm kâinatın hayat programı olan yazılardır bunlar. Onun için kesinlikle değişmeyecektir, değiştirilemeyecektir.

Bir özelliği de bu kitabın, bu âyetlerin ***"Mübîn"*** oluşudur, ayan beyan, apaçık anlaşılır oluşudur. Ama insanlar bu âyetlerle diyalog kurmak isterlerse, onları okuyup anlamaya çalışırlarsa o zaman Mübîn olacaktır. Yâni şu harfleri tanıyınca nasıl muhtevayı anlarsa insan, ilgi kurunca anlayacaktır.

Meselâ herhangi bir aletin şifresi veya bir aygıtın kullanım defteri, el kitabı çok net anlaşılır yazılsa bile o yazıyı, o harfleri tanımayan insan için çok karmaşık gelir. Meselâ bizim için bir Çin alfabesi, bir Japon alfabesi çok karmaşa ve karışık geliyor. Ama o alfabeyi tanıyan birisi için ne kadar Mübîndir o ifadeler değil mi? İşte aynen bunun gibi bu kitaba da yönelenler, bu kitabı da anlamaya çalışanlar onun çok ayan beyan olduğunu göreceklerdir, Mübîn olduğunu göreceklerdir.

Bir de tabii burada Allah'ın Resûlüne şairdir, kahindir diyenlere cevap veriliyor sanki. Bu kitapta böyle esrarlı, kapalı hiçbir şey yoktur ki; o bir şairin, bir kahinin muhayyilesinin ürünü olsun! deniyor.

Sonra söz Allah'ın Resûlüne çevriliyor ve şöyle buyuruluyor:

3. "Ey Muhammed! İnanmıyorlar diye neredeyse kendini mahvedeceksin."

Ne yapıyorsun sen? Neredeyse kendini yiyip bitiriyorsun! Kim dedi bunu sana? Bu görevi nerden, kimden aldın sen? Kendini helâk et! Kendini yiyip bitir! diye kim dedi sana? Kim yükledi böyle bir sorumluluğu sana? Nerdeyse sen kendini yok edecek, helâk edeceksin. Kendi kendini yiyip bitiriyorsun.

Olmuyorlar diye, olmayacaklar diye. İnanmıyorlar diye, yola gelmiyorlar diye, adam olmaya yanaşmıyorlar, istenilene gelmiyorlar diye nerdeyse kendini helâk edeceksin. Halbuki sana ne bundan? Seni ne ilgilendirir bu? Hangi âyet sana böyle bir yük yükledi? Nerden çıkardın bunu? Niye dert edindin bunu kendine? Evet insanların iman etmeyişleri, adam olmayışları karşısında üzüntüsünden, kederinden kendi kendini yiyip bitirecek duruma geliyordu, kendisini ihmal edecek duruma geliyordu da Rabb'imiz bu âyetleriyle peygamberini uyarıyordu. Görevin olmayan bir şeyle kendini niye sorumlu tutuyorsun? diyordu.

Şimdi bu âyeti bir de kendimize yönelik düşünelim: Hangi görevlerimiz vardı? Neyi dert edinmiştik? Ne için kendimizi yiyip bitiriyorduk? Reis olma görevi mi? Baş olma, ayak olma görevi mi? Zengin olma, zekât dağıtma görevi mi? Filan yere müdür olma, falan makama oturma görevi mi? Ev yaptırma, kazanma, harcama görevi miydi? Çok uzak çevrelere kadar İslâm'ı duyurma, evlenme, boşanma görevi miydi?

Biz de bu âyeti hatırlayarak diyeceğiz ki: Hayrola bu görevi kim verdi bize? Eğer kesin değişmez yazgı vermişse bu görevi bize tamam mecburuz, yapmak zorundayız. Yâni eğer bu kendimize dert edindiğimiz görevleri şu elimdeki kitabın âyetleri yüklemişse, ve eğer bu görevleri bize yükleyen Allah, bunları illa da yapacaksın demişse; niye illa da kendini helâk ediyorsun? denmez. Niye bu işin sorumluluğu altında eziliyorsun? denmez. Ama eğer bu görevleri bize Allah ver-memişse, Allah'ın kitabı yüklememişse ve ya Allah demiştir ama, kesinlikle bunları yapacaksın değil de gücün yettiğince yap demişse, o zaman bilelim ki âyetin sorumlusu biz oluruz.

Meselâ oruç tut! demişse Allah, ama her hâlükârda tutacaksın dememiş de gücün yettiğince tut demişse, ayakta duramayacak kadar hasta ve halsiz isen, veya yolcuysan, veya hasta isen buna rağmen yine de oruç tutacağım diye kendini yiyip bitirecek bir biçimde oruç tutma peşindeysen, o zaman Allah sana soracaktır: Ne oluyor? Nerdeyse kendini yiyip bitiriyorsun! hitabının muhatabı sen olacaksın.

Meselâ Allah sana Kur'an'ı oku, Kur'an'ı tanı, anla ve insanlara anlat, insanları İslâm'a dâvet edip, onları Müslümanlaştır! demişse, bu uğurda gücün nisbetinde çalışıp gayret et! anlamına gelecektir bu. Değilse olmuyorlar diye kendini yiyip bitirme sen ey Peygamberim ve ey peygamber yolunun yolcuları olacaktır mânâ.

4. "Biz dilesek onlara gökten bir mûcize indiririz de ona boyun eğip kalırlar."

Çünkü senin endişen ne ey Resûlüm? Derdin ne senin? Eğer insanların Müslüman olmalarıysa derdin, yâni hakkın galip gelmesini gözlerinle görmekse endişen, bak bu çok basit: Eğer biz isteseydik bir âyet indirirdik semadan da onların hepsi boyun eğerlerdi mecburen. İsteseler de istemeseler de onlar boyun eğerler teslim olurlar, Müslüman olurlardı. Ama bu istenen bir şey değil ki. Ben onların böyle iman etmelerini istemiyorum ki. Bak böyle iman eden meleklerim var benim. Halbuki ben onları melek değil insan olarak yarattım. Eğer ben isteseydim melekler gibi onların da boyunlarındaki kulluk iplerinin ucunu doğuştan elime alır serbest bırakmazdım. Ama ben irade verdim onlara, iradeleriyle iman etmelerini istiyorum onların diyor Allah.

Yâni ey peygamberim, onların seni dinlememeleri, sana karşı gelmeleri, âyetlerimize karşı kulak vermemeleri, emirlerimize boyun eğmemeleri, adam olmaya yanaşmamaları eğer senin ağırına gidiyorsa, sen takma kafana! Biz öyle bir âyet göndeririz ki bu göze yönelik bir âyet de olabilir, kulağa yönelik bir âyet de olabilir o zaman mecbur iman ederlerdi. Meselâ ne gibi bir âyet? Tufan gibi, sayha gibi, racfe gibi, melekler gibi bir âyet göndeririz de o zaman hepsi iman ederler onların. Ama ne faydası olacak da bu imanın? Hattâ pişmanlıkları bile Firavun örneğinde olduğu gibi hiç bir fayda vermeyecektir onlara.

Yâni Allah için bütün kâfirlerin teslim olup boyun bükecekleri bir âyet göndermek hiç de zor değildir. Allah'ın böyle bir âyet göndermemesi Allah'ın hâşâ âciz olduğu anlamına gelmez de, zorla kabul edilen bir imanın Allah katında makbul bir iman olmadığı anlamına gelir. Eğer Allah insanları iman ve itaate zorlama yöntemini benimsemiş olsaydı o zaman insanlardaki iradenin de imtihanın da mânâsı kalmazdı. Üstelik bu amaçla âyetler göndermeye de gerek kalmazdı. Bunun yerine insanı doğuştan melekler gibi günâh işlemeyen bir varlık olarak yaratır ve biterdi. Ama murad-ı İlâhî bu değildir.

5. "Rahmândan kendilerine gelen her yeni öğütten mutlaka yüz çevirirler."

Rahmân olan Allah'tan, yâni üstelik Cebbar olan, Kahhâr olan Allah'tan bile değil, Rahmân olan Allah'tan, Rahmetin kaynağı olan Allah'tan onlara bir âyet inmeye görsün ondan yüz çeviriyorlar. Allah'ı reddediyorlar, Allah'ı inkâr ediyorlar değil, Allah'ın âyetlerini reddediyorlar. Yâni Allah'ın hayata karışmasını reddediyorlar. Allah bizim hayatımıza karışmasın, böyle âyet filan gönderip bizden bir şeyler istemesin

Diyorlar ki tamam Allah Ali'dir, Allah yücedir, Allah'ı severiz, sayarız, ama yerinde dursun. Bizim hayatımıza karışmasın. Gökyüzünü yarattı, yeryüzünü yarattı, bizi de o yarattı tamam, ama bizim hayatımıza karışmasın. Gökler Onun olsun, dağlar taşlar Onun olsun ama bize karışmasın. Bize âyet göndermesin, bize isteklerini bildirmesin, bize, bizden ne istediklerini duyurmasın. Çünkü bize istediklerini duyurdu mu işler karışıyor. Zira o zaman bizimkilerle onunki çatışıyor, o zaman dinlesek olmuyor, dinlemesek olmuyor, huzurumuz kaçıyor diyorlar sanki, ve Allah'ın âyetlerinden i'raz ediveriyorlar. İlgilenmemeye, ilgi kurmamaya, duymamaya, duyurmamaya çalışıyorlar. Kulaklarına pamuk tıkıyorlar, veya işte evle, elbiseyle bürünmeye çalışıyorlar, veya müzikle, şarkıyla, eğlencelerle bürünmeye çalışıyorlar, kamufleye çalışıyorlar.

Ama her şeye rağmen gelen âyetlerden kimisi mecburen kulaklarına girerse, yâni tüm tedbirlerine, tüm engellemelerine rağmen yine de kimi âyetleri duymak zorunda kalırlarsa da,

her şeye rağmen yine de kimi âyetler gündeme gelirse, o zaman da yalanlıyorlar, dalga geçiyorlar, aslı yokmuş gibi davranıyorlar. Ama Allah diyor ki bakın:

6. "Evet, yalancıdırlar; alay edip durdukları şeylerin haberleri kendilerine ulaşacaktır."

Ama yakında bu dalga geçmelerinin, bu ilgisizliklerinin, bu yanlış ilgi kurmalarının, gereksiz ilgi kurup onları kullanılmayacak yerlerde kullanmalarının haberi pek yakında onlara gelecektir. Yakında onlar kiminle dalga geçtiklerini anlayacaklardır. Yâni onlar aslında yeterince uyarıldılar, yeter seviyede âyetler geldi onlara. Ama kendilerini uyarmak için gelmiş bunca âyete karşı ilgisiz kalmak bir yana, bir de utanmadan reddetmeye kalkışıyorlarsa, aslında kendi kötü sonlarını hazırlıyorlar.

Bu kötü son: Ya bu karşı çıkıp reddettikleri âyetler çok yakında gözleri önünde hakim olacak, böylece kendilerini yeryüzünde mağlubiyet azabı yiyip bitirecektir. İslâm egemen olacak, bunu gözleriyle görüp rezil ve perişan olacaklardır. Ya da eskilere yaptığı gibi yakında Allah onların defterini dürecek, işlerini bitirecektir. Bakın bundan sonra Allah gücünü, kuvvetini anlatmaya başlıyor:

7. "Yeryüzüne bakmazlar mı? Orada, bitkilerden nice güzel çiftler yetiştirmişizdir."

Peki görmüyor mu bu insanlar? Bu âyetlere karşı nasıl da cüret edebiliyorlar? Görmüyorlar mı? Haydi şu kitabın âyetlerine karşı, kulağa hitap eden şu âyetlere karşı böyle davranıyorlar, yetersizler, kabiliyetleri yok diyelim. Peki bu adamlar arzdaki, semavattaki şu meşhut âyetlere bakmıyorlar mı? Gözleri de mi kör bunların? Nice, nice kerîm çiftler bitirmişiz biz. Bunlara bakmıyorlar mı? Bunları an-lamıyorlar mı? Hiç düşünmüyorlar mı? Kendi ellerinde mi yaz oluşu, kış oluşu? Soğuk oluşu, sıcak oluşu? Kendi ellerinde mi güzel oluşu? Mavi oluşu? Yeşil oluşu? Tatlı oluşu? Ekşi oluşu? Yağlı oluşu? Yağsız oluşu? Çekirdekli ve ya çekirdeksiz oluşu? Saplı veya sapsız oluşu?..

Yâni gerçeği arayan birinin çok uzaklarda âyetler armasına gerek yoktur. Çevresindeki bitki olgusuna tek bir göz atması yeterlidir. Çevresindeki bu akıllara durgunluk veren muazzam nizamı gördüğü halde, ancak aptal olan birisi bütün bunların Alîm, Azîz ve Kadir olan Allah'ın bilgi, hikmet ve kudreti olmadan kendiliğinden meydana geldiği sonucuna varabilir. İşte bütün bunlar, bütün bu âyetler,

Bütün bu anlatılanlarda bir âyet vardır, alâmet vardır, nişane vardır. Ama insanların çoğu imana yanaşmıyorlar, inanmadan yana olmuyorlar. Bu âyetleri okuyup, onlarla ilgilenmeden yana olmuyorlar.

8,9. "Şüphesiz bunlarda Allah'ın kudretine işaret vardır, ama çoğu inanmazlar. Rabb'ın şüphesiz güçlüdür, merhametlidir."

Ama bilsinler ki onlar, Rabb'ın hem Azîz, hem de Rahîm o-landır. Unutmasınlar ki Allah Azîzdir. Yakalamak, cezalandırmak is-tediği zaman onların topunu yok etme gücüne sahiptir Allah. Fakat Rahîmdir de. Merhameti sebebiyle onları cezalandırmak da acele etmez. Akılları başlarına gelmesi için yıllarca süre tanır onlara.

Evet Allah Azîzdir, itiraz etmeyin ona! Karşı gelmeyin! Bakın arz itiraz edemiyor, sema itiraz edemiyorsa, gelin siz de itiraz etmeyip, siz de boyun bükün. Gelin siz de beni Azîz bilin! Siz de beni karşı gelinmez varlık bilin! Arzular çatışınca, başkalarının arzularıyla benim arzularım çatışınca, toplumun arzularıyla benimkiler, babalarınızın arzularıyla benimkiler,

amirinizinkilerle, müdürünüzünkilerle, efendinizinkilerle, hanımlarınızın, kocalarınızınkilerle benimkiler çatıştığı zaman benden yana olun! Beni dinleyin! diyor Allah.

Böyle yaptığınız zaman, hiç kimseyi takmayıp yalnız beni dinlediğiniz zaman da birilerinin size zarar vermesinden korkmayın! diyerek bundan sonra sözü tarihe getirecek Mevlâ. Tarihten bu konuyla ilgili bir örnek verecek. Bizi bundan takriben beş bin yıl öncesine götürecek, ama aynı hadise günümüzde de her gün tekrar edildiği için değişmez bir yasa, değişmez bir yazgı, değişmez bir kitabın âyetleri olarak bize lazım olan bölümleri tanıtacak.

Hz.Mûsâ (a.s), yanında Harun (a.s) ve etrafında kendisine inanmış birkaç Müslüman var. Bu insanlar dışında etrafta İsrâil oğulları var ki belki Firavun oğulları kadar, kendilerini kurtarmaya gelen Peygambere eziyet eden bir toplum. Bir de despot, hain, zalim Firavun ve Firavun oğulları var. Onları anlatacak Allah. Gerçekten şu bi-zim toplumumuza yansıtmamız gereken, ibret almamız gereken du-rumları anlatacak. Ve sonunda da diyecek ki: Firavun imparatorluğu zamanında en geniş ve en güçlü bir imparatorluktu. Tüm bu gücüne, kuvvetine rağmen Firavun, Allah dostu Hz. Mûsâ'ya en küçük bir za-rar veremedi. Sonunda yenilen kendisi oldu.

Öyleyse bilesiniz ki Allah'ın kendisine yardım ettiği kişiyi kimse yenilgiye uğratamaz. Firavun bütün bu güç ve kuvvetine rağmen Hz. Mûsâ karşısında çaresiz kaldığına göre, sizler ey Mekke kâfirleri, veya sizler ey yirminci asrın zalimleri, bilesiniz ki iman dâvâsına karşı yapabileceğiniz hiçbir şey yoktur! diyerek kâfirlere tehdit unsuru oluştururken, mü'minlere de ey mü'minler, sizler kiminle beraber olduğunuzun, kimin safında bulunduğunuzun bir farkına varın! Çünkü ben Azîzim! Firavun gibi bana karşı gelmeyin! işiniz biter. Mûsâ gibi olun! Mûsâ gibi benden yana olun! diyecektir.

10,11. Rabb'ın Mûsâ'ya: "Haksızlık eden millete, Firavunun milletine git" diye nida etmişti. Haksızlıktan sakınmazlar mı?

Hani Rabb'ın nida etmişti Mûsâ ya. Hatırlasana! Peki nasıl hatırlanır bu? Hani A'râf 172 deki:

"Ben sizin Rabb'ınız değil miyim"

Hani Adem oğullarından ve onların sırtlarından bütün zürriyetleri çıkarılıp kendi nefislerine şahit tutarak şöyle demiştik: Ben sizin Rabb'ınız değil miyim? Onlar da demişlerdi ki: Belâ ya Rabbi! Biz şahit olduk. Bakın bu konu anlatılır Araf sûresinde.

Evet ey kullarım, daha önce, sizleri yaratmadan, ya da cisimlerinizi yaratmadan önce sizden böyle bir mîsak almıştık, o mîsakı hatırlayın diyor Rabb'imiz. Bana verdiğiniz o sözlerinizi hatırlayın da hayatınızı bu mîsaka göre yaşayın. Gündeme getirin. Hayatınızı bununla düzenlemek üzere bu mîsakı gündeminize alın. Kendi kendinizin şahitleri olarak: Evet ya Rabbi! Sen bizim Rabb'imizsın, biz buna şahit olduk demiştiniz. Bizim hayat programımızı, bizim yaşam biçimimizi belirleyen, bizim hayatımıza kulluk maddesi alan, boyunlarımızdaki kulluk iplerinin ucu elinde olan, seçimini seçim kabul edeceğimiz, çektiği yere gideceğimiz, yasalarını uygulayacağımız Rabb'imiz sensin ya Rabbi. Bizler senden başkalarını Rab tanımayacağız, senden başkalarının hayat programlarını uygulayıp onlara kulluk etmeyeceğiz, senden başkalarının hatırına hareket etmeyeceğiz diyerek bana bu konuda söz vermiştiniz. Hatırlasanıza!

Peki hani bunu hatırlayan var mı içimizde? Bunu hatırlamamak böyle bir olayın olmadığı anlamına gelmez. Çünkü meselâ şu anda bizler çocukluğumuzda yaptığımız pek çok şeyleri de hatırlayamıyoruz ama onları hatırlamayışımız onları yapmadığımız anlamına gelmediği gibi; âkıl bâliğ olduğumuz dönemden itibaren yaptıklarımız-dan sorumlu olmadığımız anlamına da gelmemektedir. Bizler o dö-nemlerde yaptıklarımızı hatırlamasak

da anamız babamız tarafından işte sen çocukken şöyle yapardın, böyle yapardın gibi bizim hakkı-mızdaki sözlerinden, beyan ve şahadetlerinden bunu anlıyoruz.

İşte aynen bunun gibi biz Rabb'imizla gerçekleştirdiğimiz bu ahdi hatırlamıyor olsak da Rabb'imizin haber vermesinden bunu an-lıyoruz. Veya fıtrattan, fıtratımızdan anlıyoruz bunu. İnsan olarak bizim fıtratımız ortaya koyuyor ki Rabb'imizla aramızda böyle bir sözleşme gerçekleşmiştir. Nasıl? Meselâ bakın darda kaldığımız zaman, zorda kaldığımız zaman, çok ciddi bir tehlike anında ister mü'min olsun ister kâfir herkes Allah'a yalvarmaktadır. Bundan anlıyoruz ki tüm insanlarda fıtrat tevhiddir, öz cevher tevhiddir, şirk ise sonradan ona arız olmuş bir kabuktur. İşte böyle çok ciddi bir tehlike anında insan fıtratı açığa çıkmaktadır. Fıtratın üzerini örtmüş olan kabuk o anda dökülüveriyor ve insanın fıtratı açığa çıkıveriyor. Evet fıtratımız da ispat ediyor ki biz Rabb'imizla böyle bir sözleşme gerçekleştirmişiz. Zaten Allah bize kitap göndermekle, kitabından bundan söz etmekle bizden ahit almaktadır.

Ne zaman dedi bunu bana Rabb'ım? Elbette ben Kur'an okumaya başladıktan sonra dedi. Ondan önce dedi mi, demedi mi bilmiyorum. Peki daha önce bunu demiş de ben unutmuşsam bundan da sorumlu muyum? Elbette. Nitekim yirmi yıl önce yaptıklarımı bugün hatırlamasam da onlardan sorumluyum.

Evet bakın tarihteki konuyu şöylece anlatmaya başlıyor Rab-b'ımız:

Rabb'ın Mûsâ'ya şöyle seslendi: Şu zalim kavme, Firavunun kavmine git! Hz. Mûsâ burada, Kur'an'ın bu bölümünde Firavun kavmine görevlendirilir. Bir başka âyette Firavuna, Hâmân'a, Karun'a görevlendirilir. Bir başka yerde de İsrâil oğulları ve Firavun oğulları anlamına o bölgedeki bütün insanlara görevlendirilir.

Görevinin temel konusu da şudur: Diyecekti ki:

Korunmuyor musunuz? Korkmuyorlar mı? diye Allah görevlendiriyor.

Korunmuyorlar mı? Korunmayacaklar mı? Sakınmak ve korunmak türünde, korkmak türünde bir tarif aslında takvanın, takva kavramının katlidir. Takva aslında pozitif bir eylemdir. Yâni sadece bir şeylerden sakınılmaz, bir şeylerden korkulup uzak durulmaz takvalı olmak için. Aynı zamanda bir şeyler yapılır takvalı olmak için. Bir şeylerden kaçınılınca, bir şeylerden sakınılınca takvalı olunur değil. Bizim toplumda nedense takva, hep korkmak, korunmak, geri durmak, çekinmek, sakınmak, atılmamak, yâni negatif bir eylemi gerçekleştirmek olarak algılanmış. Oysa ki içkiden uzak durmak, zinadan kaçınmak takva olduğu gibi aynı zamanda namazı dosdoğru kılmak, zekâtı vermek, infak etmek, bu imanı icra etmek, gündemde tutmak, Kur'an ile, Peygamberle sürekli diyalog halinde olmak, âhireti, âhirete olan imanı gündemde tutabilmek de takvadır.

Takva esasen yol bulmak, yol bulabilmek demektir. Allah'a sorarak, Allah'a danışarak yol bulabilmektir. Yâni sanki yapılmayan, yapılmaması gereken şeyler toplamı olarak takvanın anlatılması yanlıştır. Yâni sadece haram işlemeyen kişi muttaki değil, bununla beraber pozitif amelleri de işleyen kişi muttakidir.

Hz. Ömer İbni Abbas'a sorar: Takva nedir ey ibni Abbas? İbni Abbas der ki: Sen hiç dikenli bir yoldan geçmedin mi ey Ömer? Dikenli yolda yürüyen bir adam ne yapar? Paçalarını sıvayıp dikenlerden kendini korumaya çalışır değil mi? İşte takva da budur. Kulluk yolunda yürürken dikkatli davranmaktır. Tamam etekleri sıvamak da bir harekettir ama, esas mesele o yolda yürümektir yâni. Yürürken dikkatli davranmaktır, ya da düzgün yolda, müstakim yolda yürüyebilmektir takva. Öyleyse:

Yolunuzu Allah'la bulmaz mısınız? Yolunuzu Allah'ın kitabına, peygamberin sünnetine sorarak bulmaz mısınız? Allah'ın istediği bir yola girmez misiniz? Allah'ın istediği hayatı yaşamaya yönelmez misiniz?

Tüm Peygamberlerin derdidir bu:

Ama Peygamberlerin bunun arkasında bir ekleri daha var:

Takvalı olun! Muttaki olun! Yolunuzu Allah'la bulun! Yolunuzu Allah'a sorarak bulun! Hayatınızı Allah için yaşayın! Hayatınızı Allah'ın belirlediği yasalar istikâmetinde yaşayın! Yapacağınızı, yaptığınızı, Allah yap dedi diye yapın! Yapmayıp terk ettiklerinizi de; Allah yasakladı diye terk edin! Yolunuzu O'nunla bulun! Allah dedi diye yapın! Allah dedi diye terk edin! Her şeyde O'nun rızasını gözetin! Tüm yapacaklarınızı yapmadan önce O'na sorun! O'nun kitabına sorun! O'nun izin verdiklerini O'nun izin verdiği gibi O'na lâyık biçimde yapın! O'ndan müsaade alamadıklarınızdan da kaçının! Hâsılı Allah'ı görüyormuşçasına kulluk yapın! Her an O'nun kontrolünde olduğunuzu unutmadan bir hayat yaşayın! Rabb'ınıza muhalefet edip, O'nun kitabını, O'nun hayat programını görmezden gelip, O'nun gazabına maruz kalmayın!

Ama: ¬–YQ[¬oÏ!«: bu konuda örneğiniz de ben olayım. Allah'a kulluk yapın ama bu kulluğun modelini de benden alın. Bana itaat edin. Kulluk yolunuz benden geçsin. Onu benden öğrenin. Kulluk modelini benden alın. Kulluğunuzu Allah'a sorun, ama Allah'a sorarken de benimle sorun. Rabb'ınıza benimle müracaat edin. Kılık kıyafetiniz, yemeniz içmeniz, kazanmanız harcamanız, mala bakışınız, infakınız, hukukunuz, eğitim anlayışınız, gece hayatınız, gündüz hayatınız, zikriniz, fikriniz, namazınız, orucunuz, tıraşınız bana benzesin diyor Allah'ın elçisi.

Evet demek ki kulluk sadece Allah'a yapılır ve kulluk sadece peygamberden öğrenilir. Bilelim ki Allah'tan başka kulluk yapılacak hiçbir varlık, hiçbir makam olmadığı gibi, kıyâmete kadar da kulluk öğretecek başka hiçbir makam yoktur. Bunu hiç bir zaman hatırımızdan çıkarmayalım. Esasen bugün Kullukta örnek arayanlar, örnek insan arayanlar, unutmayalım ki peygamberleri tanıma zahmetinden kaçan insanlardır.

Halbuki peygamber kullukta model insandır, motif insandır. Peygamber form dilekçedir. Hani karşısındakilere ders anlatan bir öğretmen tahtaya bir şekil çizer ve çocuklar işte şekilde görüldüğü gibi der; işte Rabb'imiz da bizden istediği kulluğu anlatır, anlatır sonra da buyurur ki işte şekilde görüldüğü gibi. Bakın peygamberime ve sizden istediğim kulluğu anlayın buyurarak peygamberlerini örnek olarak sunar bize. Meselâ İblisle mücâdelede, tevbede, dönüşte Adem gibi olun, tâğutla mücâdelede Hz. Mûsâ gibi davranın, kadın karşısında Yusuf gibi, cinsel sapıklıklar karşısında Lût (a.s) gibi, ekonomik bozukluklar karşısında Sâlih (a.s) gibi, sâlihlerin putlaştırılması karşısında Nuh (a.s) gibi davranın diye bize kulluk örnekleri sunulmuştur.

İşte bizim için en mükemmel imamlar, en mükemmel örnekler peygamberlerdir. Hayatlarında kesinlikle falso olmayan ve bizim kendilerini örnek alıp hayatlarını yaşadığımız zaman kendilerini taklit ettiğimiz zaman kesinlikle hata etmeyeceğimiz mükemmel örnekler. Hayatları Allah tarafından kesinlikle onaylanmış insanlar. Ama biz onları bırakıp da birbirimizi ya da içimizden birilerini örnek aldığımız zaman, Allah'ın onaylamadığı bir hayat sahibi bizim için örnek olamaz. Bundan dolayıdır ki toplumun kendilerini örnek kabul ettikleri, önder kabul ettikleri insanlar, hacılar, hocalar, mürşidler, şeyhler daima kendilerine bir görev olarak şunu çok iyi bilmeliler: İnsanlara gelin peygamberlerle beraber olalım. Gelin hayatları Allah tarafından onaylanmış elçilere benzeyelim, gelin kitabın dediği gibi olalım demeliyiz. Kesinlikle insanları kendimize veya kendimiz gibilere çağırmayalım. Gelin bizim gibi olun, gelin bizim gibi yaşayın, bizi örnek alın, biz nasıl yaşıyorsak siz de öyle yaşayın demeyelim.

Evet takvalı davranmadaki örneği, modeli benden alın! diyorlar Allah elçileri. Yâni Allah'a kul olun! ama bu kulluğun modelini de benden öğrenin! diyorlar.

İşte Hz. Mûsâ Allah'tan böyle bir emir alır. Ey peygamberim Fi-ravun ve toplumuna git ve onları bana kulluğa ve bu kullukta seni örnek almaya çağır emrini alır. Rabb'ından aldığı

bu emir karşısında Hz. Mûsâ elbette itiraz edecek değildi. Ya Rabbi çok erken oldu bu iş, şu anda yapamam, şu anda ben buna hazır değilim, şu anda gidemem, biraz bir hazırlık filan yapayım da ondan sonra gideyim diyecek değildi elbette. Gidecekti ama; bakın durumunu Allah'a şöyle arz etti:

12,14. Mûsâ: "Rabb'ım! Doğrusu beni yalanlama-larından korkuyorum; göğsüm daralıyor, dilim açılmıyor. Onun için Harun'a da elçilik ver. Onların bana isnat ettikleri bir suç da vardır. Beni öldürmelerinden korkuyorum" demişti."

Dedi ki: Rabb'ım kuşkusuz ben onların beni yalanlamalarından korkarım. Korkarım beni yalan sayarlar, dalga geçerler, beni hafife alırlar.

Anlatılanların her biri ayrı bir endişedir. Ya da tümü birden bir endişedir. Ne diyor Allah'ın elçisi? Ya Rabbi korkarım onlar beni yalan sayarlar. Yâni dinlerler sözümü, ama aldırış etmezler, dinlerler ama muhtevayı göz ardı edebilirler, sözlerimi ellerinin tersiyle itip geçebilirler. Bunun içim daralıyor, lisanım intikal etmiyor, yâni derdimi anlatamama endişem var. Bunun için Ya Rabbi Harun'u da gönder! Yâni bu görevi Harun'a da ver! Onu da Peygamber yapıp, benimle beraber Ona da elçilik veriver ya Rabbi! Bir de:

Bir de benim üzerimde onlar lehine tezahür eden, onların aleyhime sahiplendikleri bir günâh, bir suç var. Yâni ben onların arasında, onlar nazarında adam öldürüp kaçmış birisiyim. Sarayda yetişmiş, onca nimet içinde büyümüş, sonra da onların adamlarından birini öldürmüş, Medyen'e kaçmış bir durumdayım. Yâni onların dinine, onların inancına göre suçunu kabullenip kaçmış birisiyim. Korkarım ki beni yakalayıp öldürebilirler.

Onun bu sözlerine karşı bakın Allah buyurdu ki:

15,17. "Allah: "Hayır; ikiniz mûcizelerinizle gidi-niz. Doğrusu Biz, sizinle beraber dinlemekteyiz. Firavu-n'a varınız: "Biz şüphesiz âlemlerin Rabb'ının elçisiyiz; İsrâil oğullarını bizimle beraber gönder, deyiniz" demişti."

Hayır! Yâni ne senin günâhın var, ne suçun var, ne seni öldürebilirler, ne göğsün daralsın, ne de dilin tutulsun! Bunların hepsine hayır! Bunların hiç birisine gerek yok. Bunların hiçbirisine ihtiyacın yoktur senin ey peygamberim. Ama şu var:

Harun'u da seninle beraber gönderiyorum. Yâni Cenâb-ı Hak bazen isteklerinin hepsini reddedebilir, bazen de burada olduğu gibi bazısını reddedip, birazını kabul edebilir. Hz. Mûsâ'nın isteklerinden birini Cenâb-ı Hak kabul buyurdu. O da kardeşi Harun'u Onunla birlikte göndermek.

Hz. Mûsâ (a.s) nın dilindeki tutukluğu iki türlü anlamaya çalışıyoruz:

Ya bizzat çocukluğundan bu yana, yaratılıştan taşıdığı bir tutukluk olduğunu düşünebiliyoruz. Çok seri konuşması şart değildir çünkü, önemli olan derdini anlatmasıdır. Çünkü bakıyoruz Allah'ın el-çisi Hz. Mûsâ (a.s) kendilerine geldiği zaman ne Firavundan, ne de başkalarından böyle bir itiraz göremiyoruz. Hayrola ey Mûsâ! Ne oluyor? Bu ne biçim iş? Bak sen konuşmayı bile doğru dürüst beceremi-yorsun. Allah senin yerine daha fasih konuşan birini niye göndermedi? diye hiç kimseden böyle bir itiraz göremiyoruz.

Ya da bunu şöyle anlamaya çalışıyoruz: Ya Rabbi, ben küçüklüğümden beri günâh psikozu, suçluluk psikozu içinde olduğumdan, beni ret edecekleri korkusundan dolayı bocalayıp dilim sürçebilir, dilim dolaşabilir, onun için yanıma kardeşim Harun'u da ver! şeklinde de olabilir bunun mânâsı. Yâni dilinde herhangi bir rahatsızlık filan yoktur da; daha önce bir adam öldürüp Mısırdan, Firavun'un ülkesinden Medyen'e kaçtığı için suçluluk haleti

ruhîyesiyle belki anlatacaklarımı rahat anlatamam diyordu Hz. Mûsâ (a.s). Yâni ya psikolojik bir destek, ya da biyolojik bir destek olarak Harun'u istiyor yanına.

Aleyhinde delil olarak kullanmalarından korktuğu suç da az evvel dediğim gibi daha önce Mısırda bulunduğu sırada İsrâilli ile kavga eden bir Mısırlıya, bir kıptiye yumruk vurup onun ölümüne sebep olmuştu ya, sonra da haberin Firavuna ve kavmine ulaştığını ve kendisinden intikam almaya karar verdiklerini öğrenince hemen o gece şehri terk edip Medyen'e sığınmıştı. Aradan yaklaşık sekiz yıllık bir gizlenme dönemi geçtikten sonra kendisinden saklanıp gizlendiği Firavuna böyle bir mesajla gitmesi emir olunan Hz. Mûsâ, daha mesajı onlara iletemeden bu cinâyetin önüne sürülebileceği endişesini taşıyordu. Gel bakalım ey Mûsâ, sen ondan önce şu öldürdüğün adamın hesabını ver diyeceklerinden korkuyordu. Allah buyurur ki:

Hayır hayır! Öyle bir ihtiyacın yok senin! dedikten sonra:
İkiniz âyetlerimle birlikte gidin! İkiniz birlikte âyetlerimle gidin! Ben de sizinle beraber dinlemekteyim! Ölçü bu zaten. Yâni âyetlerle birlik gidilecektir gidilen yere. Müslümanlar bunu bir anlayabilseler eminim işleri çok kolaylaşacak. Gidilen yere Allah'ın âyetleriyle gidilecek. Makamla, parayla değil. Diplomayla statüyle değil. Meslekle meşreple değil. şahsî fikirlerimiz, kendi planlarımızla değil. Grup, hizip, cemaat programlarımızla değil. Güzel konuşma hastalığıyla, örnekleme ve renklendirmelerle değil. Âyetlerle gideceğiz ve şunu kesinlikle bileceğiz ki gidilen Firavun da olsa Allah bizi orada dinlemektedir.

Yâni oraya hakimdir Allah. O ortama ve o konuya hakimdir Allah. Yâni sadece elçi gönderen bir kral konumunda değildir Allah. Meselâ bir yere elçi gönderen bir kral düşünün. Elçiyi gönderir ve kralın işi biter. Kralın çok uzaktan o ortama müdahale etme gücü ve imkânı yoktur. Elçiyi gönderir ve kralın işi biter. Elçide ne kadar güç varsa, ne kadar güzel konuşup ikna etme kabiliyeti varsa her şey onda düğümlenir. Çünkü söz sahibi odur zaten. Ama Allah öyle değildir. Orada konuşturacak olan, aklına getirecek olan, karşıdakinin kafasını dağıttıracak olan, gönlünü açacak, İnşirâh verecek olan, söze tesir verecek olan yine Allah'tır. Bir yerlere Allah için gittiğimiz zaman, Allah için konuştuğumuz zaman bunu çok hoş görüyoruz. Yâni böyle hiç aklımıza gelmeyen yollar, bin yıl düşünsek hiç bilmediğimiz şekiller, hiç bilmediğimiz örnekleri Allah bulduruveriyor, hatırımıza getirip konuşturuveriyor. Allah'la beraber olursak, gittiğimiz yerlere Allah için gider ve Allah'ın âyetleriyle gidersek olacaktır bu.

Evet Rablerinden aldıkları bu emirle ikisi birlikte gidiyorlar. Mûsâ ve Harun aleyhimesselâm. Kur'an-ı Kerîmde bu ikili emirlere rağmen bakıyoruz sahnede hep Mûsâ (a.s) var. Yâni yine ikisi birlikte gidiyorlar, ikisi birlikte konuşuyorlar, ikisi birlikte hapis olunuyorlar, ama yine de sahnede hep Hz. Mûsâ (a.s) görevli. Konuşan, cevap veren, mûcize gösteren hep Hz. Mûsâ (a.s) dır.
Gidin Firavuna ve şöyle deyin. Konumunuzu şöylece belirleyin: Biz elçiyiz. Biz Âlemlerin Rabbi olan Allah tarafından gönderilen elçiyiz. Sonra da görevinizi söyleyin: İsrâil oğullarını bize bırak, İsrâil oğullarını bizimle birlikte göndermen için sana geldik deyin.

Firavuna gitmek, Firavun gibilere gitmek, Firavunlara tebliğe gitmek, Firavunların ayağına gitmek. Firavun gerçekten çok güçlüydü. Yâni o günün toplumuna göre çok güçlüydü. Ayağının bir bölümünü Karun'a, öbürünü de Bel'am'a, Bel'am'ın omuzuna basmış güç gösterisinde bulunmuş biriydi. Çok büyük ekonomik ve siyasal gücü vardı. Ama unutmayalım ki ona giden de Peygamberdi. O da gerçek güç kaynağından güç alan bir güçlüydü. Bizim de zamanımızda ne Firavun gibi güçlüler var, ne de biz Mûsâ'yız.

Öyleyse bugün biz de bize denk Firavunlara gideceğiz. Gitmek zorundayız yâni. Tıpkı Mûsâ (a.s) gibi şu anda bu çağdaş Firavunlara gitme göreviyle görevlendirilmiş olan bizler tıpkı Mûsâ (a.s) gibi hemen hiç beklemeden gitmek zorundayız. Şerefsizin teki ya o! O adi namussuzun ayağına mı gideceğiz? diyemeyiz. Gitmemek için şu an-da yaptığımız gibi bir sürü mâzeretlerin arkasına saklanamayız. Neden? Çünkü bakın Allah bizden çok daha şerefli

birini, bizim şimdi şerefsiz dediklerimizden çok daha şerefsiz birinin ayağına göndermişse, o zaman biz kim oluyoruz da gitmiyoruz? Ne hakla gitmemeye çalışıyoruz? Biz Mûsâ'dan daha mı şerefliyiz ki o giderken biz gitmemeye delil arıyoruz? Ya da bizim şu anda gitmemiz gerekenler Mûsâ'nın gittiği Firavundan daha mı şerefsiz ki gitmiyoruz? Biz de gideceğiz öyleyse. Ama Allah'ın âyetleriyle gideceğiz. Kendi fikirlerimizle, kendi projelerimizle, kendi siyasal görüşlerimizle, kendi cemaat, kliklerimizle, kendi partilerimizle değil. Sadece elimizde Allah'ın kitabıyla gideceğiz.

Gideceğiz ve diyeceğiz ki: Ben, sana Allah adına geliyorum. Ben sana Allah için geldim. Ben şu anda Allah'ın sözcüsüyüm. Allah sana şöylece diyor diye konuşacağız. Dediklerimizi Allah sözüyle destekleyerek konuşacağız. Allah'ın sözcüsü olarak konuşalım ve isteyelim ki İsrâil oğullarını bize bıraksın Firavunlar. Mus'taz'afları bize bıraksın Tâğutlar.

Yâni Allah'ın kulları Allah'tan başkalarına kul köle durumuna düşürülmüşlerse, Allah'ın kulları Allah yasalarına itaatten koparılıp kul yasalarına boyun büktürülür hale getirilmişlerse, onları özgürlüğe ve Allah'a kulluğa çağıralım. Bırakın bu Allah kullarını diyelim. Bırakın onları da, Rablerine kul köle olsunlar. Çekin ellerinizi onların üzerinden. Vazgeçin bu Allah kullarını köleleştirmekten diyelim. Yâni köleleştirenleri, kullaştıranları da uyaralım. Yapmayın, etmeyin! Allah'ın kullarına zulmetmeyin! diye onları da uyaralım, köleleşmiş insanları da uyaralım. Ey insanlar, sizler Allah'ın kullarısınız. Sizlerin Rabbi, sizlerin yaratıcısı Allah'tır. Bırakın hakları olmadığı halde, güçleri olmadığı halde bu sizi köleleştiren tâğutları. Onlar sizin gibi âciz birer kul iken niye dinliyorsunuz onları? Niye itaat ediyorsunuz onların yasalarına? diyerek onları da uyarmaya, onları da hürleştirmeye çalışalım.

Bu iki bölümün biri iman, diğeri de ameldir diyenler olmuş. Yâ-ni Mûsâ ve Harun Peygamberlerin mesajı iki yönlüydü:

1- Birincisi her Peygamberin en önde gelen misyonu olarak Firavunu uyarıp onu Allah'a kulluğa çağırmak.

2- İkincisi de kendilerine özgü bir görev olarak İsrâil oğullarını Firavunun esaret zincirinden, tahakkümünden kurtarmak. Kur'an burada bunlardan yalnızca birinciyi söz konusu eder. Nâziât sûresinde olduğu gibi, bazen de yalnızca ikinciyi söz konusu eder. Öyleyse an-lıyoruz ki:

Bölümü imandır.

Bölümü de ameldir denmiş. İsrâil oğullarını, Yakub oğullarını şu köleleri kurtarmaya geldim.

18,19. "Firavun Mûsâ'ya: "Biz seni çocukken yanımıza alıp büyütmedik mi? Hayatının birçok yıllarını aramızda geçirmedin mi? Sonunda yapacağını da yaptın. Sen nankörün birisin. " dedi."

Allah'ın elçisi Hz. Mûsâ (a.s) nın bu tavrına, bu konuşmasına Firavun bozuldu, canı sıkıldı. Sonra dedi ki: Ya!! Şu bizim terbiye ettiğimiz, şu bizim bakıp büyüttüğümüz çocuk değil misin sen? Şu bizim kucağımızda büyüyen Mûsâ değil misin? Bizim sarayımızda, bizim kucağımızda büyüdün! Ömrünün pek çok seneleri aramızda geçti, aramızda büyüdün! Sonra da tuttun şu işi yaptın! Mısırda bizim adamlarımızdan birini öldürüp kaçtın! Ondan sonra şimdi de nankörlerden oldun öyle mi? Yâni bizim bunca nimetlerimize küfran-ı nimette bulunanlardan oldun öyle mi? Bizim rububiyetimizi reddedip tuttun başka Rabb'ler edindin, başka yollar buldun ve bizi de ona dâvet ediyorsun öyle mi? Hem bizim ekmeğimizi yedin,

hem adamımızı öldürüp kaçtın, hem nankörlükte bulundun öyle mi? Hem benim ekmeğimi ye, hem de bana karşı nankörlükte bulun, olacak şey midir bu?

Hem benim ekmeğimi ye, hem benim okulumda oku, hem benim sıramı işgal et, hem benim havamı teneffüs et, hem benim maaşımı al, hem benim bordroma imzanı at, hem de bana isyan et, olacak şey midir bu?

Hayır hayır. Ey Mûsâ benim büyüttüğüm, benim beslediğim birisi olarak benim kurallarıma göre oynayacaksın! Ben seni bunun için büyüttüm! Bunun için eğittim ben seni! Ben ilk okulları, ben ortaokulları, ben liseleri, ben İmam Hatipleri, ben İlâhiyatları, ben fakülteleri bunun için açtım. Ben bu eğitim kurumlarını insanlar, buralarda eğittiklerim hep bana kulluk etsinler, bana itaat etsinler, beni dinlesinler, benim kurallarım geçerli olsun diye açmıştım. Sonra tut sen kendini buralarda eğit, benim okullarımda oku, benim sıralarımı işgal et, benim imkânlarımı kullan, kendini benim açtığım okullarda eğit, büyüt, yetiştir sonra da kalkıp bana isyan et. Olacak şey mi bu? diyen Firavuna karşı mücâdelede, münakaşada özel bir tip sergileyen Hz. Mûsâ (a.s) onun bu sözleri karşısında hiç etkilenmeden, hiç takmadan, bu sözler kendisini hiç ırgalamadan bakın rahat rahat dâvetini yeniler:

20,22. "Mûsâ: "O işi kasten yaptımsa sapıklardan biri sayılırım. Bu yüzden sizden korkunca aranızdan kaçtım. Sonra, Rabb'ım bana hikmet verip, beni peygamber yaptı. Başıma kaktığın bu nimet, İsrâil oğullarını kendine köle ettiğinden ötürüdür" dedi."

Evet öyle bir şey yaptım. Mısırda daha önce bir adam öldürmüştüm. Ama ben yolumu yitirmiştim. Bilmiyordum.

1- Yâni ben gerçekten onun öleceğini bilmiyordum, öldürmek üzere vurmamıştım ona, ama istemediğim halde ölüverdi işte. Yâni bu benim yaptığım bilerek amden öldürme değil, kazaen olmuş bir öldürmedir. Yâni tarafımdan böyle bir cinâyet işlenmişse de ölüme yol açan bir silahla da işlenmemiştir. Ben onu öldürmek için hiç bir silah kullanmadım. Öldürme niyetiyle de vurmadım. Ama bir yumrukla ölüverdi adam.

2- Ya da bunun bir ikinci mânâsı: O adam öldükten sonra ne yapacağımı bilmiyordum. Şaşkın ve ne yapacağını bilmez bir durumdaydım.

Yâni ben öldürmek niyetinde değildim. Öldürmek için vurmadım ki. Bir de ne yapaydım yâni? Orda bana göre bir haksızlık vardı. O ölen kıpti bir İsrâil oğulluya zulmediyordu. Ben de o haksızlığı önlemek istemiştim de onun için yumruk vurmuştum. Senin yasaların bu tür haksızlıkları önleyecek bir özelliğe sahip değildi ki bırakayım sen halledesin. Senin yasaların toplumun bir kesiminin öteki kesimini ezmesini emrediyordu. Senin yasaların toplumu ezenler ezilenler, idare edenler, idare edilenler, sömürenler sömürülenler diye ikiye ayırmıştı. Efendiler, köleler diye toplumu bölüyordu senin yasaların. Ne yapayım gördüğüm bir haksızlığı kendim önlemek istemiştim. Bir yumruk vurdum, o da ölüverdi.

İrademin, kastımın dışında o adam ölünce Mısırdan, senin ülkenden kaçtım. Bunun sebebine gelince:

Senden, sizden, sisteminden korktum da kaçtım. Belânızdan korktum. Zulmünüzden korktum. Ne yapayım adâletiniz yoktu ki ona baş vurayım. Âdil yasalarınız yoktu ki ona müracaat edeyim. Âdil bir mahkemeniz yoktu ki ona başvurayım. Yâni siz benim o olayda öldürme niyetimin olmadığını, haksızlık etmediğimi bilebilecek bir anlayışa, bir adâlete sahip olsaydınız ben de kaçmazdım. Âdil bir mahkemeniz olsaydı niye kaçayım? Birileri haksız da olsa haklı, birileri de haklı da olsa haksızdır diye peşin bir hükmünüz olmasaydı, yâni bizler toplum içinde potansiyel suçlu görülmeseydik niye kaçayım? Ya da sizin kanunlarınıza göre öyle ezenler, ezilenler, idare edenler, edilenler, burjuva proletarya diye bir ayırım olmasaydı

ne gerek vardı kaçmaya? Elbette o zaman ben de kaçmazdım adâlet yerini bulurdu. Si-ze ve zulüm yasalarınıza güvensizliğim kaçmamı gerektirdiği için kaçtım.

Kaçtıktan sonra da Rabb'ım bana hüküm, hikmet verdi. Bana Rabb'ım hâkimiyet verdi de beni Peygamberlerden etti. Rabb'ım bana peygamberlik verdi ama yâni bu benim isteğim, arzum veya zorla bulduğum bir şey değil ki! Rabb'ım öyle takdir etti.

Sonra şu bana karşı lütuf dediğin, şu başıma kakıp durduğun nimete gelince: Senin nimetlerinin içinde, senin sarayında, senin imkânlarında büyüme nimetine gelince, senin okullarında okuma, senin eğitim kurumlarından eğitilip istifade etmem nimetine gelince, senin diplomalarını alarak onunla karın doyurduğum konusuna, senin bordrona imza atmam nimetine gelince, şu benim başıma kaktığın nimetlere gelince; bunun sebebi sen İsrâil oğullarını köleleştirdin de ondan! Sen benim toplumumu köleleştirdin. Erkek çocuklarını öldürdün, kızlarını hayasızlaştırdın. Öyle yapmasaydın da ben de anamın evinde büyüseydim! Ne yapalım senin korkundan anam beni kucağında büyütemedi ki! Sen öldüreceksin diye beni doğuran anam korkusundan bir sepetin içine koyup beni Nil'e bıraktı da ondan. Şu dediğin lafa bak. Senin sarayında büyümüşüm, senin kucağında büyümüşüm. Kendi isteğimle mi senin sarayında büyüdüm ben? Kendi isteğimle mi gittim senin sarayına? Salıverseydin herkesi de, herkes kendi evinde büyüseydi! Bırakıverseydin de herkes kendi anasının kucağında büyüseydi. Niye yakalıyordun? Niye bulduğunu öldürüyordun? Salıverseydin de herkes kendi evinde büyüseydi. Senin barbarlığın yüzünden annem beni evinde, kucağında büyütmedi. Salıverseydin de herkes kendi okulunu kurup çocuklarını istediği biçimde eğitseydi! Kapattın medreselerimizi, kuruttun ilim yuvalarımızı biz de zorla senin okullarında okuduk. Buna izin vermedin, gayri resmi medreseleri kapattın, İmam Hatipleri kapattın, Kur'an kurslarını kapattın, bulduğun yerde öldürdün, illa da benim kucağımda büyüyeceksiniz, illa da benim okullarımda okuyacaksınız diye zorladın, eh ben de isteyerek değil zorla oralarda okumuşsam, bunun neresi nimet ki; başa kakıyorsun?

Yâni Firavun karşısında Hz. Mûsâ: İşte ben o zaman yol yordam bilmiyordum. Peygamber değildim yâni henüz. O dönemimle be-ni sorgulama! O dönem bir şey bilmiyordum, senin eğitimin ancak bu kadar insan çıkarırmış ne yapayım, bir şey bilmiyordum! Bilseydim bir şeyler, şu anda Rabb'ımın beni eğitip Peygamber yaptığı gibi o zaman da bir şeyler bilseydim niye senin sarayında, senin kontrolün al-tında büyümeyi kabul edeyim de? Ama Allah öyle istemiş, öyle olmuş. Yâni dün vahiyle tanışmadığım için senin yanında, senin mahiyetinde, senin okullarında, senin programın altında bir hayata razı olmuştum. Çünkü bilmiyordum, ama şimdi vahiyle tanıştım, gerçek Rabb'ımı öğrendim ve karşına dikildim. Beni dünkü dönemimle yargılamaya hakkın yok diyordu.

Hz.Mûsâ'nın bu korkusuz tavrı karşısında Firavun bitiyor. Yapacağı bir şey kalmıyor. Çaresiz sözü saptırmak istiyor. Lafı başka tarafa çekmeye çalışıyor, demagoji yapmaya çalışıyor bakın:

23. "Firavun: "Âlemlerin Rabbi de nedir? " dedi."

Peki ey Mûsâ, şu az evvel bir Rabb'ul Âlemin filan dedin! Sözü saptırıyor, başka mecralara çekmek istiyor hain. Çünkü söz bu şekilde devam ederse etrafındakilerden zılgıtı yiyecek Firavun, mars olup pili bitecek. İşin nereye varacağını anlıyor hain, neyse, neyse, onu an-ladık da diyor, sözü kapattırıyor, onu bırak da sen "Âlemlerin Rabbi!" diye bir şey dedin, neydi o? Çünkü yoktu ya öyle bir şey. Var mı benden başka bir Rab? Ne o âlemlerin Rabb'ı dediğin? Kim o? Biraz açar mısın onu?

Hz.Mûsâ:

24. "Mûsâ: "Kesin olarak inanacaksanız, bilin ki O, göklerin, yerin ve ikisinin arasında bulunanların Rabb'ı-dır" dedi."

Eğer teslimiyetten yanaysanız, eğer samimiyetle soruyorsanız, eğer iman edecekseniz göklerin, yerin ve bu ikisi arasındakilerin Rab-b'idir. Ben böyle yeryüzünde

hüküm süren fâni bir kral tarafından değil, Âlemlerin Rabb'ı olan Allah tarafından gönderildim. İşte ben böyle göklerde ve yeryüzünde egemen olan, tüm varlıkların boyunlarındaki kulluk iplerinin ucu elinde olan bir Allah tarafından gönderildim.

Gittikçe pilinin bittiğinin farkına varan Firavun çevresindekilere dönüp:

25. "Yanında bulunanlara: "İşitmiyor musunuz? " dedi."

Bak hele mollaya. Dinleyin hele, bakın hele neler konuşuyor? Duyuyor musunuz şunun dediklerini?

Ama Hz. Mûsâ sanki onu hiç dinlemiyor, hiç takmıyor Onun bu dediklerini ve sözüne şöyle devam ediyor:

26. "O sizin de Rabb'ınız, önce geçmiş atalarınızın da Rabb'idir" dedi."

Sizin de sizden önceki babalarınızın da Rabb'idir o Allah. Ben size dün yokken bugün var olan, ya da bugün var olup da yarın yapıştıkları makamlardan yüzüp gidecek olan sahte İlâhlardan bahsetmi-yorum. Ben size şu fâni Firavunlardan, sahte tanrılardan söz etmiyo-rum. Ben size ebedîyen hay olan Âlemlerin Rabbi Allah'tan söz ediyorum. Öyle değil mi? Bugün sizin kendisine kulluk yaptığınız şu Firavun dün yoktu. Dün atalarınızın kulluk yaptıkları Firavunlar da bugün yoktur. Ben size hepimizin Rabbi olan, Firavunların da Rabb'ı olan Âlemlerin Rabb'ından bahsediyorum.

Çevresindekilerin gittikçe gerçeği anlamaya doğru yaklaştıklarını ve de kendi pilinin bittiğini anlayan Firavun bu defa da bakın şöyle diyor:

27. "Firavun, çevresindekilere: "Size gönderilen peygamberiniz şüphesiz delidir" dedi."

Şu elçi var ya, bak, bak! Deli bu! Şu deli elçiye bakın! Bakın hain hem onun elçiliğini, Peygamberliğini kabul ediyor, Peygamberlik müessesesini kabul ediyor, hem de reddediyor. Hem şu peygamber, şu elçi var ya diyerek Mûsâ (a.s) nın peygamberliğini kabul ediyor, hem de bu delidir diyerek reddediyor. Yâni ne dediğini, ne yaptığını bildiği yok hainin.

Tabii Hz. Mûsâ onu hiç dinlemeden sözüne devam ediyor:

28. "Mûsâ: "Eğer akledebilen kimselerseniz bilin ki O, doğunun, batının ve ikisinin arasında bulunanların Rabb'idir" dedi."

Eğer aklınızı kullanabilir, anlayabilirseniz doğunun da, batının da ve bunlar arasında olan her şeyin de Rabb'idir O Allah'tır. Yâni beni deli yerine koyan sizler, eğer kendinizi akıllı yerine koyuyorsanız gerçek Rabb'ın kim olduğuna kendiniz karar vermelisiniz! Şu âciz, şu fâni, şu yarın ölüme boyun eğecek Firavun mudur sizin Rabbınız? Yoksa sadece şu küçücük bölgenin değil tüm âlemlerin Rabb'ı olan Allah mı?

29. "Firavun: "Benden başkasını İlâh edinirsen, andolsun ki seni zindanlık ederim" dedi."

Firavun: Andolsun ki eğer benim dışımda bir İlâh edinecek olursan seni mutlaka hapse atacağım! İşte zalimlerin en son yapacakları budur.

30. "Mûsâ: "Sana apaçık bir şey getirmiş isem de mi?" dedi."

Mûsâ (a.s) dedi ki, ben size apaçık bir şeyle gelsem de mi? Size Rabb'ımdan apaçık âyetler, apaçık mûcizeler getirsem de mi beni hapsedeceksin? Gözlerinizin önünde göstereceğim mûcizelerle elçiliğimi ortaya koysam da mı beni hapsedeceksin?

31. "Firavun: "Doğru sözlülerden isen haydi getir" dedi."

Ey Mûsâ, eğer doğrulardansan, eğer sâdıklardansan, eğer id-dianın eylemini gerçekleştirmeye, sözünü ispata hazırsan haydi bakalım ne getireceksen getir de görelim. Firavun Allah'tan, peygamberden, âyetten, risâletten, vahiyden habersiz birisi değil. Bakın Mûsâ (a.s) nın ben Rabb'ımdan bir âyet, bir mûcize getirmiş olsam da mı beni hapsedeceksin? ifadesine karşılık şöyle demiyor: Ne? Ne dedin? Allah'tan mı? Kim O? Peygamberlik mi dedin? Ne demek o? Âyet mi dedin? Mûcize mi dedin? Biz böyle bir şey duymadık demiyor da; haydi eğer doğru sözlülerdensen getir o âyeti de görelim diyor. Anlıyoruz ki Firavun, bir peygamberin Rabb'ından âyetler, mûcizeler getireceğini biliyor. Haydi koy ortaya ne getirdiysen de görelim.

32,33 "Bunun üzerine Mûsâ değneğini attı, besbelli yılan oluverdi. Elini çıkardı, bakanlara bembeyaz göründü."

Bunun üzerine Mûsâ (a.s) asasını yere attı. Asa o anda büyük bir yılana dönüşüverdi. Apaçık büyük bir yılan oluverdi. Kitabımızın bir başka âyetinde çevik hareketli bir yılana dönüşüverdi buyurulur. Elini koynuna sokup çıkardı bakanlara bembeyaz görünüverdi. Bu da Mûsâ (a.s) nın ikinci âyetiydi. Koynundan çıkan eli bembeyazdı.

Firavun Mûsâ (a.s) nın bu iki mûcizesini görünce şaşırıp, korkup ürküp kaçacak bir delik aramaya başladı. Evet bütün bunlar neyin nesiydi? Bu yılan da neyin nesiydi? Kupkuru bir değnek nasıl bir yılana dönüşürdü? Koyundan çıkarılan bu elin bembeyaz nûr saçar hale gelmesi de neyin nesiydi? Firavun korkusundan kendi sarayında sığınacak bir yer aradı. Sormak lazım şimdi Firavuna. Hani ne oldu? Rab değil miydin sen? İlâhlığını iddia etmiyor muydun sen? Egemenlik bendedir, ben asar keserim demiyor muydun? Ne oldu? Niye kaçacak delik arıyorsun Allah âyetleri karşısında? Hani senin gücün vardı? Hani senin saltanatın vardı? Hani senin zindanların vardı? Haydi o yılanı da atsana zindana? Haydi o gücünle, kuvvetinle, ordularınla savaşsana o yılanla? Hayır hayır, Allah âyetleri karşısında, Allah elçisi karşısında ne Firavunun, ne de bir başkasının yapabileceği hiçbir şey yoktur.

Firavun bu iki âyet karşısında kesinlikle anladı ki Mûsâ (a.s) bir Allah elçisidir. Gösterdiği bu iki âyet de Allah âyetidir. O Rabb'ın-dan hak olarak gelmiş bir peygamberdir ve asla bir deli, yahut sihir-baz değildir. Mûsâ (a.s) diğer insanlara da benzemiyordu.

Firavun en büyük Rab hiç değildi. İlâh da değildi. Egemenlik sahibi de değildi. İstediği kadar insanlar kendisini büyütüp rubûbiyet, ulûhiyet sendedir, sen bizim hayatımıza egemensin desinler, bunun böyle olmadığını, kendisinin hiçbir zaman Rab ve İlâh olmadığını kendisi de çok iyi biliyordu. Biliyordu ama yine de insanların kendisini tanrı ilân etmelerini seviyordu.

Madem ki bu zavallı insanlar beni hayatlarına egemen biliyorlar, bu iş böyle gitsin istiyordu. Sahte kulluk ve sahte tanrılık devam etsin istiyordu. Zaten her iki taraf ta, kullar da tanrılar da menfaatlerini tatmin ediyorlardı. Evet işte Mûsâ (a.s) nın ortaya koyduğu bu iki âyeti görünce çevresindeki ileri gelenler dediler ki:

34,35. "Firavun çevresinde bulunan ileri gelenlere: "Doğrusu bu bilgin bir sihirbaz; sizi sihirle yurdunuzdan çıkarmak istiyor; ne buyurursunuz? " dedi."

Firavunun çevresindeki Mele' grubu, yöneticiler, ekonomik ve siyasal güce sahip olanlar, toplumun kalburüstü insanları Allah'ın elçisi Mûsâ (a.s)'ı kast ederek dediler ki, doğrusu bu bilgin bir sihirbazdır. Öteki sihirbazlara benzemeyen profesyonel, işinin ehli bir sihirbazdır. Ve ortaya koyduğu sihriyle sizi yerinizden, yurdunuzdan çıkarmak istiyor. Bunun derdi sizin ülkenize, sizin devletinize, sizin imkânlarınıza sahip olmak. Yâni bu bir vatan hainidir. Bu bir devlet düş-manıdır. Şu (a.s)asının sihriyle, şu el beyazlığı sihriyle devleti ele

geçirmek, size sahip olmak, size egemen olmak, sizin üzerinizde kendi hegemonyasını kurmak istiyor. Kendileri böyle olduğu için alçaklar elçiyi de öyle lanse etmeye çalışıyorlar. Bunun derdi bu, buna engel olun, buna karşı dikkatli olun ve tedbir alın diyorlar.

Bunun üzerine Firavun dedi ki, öyleyse böyle bir durumda bana ne önerirsiniz? Ben nasıl davranayım? Ne yapayım bu Mûsâ'ya karşı? Bakın hem tanrı, hem de ne yapacağını bilmiyor. Ne yapacağı konusunda çevresine danışıyor hain. Ne buyurursunuz? Ne yapalım? Nasıl bir tedbir alalım? Sizin devletinize, sizin vatanınıza göz dikmiş, sizin kurulu düzeninizi yıkmaya, sizin menfaat hortumlarınızı kesmeye, benim tanrılığımı bitirmeye gelmiş olan bu Mûsâ'ya karşı ne yapalım? diyerek insanları Mûsâ (a.s) nın üzerine yürütmeyi planlıyordu. Sanki Mûsâ (a.s) nın gelişiyle Firavunun kendisinin hiçbir problemi yokmuş gibi, sadece halkını, toplumunun menfaatlerini düşünüyormuş gibi, vatanını düşünüyormuş gibi, milletini düşünüyormuş gibi, onlar adına bu tehlikeye dur diyecek.

Düşünebiliyor musunuz? Firavunun korkusunu, telaşını görebiliyor musunuz? Dünyanın en büyük devleti, dünyanın en süper ordusuna, dünyanın en büyük saltanatı sahip bir devlet başkanı kimden korkuyor? Sadece iki kişi. Karşılarında duran sadece iki Allah elçisi karşısında ödleri kopuyor. Aman dikkat edin, bu iki insan sizin devletinizi yıkacak, sizin ülkenizi ele geçirecek diye telaşa kapılıp çareler araştırıyorlar. Elbette Allah desteğindeki bir iki kişi bile bu zalimlerin, bu sahte tanrıların, bu sahte egemenlerin devletlerini yıkma gücüne sahiptir. Elbette Allah desteğindeki iki mü'minden korkacak tüm yeryüzü kâfirleri. Bakın çevresindekiler Firavuna şöyle öneriyorlar:

36,37. "Onu ve kardeşini alıkoy, şehirlere, sana bütün bilgin sihirbazları getirecek toplayıcılar gönder" dediler."

Ey Firavun Onu, Mûsâ'yı ve kardeşi Harun'u tutup hapset. Ülkenin bütün vilâyetlerine de toplayıcılar gönder ki, ülkenin tüm bilgin sihirbazlarını sana getirsinler. Ülkende bugüne kadar beslediğin, yetiştirdiğin tüm bilginlerini, tüm doçentlerini, tüm proflarını, tüm sanatkarlarını, tarihçilerini, fizikçilerini, matematikçilerini, edebiyatçılarını, hukukçularını, sosyologlarını, bilimcilerini çağır ki onların Mûsâ ile bir savaşını yaşayalım. Ne güne besledin onları bugüne kadar? Böyle bir zamanda da gelmeyecekler de ne zaman işe yarayacaklar? Düzen tehlikede. Mûsâ karşısında, Allah elçisi karşısında sistemlerini temize çıkarsınlar. Vahiy karşısında bilimlerini, bilim dallarını, felsefelerini, sanatlarını ortaya koysunlar da bu Mûsâ karşısında, Mûsâ'nın getirdiği Allah sistemi karşısında kendi sistemlerine sahip çıksınlar. Peygamber karşısında seni ve sistemini savunup kurtarsınlar. Allah vahyi karşısında vatan kurtulsun. Mûsâ'nın getirdiği din karşısında, Allah'ın İlâhlığı karşısında senin İlâhlığın, Allah sistemi karşısında senin sistemin, Allah yasaları karşısında senin sistemin onaylanmış olsun dediler.

Firavun'un, Firavunluğunun devamını isteyenler, Firavun sisteminin, statükonun devamını, böylece ülke gelirlerinin kaymağının kendilerinden yana olmasını isteyenler böyle dediler. Halbuki onlar da biliyorlardı ki Firavun gibi âciz biri asla tanrı olamaz. Onlar da biliyorlardı ki Allah karşısında, Allah elçileri karşısında kimse duramaz. Onlar da biliyorlardı ki Allah yasaları yanında kimse yasa koyamaz. Biliyorlardı hainler, ama istiyorlardı ki kurulu düzen devam etsin. İstiyor-lardı ki menfaat hortumları kesilmesin. Ülkenin kaymağını yiyebilmek için Firavunun orada durması gerekiyordu. İstiyorlardı ki insanların sırtında bir hayat sürsünler. İstiyorlardı ki insanlar Allah elçilerine kulak verip de hak arayışı içine girmesinler. Adâlet arayışı içine girmesinler. İstiyorlardı ki sindirilmiş, susturulmuş halk Firavunun gerçek tanrı olmadığını, egemenliğin Ona ait değil, Allah'a ait olduğunu öğrenip Firavun sistemine baş kaldıracak bir noktaya gelmesin. Özgürlüğü tanımasınlar. Mûsâ susturulsun ki insanlar Onun getirdiği dinle tanışmasınlar.

38,39 “Sihirbazlar, belirli bir günün bildirilen vaktinde toplandılar. İnsanlara: "Siz de toplanır mısınız? " denildi.”

Evet sihirbazlar, bilimciler, sanatkarlar belli bir günün belli bir vaktinde, randevulaştıkları vakitte toplandılar. Ve o günde insanlara denildi ki siz de toplanıyor musunuz? Bu kavgaya sizler de şahit olmak istiyor musunuz? Yeryüzünün en güçlü bir devletiyle iki insanın kavgasını görmek istemiyor musunuz? Göklerin ve yerin, göktekilerin ve yerdekilerin sahibi olan Allah desteğindeki iki insanla bir devletin savaşını merak etmiyor musunuz? Haydi bunu gözlerinizle bizzat gör-mek istiyorsanız siz de gelin. Gelin ki yeryüzünün en büyük ve dengesiz savaşına şahit olun. Yeryüzünün en dengesiz savaşı. Materyalist bir bakış açısıyla dengesiz bir savaş. Bir dünya devletine karşı sadece iki kişi. Bir süper güce karşı bu iki insanın başarı şansı ne ka-dar olabilecek de? İman açısından bakıldığı zaman da dengesiz bir savaş. Göklerin ve yerin Rabbi olan Allah desteğindeki bu iki insan karşısında tüm dünyanın orduları toplansalar bile ne güçleri olabilecek de? Evet işte böyle iki yönden de bakıldığı zaman çok dengesiz bir savaşa şahit olacağız.

Mûsâ (a.s) ile Firavunun savaşının yapılacağı meydanda toplandılar insanlar. Yarışmanın ilk raundu biraz sonra başlıyor. Bir tarafta Mûsâ ve Harun (a.s) lar, diğer tarafta Firavun, sihirbazlar, bilim adamları, devlet erkanı, mele grubu, yöneticiler, danışmanlar, orduları ve halk. Bakın diyorlar ki:

40. "Sihirbazlar üstün gelirlerse biz de onlara uyarız" dediler.”

Eğer galip gelirlerse biz de sihirbazlara tabi oluruz. Eğer Mûsâ karşısında sihirbazlar galip gelirlerse, eğer sihirbazlar Mûsâ’yı alt ederlerse biz de onlara uyarız. Kesin biliyorlardı ki sihirbazlar galip ge-leceklerdi. Çünkü yıllarca insanlara bu sihirbazlar yön vermişlerdi. Yıl-larca onları bu sihirbazlar eğitmişlerdi. Hep onları dinlemişlerdi. Hep onların istediği gibi bir hayat yaşamışlardı. Hayatı hep onların kitaplarıyla, onların medyalarıyla, onların yayın organlarıyla tanımışlardı. Onun içindir ki zavallı halk onların ve dolayısıyla onların yaşatmaya çalıştıkları sistemin galip geleceğini umuyorlardı.

41. “Sihirbazlar geldiklerinde, Firavuna: "Biz üstün gelirsek, şüphesiz bize bir ücret vardır değil mi? " dediler.”

Sihirbazlar oraya geldiklerinde Firavuna dediler ki: Ey Firavun, ey tanrımız, ey hayatımıza program çizenimiz, bizi, bizim bilimlerimizle, bizim felsefelerimizle, bizim keyfimize uygun bir şekilde yönetenimiz. Şimdi seni ve sistemini temize çıkarabilmek için Mûsâ ile giriştiğimiz bu kavganın sonunda biz galip gelirsek, Mûsâ’nın Allah’tan getirdiği din karşısında seni temize çıkarmayı becerebilirsek, Allah sistemi karşısında senin sistemini üstün getirebilir, halkın gözünde seni içine düştüğün bu yenilgiden kurtarıp yeniden tanrılığını sana iade edebilirsek bize bir mükâfat var mı? Galip gelirsek bize bir ecir var mı?

Dertleri budur zaten bu insanların. Menfaatleri söz konusu olmadan adımını bile atmazlar. Hep Firavunun, Firavunların eline bakar dururlar. Hep bir kemik bekleyişi içindedirler. Tek düşünceleri Firavunların, devlet başkanlarının kendilerine verebilecekleri üç kuruşluk dünya menfaati. Makam, mevki, para, pul. Başka düşündükleri bir şey yoktur böylelerinin. Her dönemde Allah dini karşısında, Allah sistemi karşısında, Allah elçileri karşısında zalim iktidarları destekleyenlerin tüm derdi işte budur. Bakın onların bu zavallılıkları karşısında Firavun şöyle diyordu:

42. “Firavun: "Evet; o takdirde siz gözde kimselerden olacaksınız" dedi.”

Evet Mukarrabûn’dan olacaksınız. Eğer Mûsâ’ya karşı beni üstün getirebilirseniz, Mûsâ’nın getirdiği dine karşı, Allah sistemine karşı benim sistemimi galip getirebilirseniz,

halkın gözünde beni ve sistemimi kurtarabilirseniz kesinlikle bilesiniz ki sizi huzuruma alacağım. Bir alt kademeden, bir üst kademeye çıkaracağım sizi. Derecelerinizi yükselteceğim. Maaşlarınıza zam yapacağım. Müdürseniz genel müdür, memursanız amir, doçentseniz prof, vekilseniz bakan yapacağım.

Tabii bu sihirbazlar değişik şekillerde gruplaştırılmışlardır. Ekonomi sihirbazları, ülke ekonomisini Firavunun istediği şekilde düzenleyen, Firavunun ekonomisini, ekonomik anlayışını halka karşı gâyet düzgün olduğunu ifade ederek halkı uyutmaya çalışanlardır. Hukuk sihirbazları, Firavunun istediği gibi hukuk yapan, Firavun hukukunun mahza adâlet olduğunu halka anlatan kimselerdir. Siyaset sihirbazları, ülkeyi Firavunun istediği gibi yöneten, ülke yönetimini güllük gülistanlık gösterenlerdir. Bu sistemden daha güzel bir sistem yoktur diyerek, halkın sisteme itaatini sağlamalarıdır. Eğitim sihirbazları, insanları Firavunun istediği gibi eğiten, eğitimin prensiplerini Firavunun istediği yönde tespit edenlerdir. Din sihirbazları, dini Firavunun istediği gibi yorumlayan, dinin Firavundan yana olduğunu anlatarak halkı Firavuna kul köle yapmaya çalışanlardır. İşte burada anlatılan sihirbazlar bunlardır.

Yâni bildikleri bilim dallarını, ellerindeki sanatlarını Firavunun, Firavunların desteğinde kullanan, Mûsâ karşısında Firavunları, Allah sistemine karşı Firavunlar sistemini destekleyen herkes sihirbazdır. Ve bütün bunların ortak özelliği de Firavunların kendilerine verecekleri çok cüzi bir menfaat. Çok küçük dünya menfaatleri karşılığında halkı uyutmak. Çok basit dünya ikballeri karşılığında insanların Firavunlara kulluğunu sağlamak.

Bakın işte şimdi de Firavun karşıtı bir dünya ortaya koymaya çalışan, beşer sistemi karşıtı bir Allah sistemi, beşer yasaları karşıtı bir Allah yasası ortaya koymaya ve insanları insanlara değil de sadece Allah'ı dinlemeye çağıran, yeni bir dini, yeni bir Allah dâvetini ortaya koyan Mûsâ (a.s)'a karşı bu insanlar bir meydanda toplanmışlar ve Firavunun gücünü gösterecekler insanlara. Mûsâ ve Harun (a.s)'ların ise kendi güçleriyle yapabilecekleri hiçbir şeyleri yok. Onlar da ancak Allah'ın gücünü gösterecekler. Çünkü Onlar kendilerinden bir şey getirmemişler, sadece Allah'ın temsilcisiydiler. Allah ne istiyorsa, nasıl emrediyorsa onu yapacaklardı.

43. "Mûsâ onlara: "Ne atacaksanız atın" dedi."

Mûsâ (a.s) karşısındaki sihirbazlara dedi ki: Haydi ne atacaksanız atın. Buyurun ne atacaksanız atın, zaten sizler sadece atıcılarsınız. Hiçbir gerçeğe dayanmadan desteksiz atarsınız sizler. Hayatınız atmasyondan ibarettir. Haydi Allah vahyi karşısında bilimlerinizi mi ortaya atacaksınız? Sanatlarınızı mı konuşturacaksınız? Teknolojinizi mi? Tarih felsefenizi mi? Sosyolojinizi mi? Tıbbınızı mı? Arkeolojinizi mi? Hangi numaranız varsa atın bakalım ortaya. Mûsâ (a.s) gâyet kendisinden emin bir şekilde meydan okuyordu onlara. Çünkü Allah vahyine, Allah bilgisine sahip olan bir Müslüman nelerinden korkacaktı onların? Vahiy bilgisi karşısında ne ifade edebilecekti onların bilimleri, sanatları, teknolojileri?

44. "Onlar da iplerini ve değneklerini attılar ve: "Firavun hakkı için, şüphesiz, biz haklı geleceğiz" dediler."

Firavun hakkı için, Firavun adına, Firavunun namına, Firavun şerefine diyerek ellerindeki iplerini, ellerindeki bilim ve sanat dallarını, teknolojilerini ortaya attılar. Ve dediler ki muhakkak bugün bu kavgada biz galip geleceğiz diyerek hem kendilerine, hem Firavuna ve hem de kendilerini seyreden halka bir moral vermek istediler.

Ve attıklarıyla bütünüyle meydanları kapladılar. Görünüşte artık onların karşısında hiç kimsenin durabilmesi mümkün değil. Adamların medyaları var, televizyonları var, ekonomik güçleri, tankları, topları var, bilimleri var, bilim yuvaları var. Tüm insanların gözlerini

boyayacak, herkesi korkutacak müesseseleri var. Akla hayale gelmedik silahları var. Ülkenin tüm bürokratları orada. Ama ne gam beri ta-rafta da Allah var. Allah desteğinde Mûsâ ve Harun var karşılarında. Allah karşısında, Allah'ın gücü karşısında ne ifade edecekler? Tüm dünya toplansa ne yazar da? İsterseniz arş'tan değil, Kürsi'den değil, yedinci kat semadan değil, sadece birinci kat semanın milyarlarca kere aşağısından şöyle bir bakın manzaraya. Değil Firavunun egemen olduğu, insanların toplandığı Mısır ülkesi, tüm dünyayı ne kadar görürsünüz? Bir sinek kadar değil mi? Bir sinek kadar bile bir değer ifade etmez değil mi?

45. "Bunun üzerine Mûsâ değneğini yere attı; onların uydurduklarını yutmağa başlayıverdi."

Mûsâ (a.s) da bismillah diyerek Allah adına asasını yere attı. Sihirbazlar Firavun adına işe başlarlarken, Firavunlar adına hareket ederlerken, hayatlarını, hayat programlarını Firavunlar adına yaşarlarken elbette Müslüman Allah adıyla işe başlayacaktır. Mûsâ (a.s) bismillah diyerek asasını yere atınca, onların ortaya koydukları tüm sihirlerini, tüm felsefelerini yalayıp yutuverdi. Ortalıkta hiçbir şey kalmadı. Materyalizm iflas etti. Determinizm iflas etti. Temeli Allahsızlığa dayanan tüm pozitivist plan ve programlar iflas etti. Hani bir şey varsa yok olmaz, yok iken de var olmaz diyorlardı ya tamamı iflas edip çöpe atıldı.

Allah karşıtı tüm dünya bilimleri, tüm dünya felsefeleri, be-şerin ihdas ettiği tüm dünya düzenleri iflas etti. Kendi dayandıkları sihirlerini, kendi icat ettikleri bilimlerini, felsefelerini, mantıklarını çok iyi bilen sihirbazlar, bilimciler hemen anladılar ki Mûsâ (a.s) nın ortaya koyduğu vahyin, Allah bilgisinin, Allah âyetinin kendilerininkilerden çok farklı olduğunu anladılar. Eğer Mûsâ (a.s) nın ortaya koyduğu âyet kendilerininki gibi olsaydı elbette bir şey varsa yok olmayacak, yoksa var olmayacaktı. Ama baktılar ki iş kendi savunduklarının tamamen tersineydi. İşte Mûsâ (a.s) nın ortaya koyduğu âyet her şeylerini silip süpürmüştü. Bunu gören, bunu anlayan sihirbazlar:

46,48. "Bunu gören sihirbazlar secdeye kapanarak: Âlemlerin Rabb'ına, Mûsâ ve Harun'un Rabb'ına inandık" dediler."

Hemen secdeye kapandılar. Rablerinden gelen, Rablerinin el-çisinin ortaya koyduğu bu gerçek karşısında hemen secdeye kapandılar. Rablerinin önünde hemen secdeye vardılar. Ve dediler ki: Biz iman ettik âlemlerin Rabb'ına. Biz iman ettik göklerin, yerin, semava-tın, arşın, kürsi'nin, meleklerin, cinlerin, insanların, her şeyin Rabbi olan Allah'a. Biz iman ettik Mûsâ'nın Rabb'ına. Orada kendilerini seyreden halk tarafından bir yanlış anlaşılmaya mahal bırakmamak için biz âlemlerin Rabb'ına inandık dedikten sonra, Mûsâ'nın Rabb'ına iman ettik ifadesini de kullanıyorlardı. Çünkü Firavun da Rabb'lık iddiasında bulunuyordu. Sizin en büyük Rabb'ınız benim diyordu. Sizin sahibiniz, sizin mâlikiniz, sizin üzerinizde söz sahibi benim diyordu. Sizin yasalarınızı belirleyici benim diyordu. Sizin üzerinize egemen olan benim diyordu. Onun içindir ki inandıkları Rabb'ın Firavun değil Allah olduğunu ilân ediyorlardı.

Firavunun besleyip yetiştirdiği tüm bilimciler, tüm sanatkarlar, tüm sihirbazlar iman etmişlerdi. Kendisini destekleyecek adamlar bir anda dirilip Mûsâ (a.s) nın safına geçmişlerdi. Bu manzara karşısında Firavun şaşırıp kaldı. Firavun vahiy karşısında, Allah elçileri ve Allah âyetleri karşısında yenik düştü. Kendisinin yenildiği yetmiyor muş gibi yıllar yılı beslediği, dereceler verdiği tüm bilimcileri de Mûsâ (a.s) nın tarafına geçmişlerdi. Hepsi de Allah'a, Allah elçilerine, Allah âyetlerine iman edip Allah'ın istediği bir hayat tarzını kabul ettiler. Firavun ve onun zulüm sisteminin kaymağını yiyenler, Firavundan menfaatlen-dikleri için onun ve sisteminin devamından yana olan zavallılar dediler ki, Firavun dedi ki:

49. “Firavun: “Ben size izin vermeden ona iman mı ettiniz? Muhakkak ki o, size sihri öğreten büyüğünüzdür. Şimdi bileceksiniz; ellerinizi ayaklarınızı, andolsun, çaprazlama kestireceğim, hepinizi astıracağım" dedi.”

Ben size izin vermeden iman ettiniz ha? Benden izin almadan inandınız ha? Halbuki ben izin verecektim. Rab ve melik bendim. Sizin üzerinizde egemen olan bendim. Siz benim adamlarım, benim kullarımdınız. Sizi ben doyuruyor, ben besliyordum. Siz benim okullarımda okumuş, benim diplomamı almış, benim ülkemde, benim tayin ettiğim makamlarda bulunuyordunuz. Benim memurlarımdınız. Sizi buraya ben çağırmıştım. Ben görevlendirmiştim. Ücretinizi ben veriyordum. Ne yapacağınıza, ne diyeceğinize, ne kadar konuşacağınıza, ne kadar yaşayacağınıza, ne kadar iman edeceğinize, nasıl giyineceğiniz ben karar vermeliydim. Siz beni aşarak, bana danışmadan iman ettiniz ha? Bana danışmadan karar verdiniz ha?

Dün de, bugün de tüm zulme dayalı diktatörler, tüm zalim krallar, tüm zalim yöneticiler egemen oldukları ülkelerde insanların inançlarını, insanların hayat programlarını kendileri belirlemeye çalışırlar. İnsanlar ancak kendilerinin izin verdiği kadar inanabilirler. Kendilerinin onaylamadığı, izin vermediği bir inancın, bir hayat tarzının insanların kalplerine yerleşmesine asla müsaade etmezler. Bırakın insanların dış dünyalarındaki görüntülere tahammül etmelerini, bırakın Müslü-manca bir kılık kıyafete izin vermelerini, insanların kalplerine bile sahip olmak isterler. İnsanların yaratıcısı olan, insanların sahibi olan Allah bile bu konuda insanlara özgürlük tanırken, dilediğinize inanın, dilediğinizi reddedin derken, ister Müslüman olun, ister küfrü tercih edin derken bunlar buna bile izin vermezler. Biz nasıl inanıyorsak, biz nasıl düşünüyorsak sizler de öylece inanacaksınız. Biz nasıl yaşıyorsak sizler de öylece yaşayacaksınız diyerek insanların kalplerine bile ipotekler koymaya çalışıyorlar.

İşte bakın alçak Firavun da öyle diyordu. Ben izin vermediğim halde iman ettiniz ha? Benim izin verdiğim kadar iman edeceksiniz. Benim sevdiklerimi sevecek, benim nefret ettiklerimden nefret edeceksiniz. Benim istediğim kimselerle beraber olacaksınız. İşte şu anda da çağdaş Firavunların tek tip adam yetiştirme kavgası verdiklerini görüyoruz. Allah’a şükür ki hainler insanların kalplerini bilemiyorlar, insanların kalplerindekileri okuyamıyorlar. Eğer buna güçleri yetse kalplerindeki niyetlerinden ötürü de tutuklayacaklar, mahkum edecekler.

Sizin şu büyüğünüz olan Mûsâ, size bu sihri öğretendir. Siz bu sihri Mûsâ’dan öğrendiniz. O öğretti bunu size. Alçağın dediğine bakın. Yıllarca bu sihirbazlar, bu bilim adamları, bu ekonomisyenler, bu hukukçular, bu sanatkarlar, kendi adamları, kendi memurları, kendi bürokratları, kendi siyaset adamları, kendi din adamları yıllardır kendi hizmetinde olsunlar, hep kendisini desteklesin, şimdi de gerçeği anlayıp hemen iman etsinler ve alçak Firavun da onları bununla suçlasın. Bu sihri size Mûsâ öğretti değil mi? desin. Muhakeme diye bir şey yok adamda yâni. Sonra tüm zalimlerin yapması gerekeni yapmaya, onlara tehditler yağdırmaya başlıyor.

Yakında size ne yapacağımı bileceksiniz. Hemen çok yakında çaprazlama sizin ellerinizi ve ayaklarınızı keseceğim ve sizi hurma ağaçlarına asıp sallandıracağım. Evet işte tüm zalimlerin karakteri budur. Başka yapabilecekleri bir şey olmadığı için işleri güçleri asmak, kesmek, öldürmek, işkence etmek. Firavunlardan bundan başka bir şey de beklenmez zaten. Yıllarca kendisine hizmet ederlerken, yıl-larca kendisini dinlerlerken, yıllarca kendi zulüm yasalarını insanlara şirin gösterme kavgası verirlerken bir anda dirilip Allah’a ve elçilerine iman eden, Firavunun dinini, Firavunun yasalarını reddedip Allah’ın istediği hayatı yaşamaya yönelen bu insanlara karşı elbette merhamet edecek değildi. Kalplere bile hükmetmeye çalışan bir kimseden o Müslümanlara tahammül göstermesi beklenemezdi elbette. Tüm Fira-vunların değişmez karakteridir bu. Müslüman olmayanların değişmez karakteridir bu. Bakın o günün kuşluk vaktine kadar Firavuna bağlı olan, Firavundan mükâfat bekleyen ama sonra da Allah âyetleriyle tanışır tanımaz iman eden, inanan o insanlar Firavunun tehditleri karşısında bakın ne diyorlar:

50,51. “İman eden sihirbazlar: "Zararı yok, biz şüp-hesiz Rabb’imize döneceğiz; inananların ilki olmamızdan ötürü, Rabbimizin kusurlarımızı bize bağışlayacağını umarız" dediler.”

Evet o mü’minler, o inanmış insanlar dediler ki: Ey Firavun, zararı yok, hiç problem yok, zaten biz muhakkak Rabb’imize dönece-ğiz. Öldürecekmişsin, asacak, kesecekmişsin hiç önemi yok. Ne yaparsan yap zerre kadar korkmuyoruz. Tehditlerin bizim için vız gelir. Zaten biz ölecek ve Rabb’imize döneceğiz. Üç gün önce olmuş, beş gün sonra olmuş ne fark eder? Eninde sonunda Rabb’imize döneceğimize göre bu tehditlerinin hiçbir değeri yoktur dediler. Rabb’ı-mıza iman edenlerin ilki olduğumuz için Rabb’imizin kusurlarımızı bağışlamasını umarız dediler. Biz Müslümanların ilkiyiz dediler. Ne müthiş bir değişiklik değil mi? Ne kadar yaman dönmüşler değil mi?

Düşünebiliyor musunuz? Adamlar yıllar yılı Firavunun okullarında okusunlar, Firavunun eğitim sürecinden geçsinler, yıllar yılı ellerindeki diplomalarını, ellerindeki bilim dallarını, sanatlarını Firavun sisteminin yücelmesi adına seferber etsinler, yıllar yılı Firavunun maaşını yesinler, onun verdiği makamlarda otursunlar, onun unvanlarını kullansınlar, Firavunun elindekilere tamah ederek kuşluk vakti Mûsâ (a.s)’ı yenmeye yemin etsinler, ama Allah âyetleriyle tanışır tanışmaz hemen değişsinler ve Firavunun tehditleri karşısında dimdik ayakta imanlarını haykıracaklar, fark etmez ey Firavun haydi ne yapacaksan yap diyebilsinler. Gerçekten çok müthiş bir değişikliktir bu. İman işte insanları bu hale getiriyordu.

Bundan sonra olup bitenleri Şuarâ sûresinin bu bölümünde anlatmıyor Rabb’imiz. Onu kitabımızın başka yerlerinden anlatıyor. Burada anlatılan Firavun artık olanca zulmünü artırıyor. Müslümanlar için kurtuluş zamanı yaklaşmıştır. Zaten zulüm arttıkça kurtuluş yaklaşıyor demektir. Zulüm arttıkça zalimlerin sonu geliyor demektir. Zalimler tarafından kölelerin, kölelik bağları sıkıştırıldıkça özgürlük yolları açılıyor demektir. Evet bakın Rabb’imiz de şöyle buyuruyor:

52. Biz Mûsâ'ya: "Kullarımı geceleyin yola çıkar; şüphesiz takip edileceksiniz" diye vahy ettik.

Evet nihâyet bir gün Rabb’imiz elçisine vahy eder. Ey Mûsâ, kullarımı geceleyin yürüt, geceleyin yola çıkar. Geceleyin Mısır’ı terk edin, ama bilesiniz ki takip edileceksiniz diye vahy ettik. Mûsâ (a.s) mü’minleri, İsrâil oğullarını alıp bir gece Mısır’ı terk ederler.

53,56. “Bu arada Firavun şehirlere, "Doğrusu bunlar bizi öfkelendiren döküntü azınlıklardır; hepimiz tedbirli olmalıyız" diyen münadiler gönderdi.”

Müslümanların ülkeyi terk ettiklerini haber alan Firavun, hemen ülkesine toplayıcılar gönderir, askerler getirilir, ordular toplanır ve derler ki, bunlar, bu Müslümanlar bizi öfkelendiren döküntü azınlıklardır. Bunlar ayaklarımızın altında ezip geçeceğimiz, tanklarımızla çiğneyip geçeceğimiz derme çatma az bir topluluktur. Bunların işini çok çabuk bitiririz dediler. Biz ise onlara karşı derlitoplu, disiplinli bir orduyuz. Biz güçlüyüz. Bizim topumuz tankımız var dediler.

Evet Müslümanlar zulümden kaçmıştı. Müslümanlar özgürlük arayışına çıkmıştı. Ve bunu duyan Mısır Firavun devleti şaşkına dönmüştü. Biz onları çabucak ayağımızın altında ezeriz derken aslında buna kendileri de inanmıyorlardı. Çünkü daha önce o meydanda iki kişi karşısında yenilmişlerdi. Hattâ Mûsâ’yı sarayına ilk girdiği ve karşısında ilk gördüğü gün aslında Firavun her şeyinin bittiğini anlamıştı. Sihirbazları toplayışındaki korkusu, tedirginliği bundandı. Şimdi de şehirlere toplayıcılar göndererek ordular toplaması da bundandı. Ve şimdi artık karşısında sadece iki kişi değil bir toplum vardı.

Ama takip etmek zorundaydı o Müslümanları. Takibe almak zorundaydı. Çünkü onun elinin altından kaçıp kurtulan o köleler yalnız bırakıldıkları zaman Mûsâ (a.s) rehberliğinde hürriyeti anlayıp tekrar Firavunun üzerine gelebilecekler ve işini bitireceklerdi. Çünkü hizmetçileri kaybetmişti Firavun. Kime gördürecekti bu kadar işlerini? Kimin kanını emecekti? Kimin sırtına binecekti? Onlarsız ne yapardı Firavun? Onlarsız kim yapardı piramitleri? Onlarsız kim öderdi vergiyi? Onlarsız kim yükseltirdi ülkeyi? Onun için onları yakın takibe almalıydı. Kendi başlarına buyruk bırakmamalıydı onları. Şu anda da işte görüyoruz tüm dünya Müslümanları, kendilerine en yakın kâfirler ve zalimler tarafından yakın takibe alınıyorlar. Aman ne olur ne olmaz? Bunları kendi hallerine bırakırsak günün birinde uyanıp bize kafa tutacak bir noktaya gelebilirler diye. Tabii bir de Allah'ın bir hesabı vardı. Ve bakın Rabb'imiz buyuruyor ki:

57,59. "Ama biz Firavun ve adamlarını bahçelerden, pınar başlarından, hazinelerden ve şerefli makamlardan çıkardık. Böylece onlara İsrâil oğullarını mirasçı kıldık."

Biz onları bağlardan, bahçelerden, pınarlardan, hazinelerden, güzel meskenlerden, güzel makamlardan çıkardık. Hepsinin ayrı ayrı makamları vardı. Büyük bir devlet düşünün. Yeryüzünün en güçlü devletinin makamlarını, birimlerini gözünüzün önüne getirin. Her birinin ayrı bir saltanatı, ayrı bir köşkü var. Ve hepsi de o koltuklarını, makamlarını terk edip yola koyulmuşlar ve Müslümanları takip ediyorlar. Yavaş yavaş özgürlüğe doğru koşan kölelerini kaybetmek iste-miyorlar. Allah'ın gücünü, Allah'ın hesabını unutarak büyük bir hesabın içine giriyorlar.

Ve bakın son gelmeden önce Rabb'imiz hemen burada yasasını koyuverir. Biz onlara, onların makamlarına, saraylarına, yerlerine yurtlarına İsrâil oğullarını, Müslümanları vâris kıldık. Ve işte bakın uy-gulayacağı yasasını böylece önceden ortaya koyuverir. Çünkü egemen Odur. Hükmeden Odur. Karar veren ve kararını uygulayan Odur. Evet:

60,61,62. "Firavun ve adamları güneş üzerlerine doğarken onların artlarına düştüler. İki topluluk birbirini gördüğünde, Mûsâ'nın adamları: "İşte yakalandık" dediler. Mûsâ: "Hayır; Rabb'ım benimle beraberdir, bana elbette yol gösterecektir" dedi."

Güneşin doğuş vakti onları takibe koyuldular. Sabahleyin erkenden çıktılar ve onları izlemeye başladılar. Ve iki grup birbirlerini görünce, önlerinde deniz, arkalarında Firavun ve ordusunu görünce İsrâil oğulları eyvah işte kuşatıldık, işte sarıldık, işte ulaşıldık, şimdi ne yapacağız? Mûsâ (a.s) dedi ki korkmayın Rabb'ım bizimle beraberdir. Endişelenmeyin Rabb'ım bize yol gösterecek ve yardım edecektir dedi.

63. "Bunun üzerine Biz Mûsâ'ya: "Değneğinle denize vur" diye vahy ettik. Hemen deniz ikiye ayrıldı, her parçası yüce bir dağ gibiydi."

Bunun üzerine Biz Mûsâ'ya vahy ettik ve dedik ki: Ey Mûsâ asanı denize vur. Hemen deniz ikiye ayrıldı, parçalandı ve her bir parçası kocaman dağ gibi oldu. Evet Mûsâ (a.s) vahy ettiği gibi asasını denize vuruyor ve denizden kupkuru bir yol açılıyor. Bir yol değil, 12 yol açılıyor. Sanki iki tarafta dalgadan dağlar oluşmuş ve arada kupkuru yollar açılmış Mûsâ (a.s) beraberinde ki Müslümanlarla birlikte o kupkuru yollardan geçiyorlar.

64. "İşte oraya, geridekileri de yaklaştırdık."

Ve oraya arkadakileri, ötekileri de yaklaştırdık diyor Rabb'ı-mız. Firavun ve ordusu da açılan o yollardan geçmek üzere yaklaşıyorlar. Rabb'imiz öyle planlamıştı. Şimdi yeryüzünde meydana gelmiş en büyük bir olaya şahit oluyoruz. Müslümanları yakın takibe alan yeryüzünün en büyük devleti, yeryüzünün en büyük ordusunun karşı karşıya kaldığı

değişmez bir Allah yasasına şahit olacağız. Müslümanlar deniz ortasında oluşmuş o kupkuru yollardan karşı tarafa geçtiler. Mûsâ (a.s) tekrar asasını denize vurarak o yolların kapanmasını ister, ama Rabb'imiz bunu yapmamasını emreder. Deniz açık kalmalıydı ve Firavun ve ordusu da girmeliydi. Allah böyle murad etmişti.

65,68. "Mûsâ ve beraberinde bulunanların hepsini kurtardık. Öbürlerini suda boğduk. Bunda şüphesiz ders vardır, ama çoğu inanmamıştır. Doğrusu Rabb'ın, güçlü olandır, merhamet edendir."

Mûsâ ve beraberindeki Müslümanları kurtardık, ötekileri de suda boğduk buyuruyor Rabb'imiz. Evet tam onlar denizin ortasına geldiklerinde suların gemini salıverdi Rabb'imiz ve Firavun ve ordusunun tamamını boğuverdi. İşte böylece Allah'la savaşa tutuşan, elçileriyle savaşa tutuşan ve Müslümanlara hayat hakkı tanımayan zalim bir devlet böylece yok olup gitti. Ve işte bu hadise kıyâmete kadar tüm dünya devletlerine bir örnek oldu, bir âyet, bir uyarı oldu. Kıyâmete kadar Allah ve elçileriyle savaşa tutuşan tüm zalimlere bir ibret oldu. Dünya devletleri ne kadar da güçlü olurlarsa olsunlar, ne kadar da düzenli ordulara sahip olurlarsa olsunlar bilsinler ki Allah karşısında mutlaka yenilgiye uğrayacaklardır. Ama buna rağmen, bu gerçek gözlerinin önünde açık ve net bir canlılıkta durduğu halde yine de insanların pek çoğu inanmıyorlar. Ama bilsinler ki Rabb'imiz iman et-meyen münkirlere karşı intikam sahibidir. İman edenlere karşı da son derece merhamet sahibidir. Allah Azîzdir, Allah Rahîmdir.

Evet okuduğumuz bu bölümde Rabb'imiz yeryüzünün en güçlü devletine karşı iki peygamberin verdiği bir savaşı gündem yaptı. Böylece Rabb'imiz Mekke'de kâfirler tarafından bir kaşık suda boğulmak durumuyla karşı karşıya bulunan Rasûlullah ve beraberindeki bir avuç Müslümana böyle bir örnek verdi. O anda Mekkeli gariban Müslümanlar rahatladı, şu anda tıpkı onların durumunu yaşayan biz Müslümanlar rahatladık. Rabb'imizin gücünü gördük, Rabb'imizin gü-cü karşısında bir süper devletin yerle bir edilişine şahit olduk. Bize de bir teselli verdi Rabb'imiz. Sadece bize değil kıyamete kadar gelecek kâfirler karşısında bunalmış kullarına destek verecek.

Bundan sonraki âyetlerinde Rabb'imiz bir başka mücâdeleden söz edecek. Yanında kardeşi olmayan, yanında annesi, babası olmayan, yanında köleleşmiş de olsa Müslüman kardeşleri olmayan bir peygamberin kavgasını gündeme getirecek. Tek başına bir ümmet olan İbrahîm (a.s)'ı anlatacak. Onunla da bizi bilgilendirecek, şereflendirecek. Bakın onu da şöylece anlatmaya başlıyor.

69. "Ey Muhammed! Onlara İbrahîm'in kıssasını anlat."

Peygamberim, onlara İbrahîm'in haberini de oku, İbrahîm'in haberini de tilavet et. İbrahîm'in haberinden de haberdar et onları.

İnsan yaratılıştan taşıdığı bir özellikle haberdar olmaya meyyaldir. Yaratılıştan bir merak vardır insanda. Ama tabii insanın kendisine lazım olanların yanında, kendisine hiç de lazım olmayacak bir yığın haberlerin peşine takıldığını da görüyoruz. Rabb'imiz yarattığı bu insanın yaratılıştan getirdiği bu özelliğini göz ardı etmeden onun haberdar olma ihtiyacını gidermek için bakın işte kitabında haberler göndermiş. Zaten bu mânâda Kur'an'ın tümüne haberler de diyoruz. Çünkü Rabb'imiz Sâd sûresinin başında:

"De ki bu Kur'an çok büyük bir haberdir"

Buyurmaktadır. Evet Kur'an, azım bir haberdir, en büyük haberdir. Herkesin durun dinlemesi gereken, herkesin önünde saygıyla eğilmesi gereken bir haberdir bu Kur'an. Yine meselâ Yusuf sûresinde Yusuf (a.s) un kıssası anlatıldıktan sonra:

"İşte bunlar gayb haberleridir ki biz onu sana vahy ediyoruz, haber veriyoruz"

Buyurulur.

Evet işte şu anda en büyük haber olan kitabımızın en büyük haberlerinden birisiyle karşı karşıyayız. ***"En Nebe'"*** kelimesi insanı dehşete düşüren çok büyük, çok azametli bir haber demektir. Yâni böyle sıradan her gün duyduğumuz, karşılaştığımız bir haberden öte insanı sarsan müthiş bir haber demektir. İbrahîm (a.s) in haberi de öyleymiş demek ki bizim için. Çünkü İbrahîm (a.s) bizim babamızdır. Analarımızın kocaları olan babalarımızdan bize daha yakın bir babamız. Peki sorayım o zaman şimdi: Size öz babalarınızdan daha yakın olan, daha lazım olan İbrahîm babanızı ne kadar tanıyabildiniz? İbrahîm babanızın haberiyle ne kadar ilgilenebildiniz? Ne kadar gündeme alabildiniz Onu? Bakın kitabının bu bölümünde Rabb'imiz babanızın şu haberlerini gündeme getiriyor.

Tabi kitabımızın sadece bu bölümünde verilen kadarıyla tanımaya çalışacağız babamızı. Değilse Kur'an'ın tamamında anlatılan İbrahîm (a.s) haberleri bu kadar değil elbette. Başka yerlerde anlatılan başka birimler de var. Böyle kesit, kesit sunulmuş peygamberler.

Bir peygamberi öğrenmek demek aslında o peygamber şahsında örneklenen hayat programını, kulluk programını kişinin kendi hayatına aksettirmesi demektir. Değilse, meselâ araba kullanabilmek için gazı, direksiyonu, vitesi, fireni bilmek yetmez. Bunların adını bilmek de yetmez. Bunları eyleme indirmek zorundayız ya, işte aynen bunun gibi bu peygamberlerin sadece isimlerini bilmek, babalarının isimlerini bilmek yerine onların şahsında örneklenen hayat programlarını hayatımıza indirgemek zorundayız.

70. "İbrahîm, babasına ve milletine: "Nelere tapıyorsunuz?" demişti.

İbrahîm (a.s) kitabımızda en çok anlatılan peygamberlerden biridir. Önceki sûrelerde atamızın babasıyla, kavmiyle mücâdelesi konusunda çok şeyler söyledik. Rabb'imiz bizim kendisine kulluğumuz konusunda örnek olarak sürekli İbrahîm (a.s)'ı gündeme getirir. Burada da yine babasıyla mücâdelesinden bir kesit sunulur. Atamızın babasının kâfir oluşu Onun şerefine asla bir nakısa getirmeyecektir. Bir peygamberin baba ve anasının kâfir olması Onun peygamberliğine hiç bir zarar vermeyecektir. Böyle olunca ne olurlarsa olsunlar, hangi dinin, hangi inancın mensubu olurlarsa olsunlar bizler de babalarımıza ve analarımıza bunu demek zorundayız. Babalarımıza, analarımıza, kavim ve kabilemize diyelim ki:

Neye tapıyorsunuz? Neye ve kime tapıyorsunuz? Neyin ve kimin kulu, kölesisiniz? Nelere ve kimlere kulluk ediyor, nelerin ve kimlerin sözünü dinliyorsunuz?

Kulluk kişinin boğazına taktığı ya da doğuştan boğazında getirdiği kulluk ipinin ucunu birine vermesi anlamına geliyordu. Hani herkesin boğazında doğuştan getirdiği bir ip vardı ya; işte onun ucunu kime vermişse, kimi dinleyip onun çektiği yere gidiyorsa, kime itaat ediyorsa ona kulluk ediyor demektir. Kimileri bazen bu ipin ucunu bir tek varlığa verir, ama kimileri de bir tek iple yetinmeyip bir çok varlığı memnun etmek için yüzlerce, takabileceği kadar oraya ip takıp birilerine verebiliyor. Hanımın, ananın, babanın, kocanın, ağanın, patronun, modanın, âdetlerin, törelerin, yönetmeliklerin, devletin, toplumun, çevrenin ve daha aklıma gelmeyen isteyen pek çoklarının eline vererek şirk içinde bir hayattan, müşrikçe bir kulluktan yana olabiliyorlar. Yâni Allah'ı tanımakla birlikte, Allah'a kullukla birlikte, hayatlarının bazı bölümlerinde Allah'ı söz sahibi bilip Onu dinlemekle birlikte Allah'tan başkalarını da dinlemeden, onları da razı etmeden yana bir tavır sergileyebiliyorlar. Bakın atamız işte böyle düşünen babasına di-yor ki:

Neye tapınıyorsunuz? Yâni neyin kulusunuz? Neye kölesiniz? Kimin kulu kölesi oluyorsunuz?

_«8 dendiğine göre cansızlar da olabilecektir bu tapınılanlar. Canlı cansız nelere, kimlere kulluk ediyorsunuz? Dediler ki:

71. "Putlara tapıyoruz; onlara bağlanıp duruyoruz" demişlerdi."

Putlara tapıyoruz. Putların kulu kölesiyiz ve işte onlara bağlanıp duruyoruz. Kul-köle olarak onlara boyun büküp duruyoruz. Onları hayatımızda etkin ve yetkin bilip emirlerini ve yasaklarını dinleyip duruyoruz.

Sanem, Vesen ve Nusub Arapların tapındığı, kullandığı Kur'-an'da haber verilen put çeşitleridir. Kütük şeklinde, kalas şeklinde, kaya parçası şeklinde veya şekillendirilmiş insan, hayvan, kartal şeklinde büyük bilinen, azîz bilinen varlıkların sembolize edilmiş biçimleriydi bunlar. Tabii biliyoruz ki İbrahîm (a.s) in toplumu aya, güneşe ve yıldızlara tapındıkları için yeryüzünde onları temsil eden bir kısım putlar yapıyorlar ve onlara tapınıyorlardı. Put yapım evleri, put tapım ma-halleri vardı. O putları büyütüyorlar, onların önünde eğiliyorlar, onlarla beraber oluyorlardı.

Tıpkı şu anda kimi insanların kimi eşyaların, kimi varlıkların karşısında boynunu büküp teslim oldukları, çaresizlikten kıvrandıkları gibi. Onu almak zorunda, ona ulaşmak zorunda, onu evine götürmek zorunda, onun öpmek, okşamak zorunda, onunla iç içe olmak zorunda, onu bağrına basmak zorundadır. O kadar istiyor ki onu, yâni itiraz da edemiyor, karşı da gelemiyor, çaresiz ona boyun büküyor ve teslim oluyor.

Meselâ şu anda bir Müslümanın evinde, hayatında hiçbir zaman kullanım alanı olmayan nice eşyalar, rahat ve huzur kaynağı ol-mayan nice maddeler, hattâ bırakın bir faydasını insanların Müslü-manca beraberlikleri engelleyip ayrılıklarını, uzaklaşmalarını sağlayan, gündeme getiren, pek çok ailenin parçalanmasına sebep televizyon vs gibi aygıtlar, bir savaş ortamından daha fazla insanların ölümüne dâvetiye çıkaran, insanların helâkine sebep olan nice araçlar yine de toplumda alıcı bulabiliyor. Bütün bunların insan hayatında putlaştığını görüyoruz. Bir koltuk yüzünden iki ailenin ayrıldığını görebiliyoruz. Put deyince illa da böyle eli ayağı, gözü kulağı olan bir şey düşünmeyin. Put, Allah yerine insan hayatına karışma mevkiine dikilen her şeydir. Demin de ifade ettiğim gibi bu bazen anadır, bazen babadır, bazen kavim kabiledir, bazen eşyadır, bazen modadır, âdetlerdir, yönetmeliklerdir... Arzuları Allah'ın arzularının önüne geçirilmiş her şey puttur. Evet İbrahîm (a.s) in sorusuna karşılık diyorlar ki:

Allah'ın elçisi İbrahîm (a.s) sanki akılları başlarındaymış gibi, konuşulanları anlıyorlarmış gibi onlarla konuşmaya çalışıyor. Ama ne yapsın, peygamberdi O. Mecburen sabırla onlara bunu anlatarak akıllarını erdirecekti. Çünkü onların başlarında akılları vardı ama kul-lanmıyorlardı, çalıştırmıyorlardı onu. Bakın Allah'ın elçisi diyor ki:

72,73. "İbrahîm: "Çağırdığınız zaman sizi duyarlar veya size bir fayda ve zarar verirler mi? " demişti."

Eh söylesenize diyor onlara, bu tapındığınız putların size bir fayda ve zarar sağlamaları, ya da size bir zarar vermeleri filan var mı? Siz çağırınca sizi dinleyebiliyorlar mı? Sizin imdadınıza yetişmeleri var mı? Size icabet edebiliyorlar mı? Sizin derdinize çare bulabiliyorlar mı? Problemlerinizi halledebiliyorlar mı? Haydi çağırın da sizin yardımınıza koşsunlar bakalım. Haydi baş vurun da size evet desinler. Hangi put becerebilecek bunu? Hangisi size bir fayda, yahut bir zarar ulaştırabilecek? Çağırın, dua edin, dâvetiye gönderin bakalım hangisi size şifa verebilecek? Hangisi size rızk ulaştırabilecek? Çağırın da sizin rızk probleminizi çözümlesinler. Çağırın eğitim probleminizi, hukuk probleminizi, sosyal dertlerinizi halletsinler. Hangi derdinizin, hangi probleminizin halli için onları çağırdınız da size icabet ettiler? Neyi çözümlediler? Peygamberin bu akıl erdirici sorusu karşısında dediler ki:

74. "Hayır ama, babalarımızı da bu şekilde ibadet ederken bulduk" demişlerdi."

Dediler ki biz babalarımızı böyle bulduk. Atalarımızı biz, böyle yapar, böyle inanır, böyle yaşar bulduk. Onlar böyle putlara tapınıyorlardı biz de böyle amel ediyoruz. Atalarımızdan ne görmüşsek, ne duymuşsak ona sahip çıkarız.

Acaba bizim inancımız da, bizim amelimiz de öyle mi ki? Acaba bizim namazlarımız da, bizim oruçlarımız da, bizim abdestlerimiz de, bizim zekâtlarımız, bizim bayramlarımız, bizim tatillerimiz, bizim yazılarımız, bizim hukukumuz, bizim eğitimimiz, bizim kılık kıyafetimiz, bizim ziyaret ve ziyafetlerimiz de öyle mi ki? Birisi çıkıp sorsa bi-ze, yahu nedir bu yaptıklarınız? Nedir bu hayatınız? Nedir bu amelleriniz? Kim dedi de böyle yapıyorsunuz? Kim istedi de böyle davranıyorsunuz? Galiba bizim de diyeceğimiz aynen onlar gibi olacaktır. Meselâ kan abdesti bozar mı? Neden? Kim dedi diye? Sabah namazının sünneti iki rekat mı? Neden? Abdestte baş mı meshedilir? Neden? Gusülde tüm vücut yıkanır mı? Neden? Seferde farzlar kısaltılır mı? Neden? Eh babam rahmetlikten öyle gördümse, hocam rahmetlik böyle yapardı ise o zaman Nisâdaki, ya da Mâide'deki âyet gibi olmaz mı? İkisini de okuyalım:

"Onlara: "Allah'ın indirdiğine ve Peygambere gelin" dendiği zaman münâfıkların senden büsbütün uzaklaştıklarını görürsün."
(Nisâ 61)

Söyleyin bu âyete göre ne olur bizim durumumuz? Bakın Mâi-de'deki âyeti de okuyayım:

"Onlara, "Gelin Allah'ın indirdiği Kitaba ve peygambere uyun" dendiğinde, "Atalarımızı üzerinde bulduğumuz yol bize yeter" derler; ya ataları bir şey bilmeyen ve doğru yolda olmayan kimselerse?
(Mâide 104)

Evet görüyor musunuz? Onlara gelin Allah'ın indirdiğine teslim olalım, gelin peygambere tabi olalım, gelin dinimizi, gelin inancımızı, gelin amelimizi, gelin abdestimizi, namazımızı kitap ve sünnet belirlesin dendiğinde derler ki; bize babalarımızdan intikal eden yeterlidir. Babamdan ne öğrenmişsem bana yeter. Babamınkini öğrendim, hocamınkini öğrendim eğer bir de Allah ve Resûlününkini öğrenirsem işler karışır. Hem şu anda para kazanmaktan, köşe dönmekten vaktim de yok ona. Bir abdest için elli sayfa okuyamam. Bir namaz için şu kadar sayfa okuyamam. Bir teyemmüm için bu kadar zaman ayıramam. Eğer bu işlere bu kadar zaman ayırırsam benim işim biter. Halim kül olur. Sanki adamın önünde bundan çok önemli işleri varmış gibi. Böyle diyenlere atamız diyordu ki:

75,83. "İbrahîm: "Eski atalarınızın ve sizin nelere taptıklarınızı görüyor musunuz? Doğrusu onlar benim düşmanımdır. Dostum ancak âlemlerin Rabb'idir. Beni yaratan da, doğru yola eriştiren de O'dur. Beni yediren de, içeren de O'dur. Hasta olduğumda bana O şifa verir. Beni öldürecek, sonra da diriltecek O'dur. Rabb'ım! Bana hikmet ver ve beni iyiler arasına kat."

Siz ve öncekiler, siz ve sizden önceki babalarınız, dedeleriniz, ondan öncekiler, dedelerinizin dedeleri nasıl kul köle olmuşlar? Kime kulluk etmişler? Kimi dinlemişler? Kime

itaat etmişler? Nasıl yaşamışlar? Hiç düşünmüyor musunuz? Yâni reyiniz, düşünceniz, fikrinin yok mu bu konuda? Çok mu kapalı bu iş size?

Doğrusu onlar benim düşmanımdır. Dostum ancak âlemlerin Rabb'idir. Evet yargılayacağız. Önce öğrenilenleri, önceden bize söylenenleri Allah'ın kitabı ve Resûlünün sünneti rehberliğinde yargılayacağız. Çünkü onlar benim düşmanımdır, dostum ancak âlemlerin Rabb'idir. Sizler, sizin taptıklarınız, sizin taptıklarınıza tapanlar, o yolda gidenler, babalarınız, dedeleriniz, onların yolunda gidenler hepsi benim düşmanımdır, ancak âlemlerin Rabbi olan Allah müstesna.

İbrahîm'in onlar sizin düşmanlarınızdır demeyip de onlar benim düşmanımdır demesi gerçekten çok hoş bir ifadedir. Böylece onların nefretlerini, düşmanlıklarını kamçılamaktan, nefretlerini artırmaktan kaçınıyordu atamız.

O benim dostum olan Allah öyle bir Allah ki beni O yarattı. Yarattı ama öylece başıboş bırakıvermedi. Salıvermedi beni de hemen, bana yol gösterdi. Bana hidâyet etti. Yâni beni yaratan Rabb'ım beni yolsuz, yordamsız, programsız ne yapacağımı, nasıl yaşayacağımı bilmez bir vaziyette, bocalar bir konumda bırakmadı da hidâyetini benden esirgemedi. Beni kendine muhatap kabul buyurup bana vahiy göndererek yolumu da gösterdi. Yâni beni yaratıp benimle diyalogunu kesmedi. Ne halin varsa gör, benden bu kadar demedi.

Hz. İbrahîm olarak sadece O mu? Bu ben, ben değil mi aynı zaman da? Elbette ben, sen, biz, hepimiz kastediliyoruz burada. Çünkü hepimizi yaratan, hepimize hayat programı gönderen Allah'tır. Hz. Adem'le başlayan benlik, yâni insanlık kıyâmete kadar hep aynı özelliği taşıyor. Herkesi Allah yarattı, yaratır yaratmaz da vahiy göndererek ona yolunu gösterdi. Yarattığı kullarını hiçbir dönem başıboş, vahiysiz bırakmadı Rabb'imiz. Kullarının hiçbir zaman, dinsiz dönem yaşamasına asla razı olmadı.

O Allah beni doyuran ve sulayandır. Yiyeceğimi içeceğimi bana veren Odur. Allah bana yemek ve su ikram edendir. Damarlarım-daki sudan, beynimdeki suya kadar, gözümün suyundan bel suyuma kadar, gökten inenden yerden çıkanlara kadar her türlü suyumu yaratan, veren Odur.

Gerçekten bizler düz bir hayata devam ettiğimiz sürece bazı şeyleri anlamıyoruz, anlayamıyoruz. Ters düşününce ancak bazı şeyleri anlama imkânı bulabiliyoruz. Meselâ yiyoruz doyuyoruz, içiyoruz susuzluğumuz gidiyor. Peki tersini düşünün. Allah sularını alıverse, haydi sizi sulayan birisi çıksın bakalım. Var mı böyle birileri? Veya Al-lah bedenlerimizdeki koyduğu şu mekânizmayı bozuverse, yâni doyma özelliğimizi alıverse, doygunluk özelliğimizi kaldırıverse. Yâni bizim doyabilmemiz için bir sisten yaratmış, bir yasa koymuş ya işte bu yasayı değiştiriverse ne yaparız? Nasıl doyarız?.

Meselâ anam için Rabb'ım tuzu alıverdi bitti. İki ay öncesine kadar benden de şekerini alıvermişti işim bitmişti, şekerîm bitmişti benim de. Ama çok şükür bugünlerde tekrar geri verdi. Evet kimileri tuz, şeker yiyemiyorlar değil mi? Önüne koy yiyemez adam. Kimisi hattâ ekmek yiyemez, kimisi et yiyemez. Niye? Ya Allah alıverdi mi tamam. Kime ne diyeceksin de? Kim geri alacak ta? Eğer bu önceki sıhhatli durumun Allah'tan değil de kendinden idiyse, böyle iddia ediyorsan eh haydi geri getir o eski durumunu bakalım diyor Allah. Tersinden okuyunca bazen anlaşılabiliyor bu.

Bu tür bir mantık bizi yıllar yılı yerimizde saydıran, bir adım bile atmamıza engel olan bir mantıktır. Hani şu Harran, Harput ve İskenderiye ekolleri sebebiyle İslâm âlemine intikal ettirilen ve maalesef din yerine ikâme edilen bir Aristo mantığı var ya, o gözü kör olası mantık var ya, bizi mahvetti. Değilse yıllar yılı bize öğretilen o mantıktan biraz farklı bir mantık geliştirebilseydik, biraz daha rahat edebilecektik.

Ben hasta olunca O bana şifa verir. Kendilerine bir hastalık isabet edince hemen ilk işi bir doktora koşmak olanlar ondan önce bu konuda ne yapmalıyım ya Rabbi? deseler ya. Allah'a dua etseler, Al-lah'ı çağırsalar, çağrıştırsalar ya. Yoo! Allah zaten mecburdur ya. Ön-ce bir kadına gidelim, bir erkeğe baş vuralım. Alkollü ilaçları önce bir deneyelim, domuz yağı

da olsa fark etmez çünkü konu sağlıktır. Tedavi için her şey denenmelidir. Tedavi için Allah her şeye izin vere-cektir diyerek başta Allah'ı bir bağlıyorlar, sonra da başka yerlerde şifa arıyorlar. Garip bir şifa modeli. Oysa ne yaparsak yapalım, kime ve nereye gidersek gidelim yine de sonuçta bize şifa verecek olan sadece Allah'tır.

Allah bizim için şifa yaratmamışsa hiç kimsenin yapabileceği bir şey yoktur. Adamın birisi kendisi doktur. Rahatsızlanmış ve tüm doktor arkadaşları toplanıyorlar başına ve bir yerlerden girip serumu takamıyorlar ve göz göre göre gözlerinin önünde arkadaşlarının ölümünü seyretmişler. Başka ne yapabilecekler de? Bundan çok daha enteresan birini duydum: Adamı ameliyata alıyorlar. Kalbini çıkarıyorlar, bitiriyorlar ameliyatı, kalp çalışıyor, yerine koyuyorlar çalışmıyor. Tekrar çıkarıyorlar yine çalışıyor, takıyorlar çalışmıyor. Allah ömrü bitirmişse kimsenin yapabileceği bir şey yoktur. Öyleyse şifayı sadece Allah'tan bekleyeceğiz, Onun ölçülerini, Onun yasalarını tecavüz ederek hiç bir yerde şifa arayışı içine girmeyeceğiz.

Beni öldürecek olan sonra diriltecek olan da O dur. Hayatım da ölümüm de Ona aittir. İbrahîm (a.s), atamız Rabb'ını böyle tanıyor, böyle iman ediyorsa ve eğer bizler de Onun yolunun yolcusu olarak Onun Rabb'ına iman ettiğimizi iddia ediyorsak, o zaman Allah'tan başka birilerinin bizleri öldüreceğinden mi korkuyoruz yoksa? Birilerinin Allah'ın dilemesinin dışında bize bir zarar verebileceklerin mi düşünüyoruz yoksa? Bu korku niye? Bu telaş niye? Yoksa inanmıyoruz da inanır mı görünüyoruz? Yoksa İbrahîm (a.s) in inandığı Allah'ın dı-şında başka bir Allah'a mı inanıyoruz? Yoksa birilerinin atlatıp ta bize zarar verebilecekleri bir Allah'a mı inanıyoruz? Becerebilecek birileri var mı bunu? Eğer Müslümanlar bugün Allah'ı İbrahîm (a.s) in tanıdığı gibi tanısalar, Ona Onun inandığı gibi inansalar galiba hayat programları çok farklı olacak. Baştan sona her şeyleriyle değişecekler ve beni sadece Allah öldürür, başkaları kılıma bile dokunamaz diyecekler ve farklı bir dünyanın insanı olacaklar.

Ve ben size kendimin tam ve mükemmel olduğumu da iddia etmiyorum. Hesapsız, günâhsız, eksiksiz bir adam da değilim ben. Yâni ben tam Allah'ın istediği birisiyim iddiasında eğilim. Benim Rab-b'ımın şöyle bir özelliği daha var: Onun karşısında biz kulların günâhsız olmamız gerekmez. Hatalarımız, kusurlarımız olabilecek, yanlışlarımız olabilecek. İşte bu günâhlarımız konusunda din gününde, hesap kitap gününde affına müracaat edilecek yegâne mercidir Rabb'ım. Ben, benim Rabb'ımın o gün benim hatalarımı, kusurlarımı örtüvereceğine, örtbas edivereceğine inanıyorum. Öyle ümit ediyorum, öyle tamah ediyorum, öyle bekliyorum. Ne hoş bir ifade değil mi? Tam ata-mıza yakışan bir ifade. Atamız İbrahîm (a.s) bu bölümde babasına ve toplumuna hitap ediyordu. Allah'la beraber yığınlarla putlara tapınan toplumuna Allah'ı tanıtmaya çalışıyordu. Bakın şimdi burada bir anda atamız sözü kesiyor ve Allah'a döndürüyor:

Ya Rab! Bana hüküm ver. Bana hikmet ver. Ya Rabbi bana kanun ver. Ya da bana yerli yerince konuşma, yerli yerince davranma özelliği ver. Tüm konuşmalarımda, tüm davranışlarımda, tüm kararlarımda Hakka isabet imkânı ver, hikmet ver. Veya ya Rabbi bana peygamberlik ver. Veya ya Rabbi bana hâkimiyet ver. Bana hayata hakim olma gücü, insanların hayatlarına karışma hakkı, fırsatı ve yetkisi ver. İnsanların hayatlarına müdahale edebileyim ya Rabbi.

Ve de beni sâlihlere ilhak et ya Rabbi. Sâlih kullarına yetiştir beni. Sâlihlerle birlik kıl. Onların peşi sıra gidenlerden eyle beni ya Rabbi. İbrahîm (a.s) bu duayı yaptığı zaman peygamber olduğu için buradaki hüküm istemesi peygamberlik isteği değildir denmiş. Çünkü ayrıca peygamberlik öncesi bir dua olsa bile bu dua, peygamberlik isteğe bağlı olmadığı için, Allah onu isteyene değil dilediğine verdiği için peygamberlik değil başkalarıdır denmiş.

Sonra İbrahîm (a.s) duasına devam ediyor, Rabb'ı ile beraberliğine devam ediyor. Ne kadar güzel bir durum değil mi? Müslümanın Allah'la beraberliği, toplumla, çevresiyle beraberliği nasıl böyle içice. Buna göre şu birilerinin savunmaya çalıştıkları inziva hayatı, toplumdan uzaklaşma anlayışı ne kadar da sakat değil mi? Ya da Allah'ı unutarak, Allah'ı diskalifiye ederek toplumun içine dalmak ne kadar kötü değil mi? Öyleyse Allah'ın istediği ve peygamberin uyguladığı hayatta ne Allah'ı unutmaya hakkımız var, ne de toplumdan soyutlanmaya mezunuz. Ne Allah'la beraberliğimiz bize insanları unutturacak, ne de

insanlarla beraberliğimiz Allah'ı unutturacak. İşte atamız İbrahîm bir anda Allah'ı tanıtıyordu ve işte o anda toplumuyla içiceydi. Bir yandan da Rabb'ına dua dua yalvarıp yakarıyordu. Ya Rabbi bana hüküm ver, hâkimiyet ver, hikmet ver de yerli yerince konuşayım di-yordu. Sonra:

84,89. "Sonrakilerin beni güzel şekilde anmalarını sağla. Beni nimet cennetlerine vâris olanlardan kıl. Babamı da bağışla, o şüphesiz sapıklardandır. İnsanların di-riltileceği gün, Allah'a temiz bir kalple gelenden başka kimseye malın ve oğulların fayda vermeyeceği gün, beni rezil etme" demişti."

Ya Rabbi benim için sonraki nesillerde sadâkat lisanı kıl. Yâni benim için, benim hakkımda sonraki nesillerde sadâkati konu edinen, sıdkı gündeme getiren, tasdiki gündemde tutan, hep tasdiki konuşan lisan lütfeyle ya Rabbi. Hep ben konuşulunca, ben gündeme gelince hep sadâkat gündeme gelsin, tasdik gündemde olsun. Veya ya Rabbi sadâkati konuşanlar beni de gündeme getirsinler, beni de hatırlasınlar. Ne büyük şeref değil mi? Bulunduğumuz makamda, bulunduğumuz konumda haktan, sadâkatten konuşulunca siz konuşulmuş olacak, siz gündeme gelmiş olacaksınız. Hakla, hakikatle siz özdeş hale geleceksiniz.

Veya hakkı, hakikati hatırlatma, gündeme getirme görevi sizin olacak. Hak gündeme gelince o hakkın savunucusu, tebliğ edicisi, öğreticisi, yaşayıcısı olarak insanlar ana zarında hep siz çağrıştırılacaksınız. İnsanlar sizinle hep hakkı hatırlayacaklar, siz akıllarına gelince hep güzel şeyler hatırlayacaklar. Evet siz hatırlanınca yalan dolan, şaklabanlıklar, ukalalıklar, lüzumsuzluklar, haksızlıklar, günâhlar, isyanlar değil sadece güzel şeyler akla gelecek. İstemez misiniz bunu? Kim istemez ki bunu? İşte atamız da bunu istiyordu Allah'tan.

Ya Rabbi beni kötü şeyler yapan, kötü şeyler konuşan, kötülükler peşine düşen ve gerek insanlar arasında yaşarken hatırlandığında, gerekse ölüp giderken kötü birisi olarak hatırlanan, çevresine, ailesine, çoluk çocuğuna çok kötü yollar, çok kötü çığırlar, çok kötü usuller bırakarak çekip giden birisi yapma ya Rabbi. Bana hayatımda öyle güzel ameller, öyle güzel tavırlar nasip et ki, öyle güzel bir Müslümanlık yaşamama imkân ver ki bu benim arkamdan gelecek çocuklarım için de örnek olsun ya Rabbi.

Bir de beni naim cennetlerinin varislerinden kıl ya Rabbi. Naim cennetlerine, nimet cennetlerine girenlerden eyle beni ya Rabbi. Nimetlere gark olan ortamın insanlarından eyle beni. vâris olmak, yâni birisi öldü de onun yerine, onun mülküne vâris olmak değildir. Buraya aslında falan falan kişiler gelecekti, ama onlar iman yerine küfrü ve şirki tercih ettiklerinden, iradelerini cennete değil de cehenneme kullandıklarından, buraları hak edemediklerinden cehenneme gittiler, alın buralar sizin olsun denecek mü'minlere ve işte böylece kâfirlerin cennete boş kalan yerlerine Müslümanlar vâris olacaklar anlıyoruz. Evet atamız İbrahîm (a.s) hem ya Rabbi beni cenneti hak edenlerden eyle derken hem de oraya vâris olanlardan eyle diye dua ediyor.

Babam sapıklardandır ya Rabbi, onu da lütfunla mağfiret edip yarlığayıver, bağışlayıver, huysuzluğunu, hatalarını örtüver, görmeyiver, hesaba katmayıver ya Rabbi. Evet kitabımızın değişik yerlerinde değişik ifadelerle anlatılan atamız İbrahîm (a.s) in böyle bir duası var. Ama biz biliyoruz ki böyle kâfir, müşrik bir babaya istiğfar etmek caiz değildir âyeti gelip de Rabb'imiz kendisini uyarınca atamız babası hakkında bu tür istiğfardan vazgeçiverdi.

İbrahîm (a.s) in müşrik olan babası hakkındaki bu istiğfarı babası hayatta iken, henüz dönme, tevbe etme fırsatı varken bağışlanma ile ilgili olduğunu, bağışlanmanın da imanla ilgili olduğunu bildiği için hayatta iken ya Rabbi sen onun aklını başına getir de iman etmesini sağla, iman nimetini ona bahşet şeklinde yorumlamışlar. Yâni henüz hayattaysa buna iman yolunu göster, hidâyet yolunu göster, gidişini değiştir diye dua etmek caizdir. Ama kâfir olarak, müşrik olarak öldüğü belli olduktan sonra artık böyle bir insan için dua etmek de, istiğfar etmek de caiz değildir.

Bazıları da demişler ki, işte İbrahîm (a.s) babasının kendisine yaptığı zulümleri karşısında ülkesini terk edip hicret ederken ona şöyle demişti:

"İbrahîm şöyle cevap verdi: "Sana selâm olsun. Senin için Rabbımdan mağfiret dileyeceğim, çünkü O, bana karşı çok lütufkârdır."

(Meryem 47)

Baba, sana selâm olsun. Ben senin için esenlik diliyorum. Rabb'ım sana selâmet versin, hidâyet lütfetsin. Ben babam olarak sana karşı asla bir düşmanlık düşünmüyorum. Benden sana hiç bir kötülük gelmeyecek. Seni üzecek bir davranışta bulanmayacağım. Sadece senin hidâyetin için Rabb'ıma dua ve istiğfar edeceğim. Rab-b'ımdan seni mağfiret etmesini, günâhlarını bağışlamasını ve seni hidâyetine ulaştırmasını dileyeceğim. Çünkü Rabb'ım bana karşı çok lütufkardır. Şimdiye kadar benim dualarımı kabul buyurmuştur dedi ve ona verdiği bu sözden ötürü de:

"Rabb'imiz! Hesap görülecek günde, beni, anamı babamı ve inananları bağışla."

(İbrahîm 41)

Demiş, ama arkasından bir mü'minin kâfir olarak öldüğü zâhir olan bir kimseye babası bile olsa istiğfar etmesinin caiz olmadığını anlar anlamaz hemen bundan vazgeçti demişler. Nitekim Rasûlullah efendimiz de amcası için istiğfar etmişti de sonradan bunun caiz olmadığını anlar anlamaz vazgeçivermiştir. Evet İbrahîm atamızın duası devam ediyor:

Bir de; ba's gününde, kıyâmet gününde, diriliş gününde ki:

Allah'a temiz bir kalple gelenden başka kimseye malın ve oğulların fayda vermeyeceği o günde beni rezil rüsva etme, beni perişan etme ya Rabbi. Yâni babası kâfir olarak bir kimse olarak, kâfir bir babanın oğlu olarak, bir kâfirin evlâdı olarak ben o gün rezil rüsva olacağım. Ya Rabbi, ne olur beni böyle rezil rüsva bir konumda tutma! şeklinde tefsir edenler olmuşsa da mânâ pek öyle değil gibi, bun-dan genel bir mânânın olduğunu anlıyorum ben. Bundan daha genel bir mânâ ile, ya Rabbi beni o diriliş gününde günâhları çok olup, sevabı az olup cenneti hak edemeyen reziller içinde eyleme beni ya Rabbi diye dua etmiş olabilecektir İbrahîm (a.s).

Ve o ba's gününü, diriliş gününü tarif ediyor İbrahîm (a.s).

O gün ne malın faydası var, ne de evlâdın. Mal da evlâd-u ayal da beş para etmez o gün. O gün ne ananın faydası var, ne de babanın. O gün ancak faydası olacak olan selim bir kalp, teslim bir kalp, Müslüman bir kalptir. Allah'a böyle teslim bir kalple gelenler ancak fayda göreceklerdir o gün. İşte kişi ancak böyle bir kalpten fayda görecektir. Geri kalan ana, baba, evlât, kavim, mal, mülk hiçbir şey ifade etmeyecek, hiç bir fayda sağlamayacak insana. Ben evlât olarak peygamber olmuşum, ama babam kâfirmiş İbrahîm gibi. Benim ona hiçbir faydam olmayacaktır. Ya da onun bana hiçbir zararı dokunmayacaktır, ben ona karşı görevimi yapmışsam. Öyleyse selim bir kalple, Allah'a, Allah'ın dinine, Allah'ın kitabına ve elçisinin sünnetine teslim olmuş bir kalple Allah'ın huzuruna gitmekten başka çaremiz yoktur.

Efendim filanların Allah'la arası iyidir, eğer ben de onlarla aramı iyileştirebilirsem kurtulurum, onların bana faydası dokunur düşünmeyelim. Sadece Allah'la aramızı düzeltmeden yana, Allah'a teslim olmadan yana tavır alalım, Allah yardımcımız olsun.

90,91. "O gün cennet Allah'a karşı gelmekten sakınanlara yaklaştırılır. Cehennem de azgınlara gösterilir."

O gün cennet muttakilere, hayatlarını Allah için yaşayanlara, Allah'ın koruması altına girenlere, Allah'a imanın, Allah'a kulluğun şuurunda olanlara yaklaştırılır. Mahşer yerinde bulunan muttakilere doğru cennet yakınlaştırılır, cennete doğru yürürler. Cennet onlara doğru yürür. Adımlarını atıverip girecek kadar cennet onların ayaklarının dibine getirilir. Veya cennet onların ayaklarının altına döşenir, serilir. Buyurun girin denilir onlara. Uzak değildir cennet. Uzak değiliz cennetten. Hangi şartla? Takva şartıyla tabii. Muttakilere yakındır o cennet. Öyleyse muttaki olmak zorundayız, takva erleri olmak zorundayız. Allah'ın koruması altına girenlerden, Allah'la yol bulanlardan, yollarını Allah'a sorarak bulanlardan, hayatlarını Allah için yaşayanlardan, Allah'ın istediği ve belirlediği biçimde yaşayanlardan olmak zorundayız. Dünyada hesabını böyle yapanlardan olmak zorundayız. İşte o zaman cennet bize çok yakındır.

Bunun tamamen aksine cehennem de azgınlara gösterilir. Ya da cehennem azgınlar için azgınlaştırılarak gözleri önüne serilir, arz edilir. Ve o gün o cehennemliklere denilir ki:

92,95. "Onlara: "Allah'ı bırakıp taptıklarınız nerededir. Size yardım ediyorlar mı veya kendilerine yardımları dokunuyor mu? denilir. Onlar, azgınlar ve iblisin adamları, hepsi, tepe takla oraya atılırlar."

Hani o Allah'ı bırakıp ta, Onun berisinde, Onun dûnunda tapındıklarınız nerede? denir. Hani nerede o Allah berisinde tanrı bildikleriniz? Hani Allah berisinde hayatınızda söz sahibi bildikleriniz? Hani egemenliği kendilerinde gördükleriniz? Hani yasalarını uyulamaya, arzularını yerine getirmeye çalıştıklarınız? Hani dünyada kanunlarına toz kondurmamaya çalıştıklarınız? Hani hatırlarını Allah hatırına tercih ettikleriniz? Hani Allah bizim hayatımıza karışamaz, bizim hayatımızı belirleyecek başka tanrılarımız var diyerek bel bağladıklarınız? Hani nerede siyasal tanrılarınız? Hani ekonomi tanrılarınız? Nerede hukuk tanrılarınız? Nerede düğün dernek tanrılarınız? Nerede kılık kıyafet tanrılarınız? Hani çağırsanıza onları yardımınıza. Onlar şu anda size yardım edebiliyorlar mı? Bırakın size yardım etmelerini, kendilerine bir yardımları dokunabiliyor mu? Hayır hayır onlar, o azgınlar, o azgınlaşanlar, o azgınlaştıranlar, o Allah tanımazlar tepe takla cehenneme atılırlar.

Kim bunlar? Her dönemde vardır bunlar. İbrahîm (a.s) döneminde var, Mûsâ (a.s) döneminde var, Muhammed (a.s) döneminde var, bugün var ve kıyâmete hep var olacaklardır bunlar. Allah'a iman etmeyenler, Allah'ın elçilerine iman etmeyenler, Allah ve elçilerinin is-tediği bir hayatı yaşamaya yanaşmayanlar, kendi hevâ ve heveslerini, ya da kendileri gibi insanların arzularını putlaştırarak Allah dini yerine ikâme edenler. Kıyâmete kadar bu tip insanlar varlıklarını sürdüreceklerdir. İblis yolunu takip eden bu insanlar İblisle birlikte tepe takla cehenneme atılacaklardır. İblis yolunda Allah karşıtı bir hayat yaşayan insanların tamamı cehenneme gideceklerdir. Bakın onların cehennemdeki tartışmalarını, atışmalarını da Rabb'imiz şöylece ortaya koyuyor:

96,102. "Orada putlarıyla çekişerek: "Vallahi biz apaçık bir sapıklıkta idik; çünkü biz sizi âlemlerin Rab-b'ına eşit tutmuştuk; bizi saptıranlar ancak suçlulardır; şimdi şefaatçimiz, yakın bir dostumuz yoktur; keşke geriye bir dönüşümüz olsa da inananlardan olsak" derler."

Diyecekler ki orada; vallahi meğer bizler apaçık bir sapıklık içindeymişiz. Ey putlar, ey şeytanlar, ey tâğutlar, ey tanrı taslakları meğer bizler, sizleri bir şey zannedip de âlemlerin Rabbi olan Allah'a denk tutmuşuz. Sizi dünyada Allah gibi hayatımızda söz sahibi kabul etmişiz. Sizlerde bir yetki var sanmışız. Bizi saptıranlar ancak mücrimlerdir. Bizi mücrimler saptırmış. Dünyada bize kendilerini tanrı olarak takdim eden, egemenlik bizdedir diyen şu mücrimler bizi yoldan çıkarmıştı. Bunlar olmasaydı, bu mücrimler, bu tâğutlar, bu zalimler bizim üzerimizde Rabb'leşip, kendilerine kul köle edinmeselerdi, bizim yasalarımızı değiştirmeselerdi, bizim kulluğumuza engel olmasalardı elbette biz Rabb'imize kul olacaktık.

Bu hainler bizim dinimizi bozmasalardı, Allah dinini kaldırıp, Allah dinini yasaklayıp bizim karşımıza resmi bir din çıkarmasalardı elbette bizler Müslümanlar olarak Allah'ın istediği bir hayatı yaşayacaktık. Eyvah! Artık şu anda bizim için bir şefaatçi yok mu? Bizi şu cehennemden kurtaracak, bizi Allah karşısında müdafaa edecek, bizi Allah'la barıştıracak bir yardımcı yok mu? Bizi bu cehennemden kurtaracak bir aracı yok mu?

Ah keşke dünyaya bir daha dönme imkânımız olsa da mü'-minlerden olsak. Keşke dünyaya bir daha dönebilseydik te Rabb'ı-mın istediği gibi bir hayat yaşasaydık. Rabb'imizin âyetlerini dilimiz-den düşürmeseydik. Hainler şu anda Allah âyetlerini duymaya bile tahammül edemiyorlar. Şu anda öteki tanrıları hatırına Allah'a hayat bile tanımak istemiyorlar. Allah'la, Allah kullarıyla amansız bir savaş vermeye çalışıyorlar. Allah berisinde tanrı bildiklerine toz kondurmamaya çalışıyorlar. Ama o gün akılları başlarına gelecek ve diyecekler ki, ah keşke dünyaya bir daha geri döndürülseydik de Müslümanca bir hayat yaşasaydık. Evet işte yaşadıkları bu hayatlarının karşılığı olarak cehennemi boylamışlar, ateşle kucaklaşmışlar, akılları başlarına gelmiş ve orada hayıflanıyorlar, geriye dönme rüyaları görmeye çalışıyorlar.

İşte Müslüman olanla olmayanın farkı burada açığa çıkıyor. Müslüman bu dünyada Allah'ın âyetleriyle birlikte bir hayat yaşayarak, Allah bilgisiyle bilgilenerek yarın olacakları bugünden görüyor, biliyor. Cehennemi gözleriyle seyrediyor, cenneti gözleriyle görüyor. Allah'ın kitabından habersiz bir hayat yaşayan kâfirler ise bugün gafil olduğu gerçeklerle yarın iş işten geçtikten sonra yüz yüze gelecekler ve geriye dönüp Müslüman olmayı temenni edecekler. Geçmiş olsun. Artık geriye dönüş imkânı kalmamıştır.

103,104. "Bunda şüphesiz bir ders vardır ama çoğu inanmamıştır. Rabb'ın şüphesiz güçlüdür, merhametli-dir."

Muhakkak ki işte bunda âyetler, dersler, ibretler vardır, ama insanların pek çoğu inanmıyorlar. İşte herkes Allah'ın bu âyetlerini görüyorlar, duyuyorlar. Allah'ın bu âyetleri rehberliğinde cehenneme şahit oluyorlar, cennete şahit oluyorlar, İbrahîm (a.s) in uyarılarına muttali oluyorlar. Rabb'imizin eğer bu dünyada Müslümanca bir hayat yaşarsanız sonunda cennete, aksini yaparsanız cehenneme gidersiniz uyarısını alıyorlar ama yine de imana yanaşmıyorlar.

İşte Ebu Cehil. Ne diyordu? Vallahi Muhammed'in dediklerinin tamamı doğrudur. Ona asla yalancıdır diyemem diyor ama yine de iman etmiyor. Veya işte ondan uzak yaşayan Firavun. Mûsâ (a.s) nın hak peygamber olduğunu biliyor, ama yinede saltanatı, zevki, eğlencesi ağır basıyor ve inanmıyordu. Onlar varsın inanmasınlar, Rabb'ın Azîzdir, Rabb'ın Rahîmdir. İnanmayanlara karşı Azîzdir Rabb'ın. Onlardan intikam almaya ehildir. Ama iman edenlere karşı da son derece Rahîmdir.

Şuarâ sûresinde tarih anlatılıyor. Sûrede en güzel bir şekilde geçmiş gözler önüne seriliyor. Bakın bundan sonra da Nuh (a.s) ve kavminden söz edilecek:

105. "Nuh'un milleti peygamberlerini yalanladı."

Nuh kavmi peygamberleri yalan saydılar. Şöyle bir espri var âyette: Nuh kavmi döneminde peygamber olarak bir tek Nuh (a.s) vardı, ama hani peygamberleri yalan saymıştı onlar. Kimdi o peygamberler? Başka hiç peygamber yoktu ki zaten. Yâni aslında "***kezzebet gavmi Nuh'u nir Resule***" denmeliydi gibi geliyor bize. Ama şöyle izah edilmiş: Nuh kavmi peygamberliği yalanladı. Nuh (a.s) gibi yeryüzüne gönderilebilecek her bir peygamberi yalanladılar, yâni peygamberin fonksiyonunu yalanladılar. Veya yalan saydılar. Tercümede peygamberleri yalancılıkla itham ettiler şeklinde bu tercüme güzel. Yâni onların yaptığı iş bu. Yok siz yalancısınız dediler. Her bir peygambere bu işi yapmakla aynı safta yer aldılar. Ne yapmışlar? Konu neymiş?

106,110. Kardeşleri Nuh, onlara: "Allah'a karşı gelmekten sakınmaz mısınız? Doğrusu ben size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim. Allah'tan sakının ve bana itaat edin. Buna karşı sizden bir ücret istemiyorum. Benim ecrim ancak Âlemlerin Rabbına aittir. Artık Allah'tan sakının ve bana itaat edin" dedi.”

Bakıyoruz, peygamberlerin kavimleriyle mücâdelelerinde şu safhâlârı görüyoruz: Allah peygamberi görevlendiriyor içlerinden biri olarak, peygamber onlara Allah’ın dinini ulaştırıyor. Peygamber bu gö-reve başlıyor ve konumunu belirliyor. Ben bunları kendimden söyle-miyorum. Bunlar benden değil Allah’tandır. Ben bunları size Allah adına söylüyorum. Arkasından toplumdan bir cepheleşme, bir karşı geliş başlıyor, ama hafife alma biçiminde oluyor ilk zamanlar. Dalga geçiyorlar, hafife alıyorlar, kaale almıyorlar, değer vermiyorlar, sanki itibara almıyorlar. Peygamber aldırışsız, peygamber sabır sembolü, devam ediyor görevine. Bu sefer dalga geçmenin boyutu değişiyor. Biraz tehdit, biraz küçük görme, hafife alma ama işkence ile tehditler de artıyor.

Peygamber yine devam ediyor görevine, Müslümanlar yine ço-ğalmaya devam ediyorlar. Arkasından işkenceler, ama onlarla birlikte tavizler başlıyor. Gel vazgeç bu işten ey peygamber, yoksa şöyle şöyle yaparız! Ama bu peygambere değil de inananlara oluyor daha çok. Peygambere iman eden en yakın Müslümanlar öldürülüyor, zulme maruz kalıyor. Buna da aldırış etmiyor Müslümanlar ve ilerlemeye de-vam ediyor din. Bu sefer işkencenin boyutu artıyor ve öldürmelere ka-dar gidiyor iş. Ama bu dönemde bir ölürse, bin dirilmeye başlıyor Müslümanlar. Güya İslâm’ın işini bitirecekken kâfirler bunun kendi aleyhlerine çıktığını görüyorlar ve Müslümanları bulundukları yerden sürmeden yana oluyorlar. Yâni işine karıştırmayacak, sürecek, çıkaracak, atacak, başka yerlere gönderecek, haşlayacak, taşlayacak ve işini bitirecek...

Yine hakkından gelemezse bu defa başka çareye başvuruyor kâfir o da dini ortadan kaldırmayı deniyor. O zaman da karşısında Allah’ı buluyor ve helâk oluyor. Hep böyle olagelmiştir bu. Bakın Ku-reyş’e böyle olmuş, Ad, Semûd, böyle olmuş, ya da diğerleri hep böyle olmuştur. Bizim için de aynı şey geçerli, biz de hakkı temsîlen iyi bir Müslüman olma vazifesiyle ortaya çıkarsak dalga geçecekler, hiçe sayacaklar, aldırış etmeyecekler, aynı şeyler olacak en son bizim şah-sımızda İslâm’ı ortadan kaldırmaya çalışacak olurlarsa o zaman da Allah’la karşı karşıya gelip helâki hak edeceklerdir diyoruz. Bakalım bu aşamaları, bu sahneleri, bu kademeleri Nuh kavminde ne kadar anlatılmış, Şuarâ sûresinde ne kadarı anlatılmış bunu tanımaya çalışalım.

Nuh dedi ki onların kardeşleri olarak, takvalı olmaz mısınız? Sakınmaz mısınız? Korunmaz mısınız? Allah’ın yasaklarını çiğnemeye korunmaz mısınız? Allah’ın koruması altına girmez misiniz? Allah’la korunmak istemez misiniz? Hayat programınızı Allah’tan almak istemez misiniz? Allah tarif etsin siz de öyle yaşayın, bundan yana de-ğil misiniz?

Çünkü ben size güvenilir bir elçiyim. Ben Allah’tan size gönderilmiş emin bir peygamberim.

Nuh (a.s) onlara, onların içlerinden biri olarak dedi.

Peygamberler hep kavimlerine ey kavmim diye hitap etmişler. Yâni kavimlerini kendilerine mal ederek hitap etmişlerdir. Ya kavmim! Ey kavmim! Ey benden olanlar! Ey benim etim kemiğim olanlar! Diyerek, kendilerinden biri olarak onlara hitap etmişlerdir. İşte toplumuza karşı hitap ederken, insanlarımıza yaklaşırken bizim durumumuz da böyle olacak. Bizler ya Nuh (a.s) gibi olacağız. Yâni ya dışımızdaki in-sanları biz kabul edeceğiz, onlara biz diye hitap edeceğiz. Veya dışımızdaki insanlardan birileri bizden biri olarak bizi uyarırsa o zaman da onu Nuh kabul edecek ve onun uyarısına kulak vereceğiz.

Ben sizlere güvenilir bir elçiyim. Nuh (a.s) da, Hûd (a.s) da, Lût (a.s) da, Sâlih (a.s) da, Şuayb (a.s) da, İbrahîm (a.s) da biraz sonra: "İnnî leküm Resûlün emin" diyeceklerine göre anlıyoruz ki hep-si de Resul'dur. Öyleyse Resul yeni bir kitap getiren, yeni bir şeriat getiren peygamberdir tanımı yanıştır. Resul ve Nebî tanımı peygamberlerin konumlarına göre aldığı isimlerdir.

Evet Peygamberler Allah'tan haber almaları, Allah'tan haber getirici olmaları açısından Nebîdir, bu haberi topluma yansıtmaları açısından da Resuldür. Tıpkı benim faklı konumlarıma göre adımın değiştiği gibi. Öyle değil mi? Meselâ benim adım hanımıma göre ko-cadır, çocuklarıma göre babadır, talebelerime göre hocadır, size göre de Alidir. Eğer bir de ümmete idareci filan olursam o zaman emirdir, imamdır, halifedir benim adım. İşte peygamber Allah'tan haber getirici özelliğiyle Nebîdir, toplumuna örnekliliği yönüyle de Resuldür. Öy-leyse bütün peygamberler hem Nebîdir, hem de Resuldür diyoruz.

Madem ki ben size güvenli bir elçiyim, emin bir peygamberim, öyleyse sizlerin bana güvenmeniz gerekir. Çünkü eminim ben. Öy-leyse hemen akabinde de takvalı davranın! Muttaki olun! Allah'ın koruması altına girin! Hayatınızı Allah için yaşayan Müslümanlar olun! Muttaki olun, ama takvayı da benden öğrenin! Yâni bana itaat ederek takvalı olun! Beni izleyerek, beni takip ederek, benim yaptıklarımı yaparak takvalı olun! Gelin ben size itaati öğreteyim! Gelin takvanın, Al-lah'a Allah'ın istediği kulluğun modelini benden öğrenin!

Doğrusu şeytanlar dostlarına fısıldarlar, vahy ederler"

(En'âm 121)

İnsanların böyle sapmasında, fıska düşmesinde en büyük rol oynayan şeytanlardır. Tüm bu sapmalar şeytanlardandır. Takvanız şöyle olsun, namazınız, zikriniz, tesbihiniz şöyle olsun. Eviniz şöyle olsun, ev tefrişleriniz şöyle olsun, kazanmanız harcamanız şöyle olsun, eğitiminiz, hukukunuz şöyle olsun, hayatınız, oturmalarınız kalk-malarınız şöyle olsun, sofranızda şunlar şunlar bulunsun vs, vs dostlarına uygulasınlar diye sürekli vahiy ulaştırırlar. Tabii eğer Müslümanlar Allah vahyini bırakırlar da, Allah'ın kitabının ve Resullerinin örnekliliğini bırakırlar da dinlerini şeytan vahiylerinden öğrenmeye kalkışırlarsa elbette bu şeytanların oyuncağı olmaktan kurtulamayacaklardır.

Bakın Allah'ın elçisi diyor ki:

Madem ki ben güvenli elçiyim, öyleyse takvalı olun, Allah'la yol bulun! Hayatınızı Allah tarif etsin! Ama bana itaat edin, bana itaat ederek yapın bu işi. Yâni itaat modelini benden alın, kulluk modelini benden alın.

Dikkat edin, açın gözünüzü, ben bu iş için sizden bir ecir bek-liyor muyum? Bir minnetim, bir derdim, bir sıkıntım var mı size karşı? Yok öyle bir şey. Gelin öyleyse beni dinlemeye bakın.

Yâni insanlar karşılarında Resûlü Emin gibi görülenlerin durumlarını kontrole hak sahibidirler. Yalan diyecekler meselâ. Sen bun-dan yüzde yüz menfaatleniyorsun da ondan diyorsun. Peygamberlerin böyle bir dertleri de yok. Peygamberlerin derdi:

Benim ecrim, benim ücretim, sadece Âlemlerin Rabbi olan Al-lah'a aittir. Ben ecrimi, ücretimi sadece Ondan beklerim. Din alışverişinde bulunduğunuz insanlardan hiçbir ücret beklemeyin sakın ha kesinlikle. Eğer birileriyle din alışverişinde bulunuyorsanız, yâni Kur'an anlatıyorsanız, Sünnet öğretiyorsanız, Müslümanlığına çalışıyorsanız, namaz öğretiyor, selâm öğretiyorsanız, sakın ha ondan bir şey beklemeyin. Benim anladığı bunun galiba iki çözümü var:

1- Birincisi bulunduğunuz ortamda çaylar benden diyeceksiniz. Yâni ikramsa eğer aramızda söz konusu hep biz ikram edelim. Yâni illa da ikram konumunda bulunacaksak ikram eden biz olalım. Ama değilse ikram konumunun dışında bulunmaya çalışmak en iyisidir. Çünkü bakıyoruz adam bir şeyler ikram etti mi sorumluluktan kurtuluveriyor. Ama hiç böyle bir ikram kabul etmeyince adam başlıyor, ya sen bize bir şeyler anlatmak için

çırpınıyorsun, ama biz sana hiç bir şey yapamadık demeye başlayınca da onlardan yapmaları gereken şeyi isteme hakkımız doğacaktır o zaman. Değilse bir hocaya bir şey ikram etti mi adam elhamdülillah bugün filan hocaya şunu, şunu ikram ettim diyor ve bununla tatmin oluyor, işi bitiriyor.

Yâsîn sûresi Kur'an'ın özeti olan bir sûredir. Orada peygamberlerin yalanlandığı bir ortamda şehrin en uzak gariban mahallelerinden koşup gelen bir adam diyordu ki kavmim, ey kavmim! Durun! Ne yapıyorsunuz siz! Yapmayın! Etmeyin bu Allah elçilerini dinleyin! Çünkü bu insanlar:

"Sizden bir ücret istemeyenlere uyun, onlar doğru yoldadırlar."
(Yâsîn 21)

Onları dinleyin, onlara itaat edin, çünkü onlar sizden bir ecir, bir ücret istemiyorlar. Bu elçilerin dediklerini tutun, çünkü onlar bu uyarılarının karşılığında sizden bir mükâfat, bir ücret, bir maaş, bir dünyalık istemiyorlar. Sizden böyle bir beklentileri de yok onların. Üs-telik kendileri de hidâyettedir onlar. Yâni sizden istedikleri hidâyet yo-lundadır onlar. Kendileri size tebliğ ettiklerine aynen iman etmişler, kendileri de hidâyet üzeredirler. Size başka şey söyleyip kendileri başka şeyler peşinde değiller onlar diyordu.

Evet demek ki bir insana uymak, bir insana tabi olmak için, bir insanın dediklerini yapmak için iki gerekçeden söz ediliyor: Bunlardan ilki o kişinin söylediklerini sadece Allah için söylemesi, istediklerini sadece Allah adına istemesi, yaptığı tebliğini sadece Allah rızası için yapması, karşılığında insanlardan hiçbir ücret istememesi, ikincisi de kendisinin bizzat hidâyet üzere olması. Yâni söylediklerine bizzat ken-disinin teslim olup, uygular, yaşar olması. İşte Allah'ın elçileri böyleydi. Onlar insanlara neyi emretmişlerse, neyi istemişlerse, neyi yasaklamışlarsa onları bizzat kendi hayatlarında en güzel şekilde uygulayan insanlardı.

Evet bunlar sizden bir ücret beklemiyorlar, bu söylediklerini kendileri için söylemiyorlar. Öyleyse uyun bunlara. Eğer kendileri için söylüyorlarsa namerttir bunlar diyordu.

Biz de insanlara dediklerimizi önce kendimiz için söyleyeceğiz. Veya biz de; bize bir şeyler söyleyen adamın durumuna bakalım. Kendimiz insanlara bir şeyler söylerken durumumuza dikkat edelim. Kesinlikle ücret bekleyerek konuşmayalım. Ama bize birileri bir şeyler söyleyince de dikkat edelim. Eğer o adam kendisi için diyorsa, başka bir gâye için dediyse, şımarıklığı için dediyse, huysuzluğu için, menfaati için, para için dediyse, makam için, şöhret için, mevki için dediyse o zaman da onu dinlemeyelim. Ama gerçekten de biliyorsak Allah için diyor onu kaale alalım, itibara alalım, bunun Müslümanı olduğunu kabullenelim ve istediği gibi hareket edelim inşallah. Evet bu âyetin ortamında ben kendimi buluyorum, sonra karşımdakini aynı ortamda düşünüyorum. Yâni önce bu âyet bana ne dedi? Bunu anlamaya çalışıyorum, sonra da karşımdakini. Ben ücret istemeyeceğim, karşımdaki de ücret ister pozisyonunda olmayacak.

Önce dedi bunu, sonra bir daha dedi. Tekrar tekrar takva emrediliyor, tekrar tekrar yolun Allah'la bulunması öğütleniyor. Müslü-manın yapacağı iş zaten bundan başka da değildi. Biz eğer bu peygamber sözünü insanlara ulaştırmaya çalışıyorsak peygamberin fonksiyonunu icra ediyoruz demektir, peygamberin görevini ortaya koyuyoruz demektir ve bundan daha büyük ne şeref olabilir de bizim için? Ya da birileri bize bunu diyorsa o adam şereflidir, şerefli bir adamın bizden istediklerini biz gerçekleştirmeye çalışalım inşallah.

Peygamber böyle söyleyince onlar dediler ki:

111. "Sana mı inanacağız? Sana en rezil kimseler uymaktadır" dediler"

Ne! Sana inanacağız ha! bu soru değil çünkü. Cevap isteyen bir soru değildir bu. Sana inanalım mı? Değil.

En reziller, en pespaye ayak takımları, en düzensiz sefih insanlar sana inanmış, seninle beraber senin dinini yaşarken biz de onlar gibi mi olalım? Biz de onlar gibi mi inanacağız şimdi? Yâni şimdi ey peygamber bunu mu istiyorsun bizden?

Tıpkı Bakaradaki:

"Onlara, insanların inandığı gibi siz de iman edin! Denilince. Biz de o beyinsizlerin inandığı gibi mi inanacağız? derler."

(Bakara 13)

Evet kendilerine haydi sizler de şu mü'minler gibi inanın, sizler de onlara benzeyin, sizler de onlar gibi yaşayın, şu imanlarınızı mü'-minler gibi bir görüntüleyin, şu iddialarınızı hayatınıza bir geçirin denilince diyorlar ki, yâni şimdi bizler şu adi, şu bayağı, şu sefih insanlar gibi mi iman edeceğiz? Bunlar gibi mi amel edeceğiz? Bunlar gibi mi yaşayacağız? derler. Çünkü iman amel demektir aynı zamanda. Hani Allah yine Bakarada sizin imanlarınızı zayi etmeyeceğiz buyuruyordu. Ve orada anlatılan imandan kasıt namazdı. O zaman burada iman mı edelim? derken biz senin şu tarif ettiğin gibi mi yaşayalım?

Önceden şöyle anlıyorduk bu âyeti: Yâni toplumun en alt tabaka insanları inanmışlar sana, hani aklı başında, dirâyetli, kabiliyetli, inananlar var mı? gibi anlıyorduk, ama hiç te öyle değil mânâ. Yâni sana inanan insanları görüyoruz ağzının tadı yok, karı yok, kız yok hayatlarında, içki yok, kumar yok, saz yok, caz yok, oyun yok, eğlence yok ne bu ya! Ben böyle inanıp ne yapacağım? Bunlar rezil adamlar, böyle hayat mı olur? Böyle yaşam mı olur? demeye çalışmışlar. Sefihlerden kasıt işte budur. Halbuki yine Bakaranın beyanıyla İbrahîm'in dininden yüz çevirenler ancak sefihlerdir âyetinden anlaşılıyor ki sefihler işte bunlardır. İbrahîm'in diniden kim yüz çevirirse gerçek sefih odur, yâni dinden yüz çevirmek idi sefihlik. Adamlar mü'minlerde ayna gibi kendilerini görüyorlar ve diyorlar ki biz sefihler gibi olamayız.

112,115. "Nuh: "Onların yaptıkları hakkında bir bilgim yoktur; hesapları Rabbime aittir, düşünsenize! Ben inananları kovacak değilim. Ben sadece açıkça uyarıcıyım" dedi."

Nuh (a.s) dedi ki, onların amellerinin hepsi onlara aittir. O sizin sefih kabul ettiğiniz mü'minlerin yaptıkları ameller kendilerine aittir. O benim bileceğim bir şey değildir, benim onunla bir ilgim alâkam yoktur. Yâni eğer biraz ciddiyetiniz varsa, anlamak istiyorsanız, yâni ilim ve amel düzeyine eriştirebilecekseniz benim dediklerimi, düşünün isterseniz ama onların hesabı Allah'a ait, ben onların ne yaptıklarını, ne yapacaklarını, ciddi mi yaptıklarını, yoksa rezil mi olduklarını, rüsva mı olacaklarını bilmem. Rabbim bana böyle bir din göndermiş, ben de onu insanlara ulaştırıyorum. Ona iman edenleri, onu yaşayanları da kabul etmek zorundayım, başka yapacak bir şeyim yok benim.

Dün kâfirlerin, dün Nuh kavminin inanmayanlarının, dün Mekke müşriklerinin istediklerini maalesef bugün Müslümanlar istiyorlar. Şu rezilleri, şu pespaye takımı, şu ayak takımını, şu adi, şu parasız pulsuz, şu işsiz aşsız insanları yanından kovarsan ne ala dediler. Şu talebeleri yanına sokmazsan geliriz. Bu böyle beş parasız, diplomasız, işsiz-güçsüz, sosyal hayatı bilmeyen, aktüaliteden habersiz, veya sosyetenin bilmem nerede hangi yemeği yediğini? Köpeğini nerede nasıl sünnet ettirdiğini bilmeyen insanlarla oturup kalkmayı bırakırsan o zaman biz senin yanına gelebiliriz diyen insanların da biz bugün Müslüman insanlar olduğunu görüyoruz. Dedi ki Peygamber:

Ben bunları kovacak değilim, kovamam, mümkün değil! Peygamberimizden de istediler bunu. Peygamberimiz bir an meyletti buna. Sebep neydi? Çünkü çok zayıf anında yakaladılar peygamberimizi. Peygamberimiz merhametlidir, şefkatlidir, insanların ateşe gitmelerine mümkün değil tahammül edemez. İnsanların cehenneme gidişlerini bir an durduruvermek bile sanki onun için büyük sevinç kaynağıdır. Böyle bir özelliği vardı Rasûlullah'ın. Dediler ki tamam, biz de inanalım sana, amma bir şartla. Biz gelince onlar olmasın, onlar varken de biz gelmeyelim! Yâni onları kov bile demediler güya, dediler onlara ayrı anlat, bize ayrı anlat. Cenâb-ı Hak buna bile izin vermedi, hemen işi kapattı:

“Onları huzurundan kovduğun takdirde zalimlerden olursun."
(En’âm 52)

Allah Peygamberine diyordu ki sakın o garibanları yanından kovma! Eğer bunlar garibandır diye onları yanından kovarsan o zaman sen zalimlerden olursun!

Evet garibanları etrafımızdan kovmamalıyız. Zira Rabbimiz buyurur ki onların hesabından siz sorumlu değilsiniz. Onlar da sizin hesabınızdan sorumlu değildir.

Bakın yine Kehf sûresinde Rabbimiz şöyle buyurur:
"Peygamberim! Sabah akşam Rablerinin rızasını dileyerek ona yalvaranlarla beraber sen de sabret. Dünya hayatının güzelliklerini isteyerek gözlerini o kimselerden ayırma. Bizi anmasını kendisine unutturduğumuz işinde aşırı giderek kendi hevasına uyan kimseye uyma."
(Kehf 28)

Evet görüyor musunuz Rabbimizin uyarısını? Bu uyarının gelişinden sonra Allah’ın Resûlü çok korkmuştur. Hattâ sahâbe-i kiramın ifadelerinden anlıyoruz ki bu âyetin gelişinden sonra Allah’ın Resûlü biz kendisinin yanından ayrılmadıkça bizim yanımızdan ayrılamıyordu diyorlar. Kılıçlarına kendi kılıçları, paralarına kendi paraları, evlerine kendi evleri bakabilme özellikleri onları öyle bir kardeş yapmıştı ki aralarında ne sosyal sınıf farkları, ne de üstünlük alçaklık anlayışları kalmıştır. Hepsi yıkılıp gitmiştir.

Hattâ bu âyetten sonra peygamberimiz işi bile olsa ashabının yanından kalkamazmış, sabırsız olmayayım, onları darıltmayayım diye. Sahâbe diyor ki biz sezerdik onun bir işinin olduğunu da biz ondan önce kalkardık, Hz. peygamber de kendine yol bulurdu. Bu kadar beraber olurdu onlarla. Yâni zengin olanı, hoca olanı, fabrikası olanı, diploması olanı, makamı olanı, mevkisi olanı farklı karşılarken, eğer fakiri, eğer hamalı, garibanı, tezgahtarı, işçiyi, çırağı farklı karşılıyor-sak, ya da hocayı kucakladığımız gibi talebeyle kucaklaşamıyorsak vay bizim halimize!

Evet bu âyetlerden anlıyoruz ki tebliğ edeceğimiz insanların sıralamasını biz kendi kendimize yapmayacağız. Karşımızdaki insanları şu şekilde gruplamamız güzel olacaktır. Karşımızdaki insan ya Müslümanlığının farkında olmayan birisidir, ona İslâm’ı ulaştıralım belki bizim uyarımız ona fayda verecek ve adam olacaktır. Ya da mü'min-dir, bizim anlatmamız sonucunda hayatına biraz daha çekidüzen verecektir. Öyleyse biz neticeyi düşünmeyeceğiz. Çünkü bakın Allah âyet-i kerîmesinde belki diyor. Belki yola gelirler, belki adam olurlar.

İnzar edeceğiz ama kovmayacağız. Uyaracağız ama azarlamayacağız. İnzarımız onları kovma ve azarlama mânâsına gelmeyecek, aksine onlara acıma mânâsına gelecektir. İnsanların her zaman bize ulaşabilmeleri için imkân hazırlayacağız. İnsanlardan uzaklaşıp, fildişi kulelerimize çekilmeyeceğiz. Allah korusun da bugün kimi hocaların evine insanlar gündüz saat ondan önce, gece de saat ondan sonra girememektedirler. Neden? efendim zatı alileri istirahat buyuracaklarmış. Bu gerçekten çok ayıp bir şeydir. Allah’ın Resûlünü az evvel anlattım, onun hayatında böyle bir şey kesinlikle yoktur. İnsanlar her an ona ulaşma imkânına sahiptiler. Gerçekten mü'minlerin ihtiyaçları varsa gelebilmeliler, girebilmeliler, bulabilmeliler bizi. Allah hepimizin yardımcısı olsun.

Evet tüm peygamberler böyle yapmışlar, bunu demişlerdir.
Çünkü benim görevim apaçık bir uyarıdır. Sadece böyle bir görevim var benim, ben başka bir görev de bilmiyorum. Yâni ben sizi neden uyardığımı size hissettirmekle sorumluyum.

Değilse anlamıyor adam. Kur'an oku, nasıl okuyacak? Ne yapacak okuyunca? Bunları bilemiyor adam. Nerden başlayacak? Nasıl okuyacak? Ne edecek? anlayamıyor adam. Bir de bu insanlar böyle kendi kendilerine Kur'an dedi diye yapmaktan çok birileri dedi diye yapmaktan yanalar ya, öyleyse insanlara böyle genel tavsiyelerden ziyade Nezir-i Mübîn, belâğ-ı Mübîn yapacağız. İnzarımız açık olacak, yâni adam ne yapacağını bilecek, şaşırıp kalmayacak.

116. "Ey Nuh! Eğer bu işe son vermezsen, şüphesiz taşlananlardan olacaksın" dediler."

Dediler ki ey Nuh eğer bu işten vazgeçmezsen, eğer bu işe bir son vermezsen senin canına okuyacağız. Kime diyorlar bunu? Peygambere diyorlar. Öyleyse hiç de alınmaya gerek yok. Peygambere bunu dediklerine göre bize neler diyecekler? Eğer biz de peygamber yolunun yolcusu olabilirsek bize de diyecekler bunu. Teklifsiz bir dâvetçiye, hatasız bir insana, günâhsız bir insana diyorlar bunu. Hatasızlığın doruk noktadaki örneğine diyorlar bunu. Ey Nuh bu işten vazgeç! Bırak bu işi! Çünkü peygamber görevini sürdürdükçe dışında rahatsızlanan insanlar vardı. Onun varlığından, Onun programından, Onun hayatından, Onun mesajından rahatsız olanlar vardı. Varlığından, durumundan, konumundan gocunanlar vardı. Onların programları, onların anlayışları bozuluyordu. Nuh oldukça, Nuh (a.s) var oldukça, Hz. Nuh mesajını yaydıkça, ya da Hz. Nuh varlığını sürdürdükçe yanlışlıklar fark edilecek, herkes yanlışlarını fark edecekti. Hz. Nuh, kriter olarak, kıstas olarak bulunacaktı.

Toplumda tek başına da kalsa yolunu, inancını, dâvâsını sürdürmeye devam eder Allah'ın elçileri. Ya da insanlar peygamberi işte onun için yok etmeye çalışıyorlar. Gel bir sene sen bizim İlâhlarımıza bir sene de biz seninkine derler. Ya da arada bir bizimkine şöyle bir uğrayıver.

Veya en azından bizimkinin aleyhinde konuşmayıver. Ya da hiç olamazsa dokunma, biz bizimkini, sen de kendininkini yaşa. Böylece kendilerinin ki ortadan kaybolmayacak. Kendilerininki de normal olacak. Dertleri bu adamların. Meselâ bir toplumda bir tek kadın kapalı, ama herkes açık olsa yiyiverecek gibi olurlar onu değil mi? Niye? Çünkü toplum içinde böyle örtülü bir kadıncağızın varlığı açıkların varlığını ortaya koyuyor da ondan.

117,118. "Nuh: "Rabbim! Milletim beni yalanladı. Benimle onların arasında Sen hüküm ver. Beni ve beraberimdeki inananları kurtar" dedi"

Evet toplumunun bu tehdidini alan Hz. Nuh dedi ki, ya Rabbi kavmim beni yalan saydılar. Beni yalanladılar. Ya Rabbi benimle onların arasını sen ayır. Benimle onların arasında sen hüküm ver ya Rabbi. Kur'an'ın diğer yerlerinde görüyoruz ki bu Allah'ın Hz. Nuh'a o kavmin artık bir daha yola gelmeyeceğini bildirmesinden sonra olmuştur. Artık bugünden sonra eski inananlardan başkası sana inanmayacak diyor Allah, onların asla yola gelmeyeceklerini anlayan Nuh (a.s) da böylece dua ediyor.

Veya Nuh sûresinin beyanıyla bunların hepsini helâk et ya Rabbi, yok et ya Rabbi! Çünkü bunlar doğurdukları zaman ancak fâ-sık ve facir doğururlar ya Rabbi! diye beddua etmiştir. Öyleyse bizim dâvet görevimiz, tebliğ görevimiz ancak Allah'tan gelecek bir mesajla bitecektir. Ya da onlar bu mesajı kabullenecek o zaman bitecektir. Veya geberecekler o zaman bizim vazifemiz sona erecektir. Ya Rabbi kavmim beni yalan sayıyor. Dediklerimi dinlemiyorlar, kaale almıyorlar beni, onlarla benim aramı aç ya Rabbi! Onlarla benim aramı bitir ya Rabbi! Bu görevime bir son ver ya Rabbi! Ve beni ve benimle birlik olanları düzlüğe çıkar! İman edenleri kurtar ya Rabbi! diye dua ediyor.

119. "Bunun üzerine onu ve beraberinde bulunanları, dolu bir gemi içinde taşıyarak kurtardık."

Allah da Onu ve Onunla birlik olanları, inananları dolu bir gemide kurtardık diyor. En fazla sayıyla kırk kişi deniyor. Yedi kişi deniyor, insanlar var, hayvanlar var. Allah kurtarıyor onları.

120. "Sonra da geride kalanları suda boğduk."

Sonra onların arkasından geri kalanları da biz boğuverdik. Onları gemide kurtardık, geri kalanları da suda boğuverdik.

121,122. "Doğrusu bunda bir ders vardır, ama çoğu inanmamıştır. Rabbin şüphesiz güçlüdür, merhametlidir."

Şüphesiz ki bunda âyetler, işaretler, alâmetler vardır. Bize ne anlatılıyor o zaman bu bölümde? Şu bir kaç kişi var ya. Nihâyet toplumda horlanan, küçük görülen, taşlanan hakarete maruz kalan, azap edilen, kaale alınmayan küçücük bir gruptular onlar. Peygambere iman etmişler, peygamber safında yer almışlar, tercihlerini Allah ve elçisinden yana kullanmışlar. Horlandılar, hakaretlere maruz kaldılar, ama buna rağmen sabrettiler, dayandılar, direndiler de sonunda galip gelenler onlar oldu. Öyleyse ey kullarım gelin Allah'a kafa tutmaya kalkmayın! Gelin benimle savaşmaya kalkışmayın! Gelin o safta yer almayın! Gelin benim safımda yer alın, değilse siz bilirsiniz sizin de sonunuz onlardan farklı olmayacaktır diyor Rabbimiz. Unutmayın ki Rabbin Azîzdir, güçlüdür, intikam alıcıdır ama kendisine kulluğa yönelenlere karşı da son derece merhametlidir.

123. "Ad Milleti de peygamberleri yalanladı."

Ad kavmi de Allah tarafından kendilerine gönderilen elçilerini, görevlendirilen peygamberlerini yalanladılar. Kendilerine Rableri tarafından mahza bir rahmet kapısı olarak gönderilen Hûd (a.s)'ı yalanladılar, Onu kaale almadılar, yok farz ettiler, değer vermediler. Ya da kendilerine Rabbimiz tarafından pek çok peygamberler gönderildi de onların hepsini yalanladılar.

124,135. "Kardeşleri Hûd, onlara: "Allah'a karşı gelmekten sakınmaz mısınız? Doğrusu ben size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim; Allah'tan sakının ve bana itaat edin. Buna karşı sizden bir ücret istemiyorum; benim ecrim ancak âlemlerin Rabbine aittir. Siz her yüksek yere koca bir bina kurup, boş şeyle mi uğraşırsınız? Temelli kalacağınızı umarak sağlam yapılar mı edinirsiniz? Yakaladığınızı zorbaca mı yakalarsınız? Artık Allah'tan sakının ve bana itaat edin. Bildiğiniz şeyleri size verenden sakının; davarları, oğulları, bahçeleri ve akarsuları size O vermiştir. Doğrusu hakkınızda büyük günün azabından korkuyorum" dedi."

Kendilerine elçi olarak gönderilen Hûd (a.s) onlara dedi ki, sakınmaz mısınız? Muttakiler olmaz mısınız? Allah için bir hayat yaşamaz mısınız? Allah'ı hesaba katarak bir dünya yaşamaz mısınız? Allah'ın helâl haram sınırlarına riâyet etmez misiniz? Yolunuzu Allah'la, Allah'ın diniyle bulmaz mısınız? Evet Hûd (a.s) da aynen bir önce anlatılan Nuh (a.s) gibi aynı uyarılarla onları Allah için muttaki olmaya, Allah'ın gösterdiği gibi bir hayat yaşamaya dâvet etti. Ben size Rabbiniz tarafından gönderilmiş güvenilir bir elçiyim dedi. Rabbiniz sizin hayatınıza karışmak istiyor, bunun için de beni aranızdan elçi seçmiştir dedi. Ben kendi kendime gelmiş değilim dedi. Ben sizi aldatan bir hain değilim dedi.

Evet Allah'ın elçilerinin tamamı güvenilir insanlardı. Onlar ne kendilerini görevlendiren Rablerine karşı, ne de insanlara karşı, toplumlarına karşı zerre kadar bir hıyanet içinde olmamışlardır. Düşmanlarına bile ihanet etmemişlerdir. Düşmanları bile onlara en kıymetli emânetlerini teslim etmişlerdir. Hepsi de yeryüzünün en güvenilir, en emin insanları olarak hayatlarını sürdürmüşlerdir.

Allah'ın bu kutlu elçisi de aynen ötekiler gibi toplumunu Allah için takvaya çağırıyordu. Gelin Allah'ı dinleyin, gelin Allah için takvalı olun, Allah'ın istediği kulluğun bilincinde olun ve bana da itaat edin, beni örnek kul bilin, takvanın modelini bende görün, benden öğrenin, beni takip edin, benim gibi bir hayat yaşayın dedi. Toplumunu Allah'a kulluğa ve bu kulluğun pratik göstergesi olan kendisine itaate çağırdı.

Ve dedi ki bu işime karşılık, bu dâvetime ve bu örnekliğime karşılık ben sizden bir ücret de istemiyorum, çünkü benim ücretim âlemlerin Rabbi olan Allah'a aittir. Ben Onun görevlisiyim ve ücretimi sadece Ondan bekliyorum dedi. Öteki elçiler gibi O da bilgisini, mesaisini paraya çevirmedi. Allah vahyini para kazanma sebebi yapmadı. Mesajını, dâvâsını sömürü aracı yapmadı. Kul olmaları için, Müslüman olmaları için insanlara yalvardı, yakardı, ayaklarına gitti, kendini bu yola adadı ama bunu paraya tahvil etmedi. Hiç kimseden bir şey istemedi. İşte risâlet yolu, peygamber yolu budur.

İşte bu Risâletin en güzel örneği insanları yalnız Allah'a kul-luğa çağırmak ve Resullere itaate dâvet etmek ve bu dâvetin karşı-lığında kimseden bir şey istememek ve mükâfatı sadece Allah'tan beklemektir. Bunu yaparken de sadece Allah'ı hesap ederek yeryü-zünün zalim güçlerinin hiçbirisinden çekinmemektir. Yeryüzü zalim-lerine alkış tutarak Müslümanlara hakaret etmemektir. Dini sömürü aracı yapmamaktır. Dini sömürü aracı yapanlara izin vermemektir. Bakın Allah'ın elçisinin uyarıları devam ediyor:

Bu sefer uyarı bir başka yöne doğru kaydı. Önce kendisini ortaya koydu. Misyonunu anlattı. Allah tarafından görevlendirilmiş bir elçi olduğunu, güvenilir bir peygamber olduğunu ve bu uyarılarından ötürü onlardan bir ücret istemediğini, para pul peşinde olmadığını anlattıktan sonra şimdi de toplumunu yargılamaya başladı. Toplumun yanlışlarını dile getirmeye başladı.

Bakın diyor ki, yoksa sizler yüksek yerlerde, yüksek tepelerde yüksek, yüksek binalar yaparak bu dünyada ölümsüzlüğü mü arıyor-sunuz? Bunlarla kendinizi ebedîleştirmeye mi çalışıyorsunuz? Yoksa sizler cenneti unuttunuz da, cenneti gündemlerinizden düşürdünüz de Onu dünyada bulma cinnetine mi kapıldınız? Dünyayı cennetleştirme kavgası içine mi girdiniz? Yoksa bu yüksek, yüksek binalarınızla, bu teknolojileriniz, bu anıtlarınız, bu piramitleriniz, bu kulelerinizle bir ömür tüketip, dünyayı mamur edip âhireti unutmaya mı çalışıyorsunuz? Kendisinizi ölümsüzleştirmeye mi çalışıyorsunuz? Öldükten sonra da insanlar üzerindeki hegemonyalarınızı sürdürmeye mi çalışıyorsunuz? Bu hedefleriniz ne böyle hiç ölmeyecekmiş gibi? Bu koşturmalarınız ne böyle hiç hesaba çekilmeyecekmişsiniz gibi? Bu ne böyle insanların alın terlerini saray diye, köşk diye, fabrika diye yerlere gömüyorsunuz? Ne hakkınız var buna? Yapıtlarınızın önünde insanların secdelere kapanmalarını mı istiyorsunuz? İnsanları Allah'a secdeden engelleyip kendi gücünüz, kendi teknolojiniz önünde mi eğmek, ezmek istiyorsunuz? Ne bu, üç günlük dünyaya verdiğiniz metanet? Dünyaya verdiğiniz önemin onda birini âhirete vermiyorsunuz. Ne kadar kalacaksınız da bu dünyada?

Yakaladığınız zaman da cebbarlar gibi yakalıyorsunuz. Tuttuğunuz zaman, ceza verdiğiniz zaman da yaman ceza veriyorsunuz. Yakaladıklarınıza çok kötü azap ediyorsunuz. Sizler ey kavmim diyerek yeryüzünün en güçlü devletine, dünyanın azgın kavmine uyarıda bulunuyordu Allah'ın elçisi. Evet Hûd (a.s) böyle yapayalnız olarak, ama Allah desteğinde bir peygamber olarak dünyanın süper bir gücünün karşısında bunları söylüyor, Allah için dâvetini sürdürüyordu.

Ey kavmim, Allah için takvalı olun. Allah karşısında olduğunuzu unutmadan yaşayın. Allah'a kulluğunuzun şuurunda olun. Allah'a olan sorumluluklarınızın bilincinde olun. Allah için bir hayat yaşayın. Yaptıklarınızı Allah'a lâyık yapmaya çalışın. Allah'ın istediği gibi bir takva hayatı yaşayın ve bu konuda da bana itaat edin. Takvayı, Allah'ın istediği kulluğu, Allah'ın istediği hayatı benden öğrenin. Bana bakın, ben nasıl bir kulluk yaşıyorsam sizler de öylece yaşayın di-yordu. Allah'ın elçisi tek başına siyasal ve ekonomik güze sahip insanların, devletin, toplumun karşısında İslâm'ın izzet ve şerefini yaşıyordu.

Onların güç ve kuvvetleri, devlet ve saltanatları karşısında zerre kadar bir çekinme, zerre kadar bir korku duymadan dâvetini şöylece sürdürüyordu: Ey kavmim, şu bildiğiniz şeyleri size veren Rabb'ınızdan sakının. Davarları, oğulları, bahçeleri ve akarsuları size O vermiştir. Şu bedenlerinizi, şu vücutlarınızı, şu güçlerinizi, kuvvetlerinizi, şu akıllarınızı, şu hayatınızı, şu saltanatlarınızı, şu imkân ve fırsatlarınızı, şu oğullarınızı, kızlarınızı, torunlarınızı, bağlarınızı, bahçelerinizi her şeyinizi size O lütfetmiştir. Doğrusu eğer tüm bu sahip olduğunuz nimetlerin sahibi olan Rabbinize kulluğa yanaşmazsanız, Onun için bir hayat yaşamazsanız ben sizin hakkınızda büyük günün azabından korkuyorum dedi.

Evet büyük bir günün, size yaklaşmakta olan, kıyâmet gününün azabından sizin adınıza endişe duyuyorum. Tüm Allah elçilerinin ortak özelliği işte budur. Onların tamamı toplumlarını kıyâmet gününün, o büyük günün azabıyla uyarmışlardır. Evet insanlar, toplumlar ya o gün gelmeden evvel Allah'ın emirlerine boyun bükerler, Allah'ın istediği bir hayata yönelirler, yahut da büyük bir günün azabıyla yok olup giderler. Ve işte böyle bir günün azabından evvel, vukuundan evvel toplumlar uyarılmayıydı, onların herhangi bir mâzeret hakları kalmamalıydı ki peygamberler bu uyarıyı yapsınlar. Allah'ın elçileri böyle bir günle onları uyarsınlar ki o insanların şöyle deme hakları kalmasın.

Ya Rabbi, madem ki bu hayat bâkî değildi, madem ki ölüm vardı, madem ki ölüm bir son değil bir hayatın, bir hesabın başlangıcıydı, madem ki böyle bir helâk yasan vardı, madem ki bizler Sana inanmadığımız, Senin istediğin bir hayatı yaşamadığımız taktirde bizi helâk edecektin, öyleyse bizi niye uyarmadın? Bize niye uyarıcılar göndermedin? Madem böyle bir cehennemin vardı da bizi niye ondan haberdar etmedin? Madem ki böyle bir cennetin vardı da bizi niye onunla bilgilendirmedin? deme hakları olmasın. Bizim bunlardan haberimiz yoktu diyerek mâzeretlerin arkasına saklanma imkânları kalmasın. İşte bu uyarı kıyâmete kadar devam edecektir. Dün bu uyarıyı Allah'ın elçileri yapmıştı, bugün ve yarın da bu kitabın mü'mini olan insanlar yapmaya devam edeceklerdir. Şu anda bizler de ulaşabildiğimiz tüm dünya insanlığına aynen kutlu peygamberlerimiz gibi uyarıda bulunacağız.

Gelin kul olan Allah'a. Gelin teslim olun Rabbinize. Gelin şu anda sahip olduğunuz her şeyinizi size lütfeden Rabb'ınızın istediği gibi bir hayat yaşayın. Aksi taktirde iyilerin iyiliklerinin mükâfattı olarak cennete uçacakları, kötülerin de kötülüklerinin cezası olarak cehenneme akacakları büyük bir günün azabı sizi beklemektedir. Sizi büyük bir günün helâki ve azabıyla uyarıyoruz demek zorundayız ki şu insanların yarın Allah huzurunda ileri sürebilecekleri bir mâzeretleri olmasın. Bizim bütün bunlardan haberimiz yoktu diyemesinler. Bakın Allah'ın elçisinin bu samimi uyarılarına karşılık kavminin, o süper devletin cevabı şöyle oluyordu:

136,138. "İster öğüt ver, ister öğüt verenlerden olma, bizce birdir. Bu durumumuz öncekilerin geleneğidir. Biz azaba uğratılacak da değiliz" dediler."

Ey Hûd, bize vazedip durma. Bizim senin vaaz-u nasihatine ihtiyacımız yoktur. Bize ister öğüt ver, ister verme. Bize nasihat etsen de etmesen de fark etmeyecek, çünkü biz asla sana inanmayacağız diyorlardı. Allah'ın kendileri için uyguladığı yasayı kendileri ikrar ediyorlardı. Hani Rabbimiz kitabının bir çok yerinde: Onlar için, o kâfirler için uyarsan da

uyarmasan da birdir, müsavidir, çünkü onlar inanmazlar. İşte bakın aynen Rabbimizin buyurduğu gibi Hûd kavmi de Rableri tarafından kendilerine gönderilmiş bir uyarıcıya öyle diyorlardı. Ey Hûd, sen bize nasihat etsen de etmesen de, bizi uyarsan da uyarmasan da fark etmez biz asla sana ve dediklerine inanmayacağız.

Yâni senin bu dediklerin eskilerin masallarından, öncekilerin uydurmalarından başka bir şey de değildir. Yâni bizim şu andaki durumumuz, yaşantımız, hayatımız eskilerin huylarından, öncekilerin hayatlarından başka bir şey değildir. Yâni ne diyorsun sen? Neden söz ediyorsun? Bir azaptan filan mı dem vuruyorsun? Büyük bir günün azabından filan mı söz ediyorsun? Geç bunları. Sen bunları bizim külahımıza anlat. Biz asla azap filan görecek değiliz dediler.

Şüphesiz ki Hûd (a.s) toplumuna kendilerinden önceki Nuh toplumunun helâkini haber verdi. Kendilerinden önce kendileri gibi Allah'a kulluğa yönelmeyen, Allah'ın elçisini reddeden Nuh toplumunun bir tufanla helâk olduğunu anlattı. Onun bu uyarıları karşısında da işte toplumun cevabı bu oldu. Geç bunları sen Hûd. Bu tür şeyler her toplumun başına gelen şeylerdir. Bizden önce her toplum yok olup gitmiştir. Biz de aynen onlar gibi ölüp gideceğiz. Bunun Allah'a imanla, Allah'a kullukla, Allah elçilerine kafa tutmakla hiçbir ilgisi yoktur diyerek kendilerine gelecek Allah azabını Allah helâkini göz ardı ettiler. İşi böyle bilimsel bir şekilde çözümlemeye çalıştılar. Tarihsel bir açıklamayla işi geçiştirmeye çalıştılar. Allah'ın elçisini yalanladılar.

139,140. "Böylece onu yalanladılar; Biz de kendi-lerini yok ettik. Bunda şüphesiz ki ders vardır; ama çoğu inanmamıştır. Doğrusu Rabbin güçlüdür, merhametli-dir."

Evet Onu yalanladılar, Allah'ın elçisini kaale almadılar, Biz de onları yok ettik, helâk ettik diyor Rabbimiz. Allah'la savaşa tutuşan, Allah'ın elçisini yalanlayan bu zalim toplumun helâk şeklini de kitabımızın başka sûrelerinden öğreniyoruz. Rabbimiz onların üzerlerine 7 gece, 8 gündüz esen dondurucu bir rüzgar gönderdi ki 30,40 metre boyundaki o dev gibi adamlar köklerinden sökülmüş hurma kütükleri, hurma ağaçları gibi yerlere seriliverdiler. Topunun defterlerini dürüverdi Rabbimiz.

Ve şimdi şu anda onların şehirleri, sarayları insanların karşılığında iki dirhem bile vererek satın almaya değmeyen harabeler, yıkıntılar halindedir. İşte muhakkak ki bunda ibretler var, âyetler var, dersler vardır. Ama insanların pek çoğu iman etmiyorlar. İnsanların pek çoğu bu gerçekleri bilmiyorlar, anlamıyorlar. Rabb'ın ise Azîz'dir, düşmanlarından intikam alandır, Rahîmdir, mü'min kullarına merhametiyle muamele edendir.

141. "Semûd milleti de peygamberleri yalanladı."

Evet Hûd (a.s) un toplumunun helâkinden sonra, onların hemen arkalarından gelen Semûd kavmi, Sâlih (a.s) in toplumu da elçilerini yalan saydılar. Semûd kavmi Sâlih (a.s) in kavmidir. Semûd kavmi bugünkü Medine ile Kudüs arasındaki coğrafyada yaşamış bir toplum. Bu toplum da tıpkı kendilerinden önceki Nuh ve Âd kavmi gibi Allah'ın kendilerine gönderdiği elçilerini reddettiler.

142,152. "Kardeşleri Sâlih onlara: "Allah'a karşı gelmekten sakınmaz mısınız? Doğrusu ben size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim; artık Allah'tan sakının ve bana itaat edin. Ben buna karşı sizden bir ücret istemiyorum; benim ecrim ancak âlemlerin Rabb'ine aittir. Burada bah-çelerde, pınar

başlarında, ekinler, salkımları sarkmış hur-malıklar arasında güven içinde bırakılır mısınız? Dağlarda ustalıkla evler oyar mısınız? Artık Allah'tan sakının, bana itaat edin. Yeryüzünü ıslah etmeyip, bozgunculuk ya-pan beyinsizlerin emirlerine itaat etmeyin" dedi.”

Sâlih (a.s) onlara dedi ki, Allah için takvalı olmaz mısınız? Muttaki olmaz mısınız? Hayatınızı Allah için yaşamaz mısınız? Allah’ı hesaba katarak bir hayat yaşamaya yanaşmaz mısınız? Allah’ın haram helâl sınırlarına riâyet etmez misiniz? Beni dinlemez misiniz? Benim örnekliğimi kabul etmez misiniz? Şüphesiz ki ben Rabbim tarafından size görevlendirilmiş güvenilir bir elçiyim. Ben size yaptığım bu elçiliğimin, bu örnekliğimin, bu tebliğimin karşılığında sizden bir ücret istemiyorum. Benim ücretim âlemlerin Rabbi olan Allah’a aittir. Ben mükâfatımı sadece Ondan beklerim.

Zannediyor musunuz ki yaşadığınız bu ülkede, yaşadığınız bu coğrafyada, bu nimetlerin içinde terk edileceksiniz? Kendi halinize ebedîyen yaşayıp gideceğinizi mi hesap ediyorsunuz? Bağlar, bahçeler, pınarlar arasında, ekinler, mahsuller, meyveler, nimetler arasında yaşayıp gideceğinizi mi zannediyorsunuz? Dağları yontup evler, saraylar, köşkler mi yapıyorsunuz? Keyfinize göre bir hayat mı yaşamaya çalışıyorsunuz? Allah’tan korkun da bana itaat edin. Benim gibi Müslümanlar olun. Her zorba kişinin emrine boyun eğmeyin. Yeryüzünde Allah yasalarını tanımayan, yeryüzünde Allah’ın koyduğu düzeni bozan, bozgunculuk yapan, Allah’la barışık olmayan, Allah’la çatışma içinde olan zorba ve zalimlere itaat etmeyin. Onların arzu ve yasaları istikâmetinde bir hayat yaşamayın.

Evet kitabımızın pek çok yerinde anlatılan Sâlih (a.s) in toplumu da böyle Allah’la çatışma içinde bulunan, Allah’ın yeryüzünde koyduğu kulluk programını reddedip kendi keyiflerince bir hayat yaşayarak dünyada ölümsüzlüğü hedefleyen bir toplumdu. Dünyayı cennete çevirmeye çalışan, âhireti unutan, kendi keyiflerince yaşamaya çalışan bir toplumdu. Kendilerine Rableri tarafından gönderilen, emin bir elçi olan, kendilerinden hiç bir ücret istemeyen Sâlih (a.s)’ı reddeden ve Ona karşı aralıksız savaşlarını sürdürme kararında olan şımarık bir toplum. Zorbaların, egemenlerin elinde halk zavallı bir durumdadır. Zalimlerin, zorbaların emrine boyun bükmüş olan zavallı halkı uyarıyordu Allah’ın elçisi. Gelin ey insanlar Allah’la çatışma içinde olan bu zalimleri dinlemeyin, onlara itaat etmeyin diyordu.

153,154. “Sen şüphesiz büyülenmişin birisin; bizim gibi bir insandan başka bir şey değilsin. Eğer doğru sözlü isen bir belge getir" dediler.”

Onun bu çırpınışları karşısında bakın kavmin cevabı böyle oluyordu. Ey Sâlih gerçekten sen büyülenmişlerdensin. Sen sihre uğramışsın. Sen bizim gibi bir beşersin. Şimdi biz senin Allah tarafından gönderilmiş bir peygamber olduğunu nereden bilelim? Senin bizden bir farkın yok ki? Sen de tıpkı bizim gibi yiyen, içen, çarşı pazar dolaşan, baba olan, koca olan, hasta olan birisisin. Eğer gerçekten sen Allah’ın el çisiyse haydi o zaman bize bir âyet getir de görelim dediler.

Halbuki Sâlih (a.s) onlara ben bir İlâhım, ben insan üstü bir varlığım filan dememişti. Ben istediğim her şeyi yaparım, benim her şeye gücüm yeter, beni Rab ve İlâh bilin ve bana kulluk edin filan da dememişti. Hiçbir peygamber böyle bir şey dememiştir zaten.

Tarih boyunca tüm peygamberlerin dediği sadece şudur. Biz Allah’ın elçileriyiz. Biz de sizin gibi birer kul, birer insanız, birer beşeriz. Bizim sizden farklı bir tek yönümüz var, o da Rabbimiz bizi elçi seçmiş, bize vahyini gönder miştir. Bizler de aynen sizler gibi Rab-bimize kulluk etmekteyiz demişlerdir. Evet Sâlih (a.s) da onların bu âyet taleplerine karşılık Rabbinden gelen bir âyeti onlara göstererek buyurdu ki:

155,157. "Sâlih: "İşte belge bu devedir. Kuyudan su içmek hakkı belirli bir gün onun ve belirli bir gün de sizindir; sakın ona bir kötülük yapmayın, yoksa sizi büyük günün azabı yakalar" dedi. Onlar ise deveyi kestiler; ama pişman da oldular."

İşte bir deve. Buyurun âyet istiyordunuz. Peygamber oluşuma delil bir âyet talep ediyordunuz. İşte Allah'tan bir âyet dedi. Rabbimizin âyeti bir deveydi. Önceki sûrelerde uzun uzun açıklamalarda bulunduk. Rabbimizin onlara gönderdiği bu deve âyeti onların uğraşları cinsindendi. Onlar yeryüzünde, ovalarda evler yontuyorlar, saraylar, köşkler yapıyorlardı. Böyle bir yola girmelerinin sebebi de anlayabildiğimiz kadarıyla kendilerinden önceki Nuh kavmi bir tufanla, Âd kavmi de bir rüzgarla helâk olmuşlar ve işte onlardan sonra gelen Semûd toplumu her ikisini de düşünmüş olsalar gerek ki hem tufana hem de rüzgara karşı dayanıklı olsun diye böyle sağlam ve muhkem meskenler yapmaya çalışıyorlardı. Dağları, kayalıkları yontup evler yapıyorlardı. Ne sudan, ne rüzgardan etkilenmeyeceklerdi.

İşte böyle güya kendilerini sağlama almışlığın şımarıklığı içinde Sâlih (a.s)'a diyorlardı ki eğer sâdıklardansan haydi bize bir âyet getir de görelim. Allah ta onlara bir deve âyeti gönderdi. Kitabımızın başka sûrelerinde anlatıldığı gibi bir gün kuyuların suyunu deve içecek ikinci gün kavim içecekti. Ve mahza hayır olan bu deve bir önceki gün içtiği suyu süt olarak kavme ikram edecek, tüm kavmi doyuracaktı.

Evet onlar âyet istemişlerdi Allah ta böyle istedi. Elbette her âyetin bir sorumluluğu vardı. Ve bu Allah âyeti olan deve onlara karşı Sâlih (a.s) in destekçisi olacaktı. Deve Sâlih (a.s) safında yer alacak ve zalim toplumun sömürü düzenlerine dur diyecekti. Su içme nöbeti o deveye geldiği zaman onlar buna izin vermeyecekler, onun hakkına karşı çıkacaklar, ama onun sütünden de istifade etmeye çalışacaklardı. Deveye hayat hakkı tanımayacaklardı ama onun ürettiğini de yiyip içmeye çalışacaklardı.

Tıpkı şu anda hayat hakkı tanımadıkları Müslüman halkın sırtından geçinmeye çalışan kâfirler gibi. Eğer bu ülkede su varsa bu suyun yarısı deve vasıtasıyla halka ulaştırılacaktı. Bu deve sayesinde yöneticiler suya tamimiyle egemen olamayacaklardı. Bir ülkedeki altın, gümüş, petrol, orman, deniz ürünleri aslında mutlak anlamda halkın ortak malıdır. Ama topluma egemen olan güçler yöneticiler insanları, halkı bunlardan alıkoyuyorlar, bunlara kendileri sahiplenmeye çalışıyorlar. İşte Sâlih (a.s) in mûcizesi olan bu deve zalimlerin bu sömürülerine dur diyordu.

Evet sömürülerine dur diyen bu deveyi öldürdüler. Ama bu yaptıklarından pişman da oldular. Çünkü Sâlih (a.s) in devesi öteki develere benzemiyordu. Farklı bir görüntüsü ve misyonu vardı. Allah'ın bir âyeti, bir mûcizesi olduğu için diğer develer ona yaklaşamı-yordu. Toplum Allah'ın bu âyetine dayanamayıp onu öldürünce Allah'ın elçisi Sâlih (a.s) onlara üç gün mühlet verdi. Dedi ki bekleyin üç gün ülkenizde. Bu yaptığınıza karşılık Allah'ın azabı size gelecek di-yordu. Bu arada Sâlih (a.s)'ı da öldürmeye teşebbüs ediyorlardı da:

158,159. "Bunun üzerine onları azab yakaladı. Doğrusu bunda bir ders vardır, fakat çoğu inanmamıştır. Rab-bin şüphesiz güçlüdür, merhametlidir."

Bunun üzerine Allah'ın azabı onları yakalayıverdi ve işleri bitti. Beklediklerinin aksine, önceki toplumlardan çıkardıkları derslerin zıddına ne tufanla, ne de rüzgarla helâk olmadılar. Allah onlara öncekilere gönderdiğinden farklı bir helâk gönderdi. Korkunç bir sayha, müthiş bir çığlıkla evlerinde, saraylarında, yonttukları mağaralarında kendilerine gönderilen o sayha, o çığlık sınır tanımadı da o insanlar hayvanların yemeyip de ezdiği kesmik kırıntılarına dönüverdiler. İşte bunda da ibretler vardır, âyetler vardır.

Öyleyse ey şu anda tıpkı Sâlih (a.s) in helâk edilen toplumunun rolünü oynayan, Allah'ın kendilerine gönderdiği elçisiyle, Allah'ın âyetleriyle savaşa tutuşan Mekkeliler, ve yine ey şu anda aynı tavrı sürdüren yirminci asrın kâfirleri düşünmüyor musunuz? Anlamıyor musunuz? Siz onlardan daha güçlü olduğunuzu mu zannediyorsunuz? Sizler kendinizi Semûd'dan daha kuvvetli olduğunuzu ve Allah'la baş edebileceğinizi mi düşünüyorsunuz? Unutmayın ki Allah'ın düşmanlarına nasıl bir helâk göndereceği hiç belli olmaz. Bunu sadece Allah bilmektedir. Aklınızı başınıza alın.

İşte bakın Rabbimiz bu âyetleriyle, bu örnekleriyle tüm insan-lığı uyarmaktadır. O gün Mekkelilere, bugün de tüm dünyalılara, kıyâmete kadar da tüm insanlığa uyarısı ulaştırıyor. Ama buna rağmen insanların pek çoğu anlamıyorlar, inanmıyorlar. Lâkin bilesiniz ki Rab-bimiz Azîzdir, kendisine karşı savaş verenlerden intikam alıcıdır. Rahîmdir, kendisine kulluk edip Müslüman olan kullarını şerefli kılandır. Ve bundan sonra yine tarihi yolculuk devam ediyor.

160. "Lût milleti de peygamberleri yalanladı."

Şimdi de Lût (a.s) ve toplumu anlatılacak. Savaş bir başka bölgeye kaydı. Rabbimiz bir başka bölgeyi de tanıtacak bize. Başka hiç bir kaynaktan elde edebilme imkânına sahip olmadığımız bir başka tarihle, bir başka coğrafyayla tanıştıracak, bir başka bilgiyle bizi şereflendirecek. Bir başka tarihi konuyla bize hidâyet edecek, yol gösterecek Rabbimiz. Az evvel tanıdığımız Semûd kavminin yaşadığı böl-genin biraz daha kuzeyinde, Kudüs yakınlarında, Filistin topraklarında yaşamış bir kavimdir Lût kavmi. Onlar da kendilerinden öncekilerin yolunda gittiler ve Allah'ın kendilerine gönderdiği Lût (a.s)'ı yalanladılar, reddettiler. Sadece Lût (a.s)'ı değil tabii kendilerine gönderilen tüm elçilerini yalanladılar. Kardeşleri Lût (a.s) onlara dedi ki:

161,166. "Kardeşleri Lût, onlara: "Allah'a karşı gel-mekten sakınmaz mısınız? Doğrusu ben size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim. Artık Allah'tan sakının ve bana itaat edin. Buna karşı sizden bir ücret istemiyorum; benim ecrim ancak âlemlerin Rabbine aittir. Rabbinizin sizin için yarattığı eşleri bırakıp da, insanlar arasında, erkeklere mi yaklaşıyorsunuz? Doğrusu siz azmış bir milletsiniz" dedi."

Ey kavmim, Allah'a karşı gelmekten, Allah'la çatışmaya girmekten sakınmaz mısınız? Muttakiler olmaz mısınız? Gelin vazgeçin bu yanlışlarınızdan. Gelin hayatınızı Allah için yaşayın. Gelin Allah buyursun siz yapın. Hayat programınızı Allah belirlesin. Ben sizin için Allah tarafından gönderilmiş güvenilir bir elçiyim. Tıpkı kendisinden önceki Allah elçileri gibi o da topunuzu Allah'a imana ve kulluğa çağırdı. Kendisine itaate ve Allah'a kulluğa çağırdı. Ben sizden bir ücret de istemiyorum dedi. Benim ücretim âlemlerin Rabbi olan Allah'a aittir dedi. Hiçbir peygamberin zaten dünya malı ve mülküyle ilgisi yoktur. Onların tek derdi insanlar Allah'a kul olsunlar ve cennete gitsinler. Asla Allah'a ihanet etmiyorlar. Bunlar, bu istedikleri öteki peygamberlerle aynıdır.

Öteki peygamberlerden farklı olarak Lût (a.s) un da kavminden istediği şudur: Ey kavmim, sizler şu âlem içinde, insanlar içinde kadınları bırakıp ta erkelere mi gidiyorsunuz? Kadınları bırakıp erkeklerle beraber mi oluyorsunuz? Fıtrat dışına mı çıkıyorsunuz? Rezil bir hayatın adamı mı oluyorsunuz? Halbuki Allah'ın yasası sizin yaptığınızın tamamen aksidir. Hayatın devamı için, neslin devamı için Rabbimiz bir erkekle bir kadının beraberliğini istiyor. Nikâh ilişkisiyle bu iki cinsin bir araya gelmesini emrediyor. Siz ne yapıyorsunuz? Doğrusu bu halinizle sizler azmış bir milletsiniz.

Evet işte böyle keyiflerine göre ahlâksızca bir hayat yaşayan zalim bir toplum içinde onları Hakka, doğruya çağıran bir peygamber. Ve üstelik kendisine iman etmiş sadece iki

kızcağızından başka hiç kimse de yok. Karısı da inanmamış. Kavmini güzel ahlâka çağırıyor. Nikâhlı, tertemiz bir hayata dâvet ediyor. Erkeklerin kadınlarla doyuma ulaşacakları helâl bir hayata çağırıyor. Bakın ahlâksız, azgın toplumu onun bu dâvetine karşılık şöyle diyordu:

167. "Ey Lût! Bu sözlerinden vazgeçmezsen, mutlaka kovulacaksın" dediler."

Allah'ın sınırlarını ihlâl eden kavim dediler ki ey Lût vazgeç bu işten. Eğer bu işten vazgeçmezsen seni bu ülkeden, bu şehirden çıkaracağız, kovacağız, süreceğiz. Sen bu kadar iffetli, bu kadar na-muslu davranmaya devam edersen, atacağız okullarımızdan, atarız askeriyemizden, süreriz dairelerimizden. Görüntünle, kılık kıyafetinle, sözlerinle, davranışlarınla bizi rahatsız edip durma dediler, tehdit ettiler Allah'ın elçisini. Onların bu tehditlerine karşı bakın Allah'ın peygamberi şöyle diyordu:

168,169. "Lut: "Doğrusu yaptığınıza çok kızanlardanım. Rabbim! Beni ve ailemi bunların yapa geldikleri kötülükten kurtar" dedi."

Doğrusu bu yaptıklarınıza çok kızanlardanım. Yâni sizin bu tavrınıza bir eleştiri getireceğim ve şunu kesinlikle bilesiniz ki ben mutlaka sizinle savaşımı sürdüreceğim. Rabbim adına sizi uyarmaya, sizi Hakka dâvete devam edeceğim. Haydi siz de elinizden ne geliyorsa, ne yapabilecekseniz onu yapın. Elinizden geleni arkanıza koymayın der, sonra da Rabbine dua eder, Rabbine sığınır.

Ey Rabbim, beni ve ehlimi bunların yaptığı işlerden, bunların küfür ve isyanlarından koru. Senin yardımın ve korumanla ben böylece bu adamların yaşadığı rezil bir hayatın içine düşmeyeyim. Senin istediğin gibi iffet ve haya içinde Müslümanca hayatımı devam ettireyim diyordu. Onların pisliklerinden kendisine sığınan elçisine bakın Rabbimizin cevabı da şöyle oluyordu:

170,175. " Bunun üzerine geri kalan yaşlı bir kadın dışında, onu ve ailesini, hepsini kurtardık. Diğerlerini yerle bir ettik.Üzerlerine de yağmur yağdırdık. Uyarılan fakat yola gelmeyenlerin yağmuru ne kötü idi! Şüphesiz bunda bir ders vardır, ama çoğu inanmamıştır. Doğrusu Rabbin güçlüdür, merhametlidir."

Bunun üzerine geriye kalan karısı hariç onu ve kendisine inanmış ehlini kurtardık, diğerlerini de yerle bir ettik diyor Rabbimiz. İşte kavmi helâk etmek için melekler geldiler, ahlâksız toplum Lût (a.s) un evine misafir gelen o meleklere sahip olmak istediler. Nihâyet helâk vakti gelmişti. Lût (a.s) iki kızıyla birlikte şehri terk edecek ve sabaha doğru kavim helâk edilecekti. Lût (a.s) ve beraberindeki kızları arkasına dönüp bakmayacaklardı. Karısı da onlarla beraber çıkacak ama azabın gürültüsüyle arkasına dönüp bakacak ve o helâk edilenlerden olacaktı. Zaten geriye kalanların topunu yerle bir ettik diyor Rabbimiz. Melekler o şehirleri kaldırdılar ve yerle bir ettiler. Üzerlerine azap yağmuru yağdırdılar. Taşlar yağdırdılar ve işlerini bitiriverdiler.

Ve işte böylece Allah'la savaşa tutuşmuş bir toplum daha tuzlu sular altında kendilerine hazırlanmış korkunç bir cehennem beklentisi içindeler. İşte bunda da âyetler vardır. Ahlâksızlıklarının karşılığını bulan bu toplumda da büyük ibretler vardır. Halbuki ahlâksızlar, Allah'ın istediği tertemiz bir hayatı kabul etmiş olsalardı bu azabın mahkumu olmayacaklardı. Hem dünyaları güzel olacaktı, hem de âhireti kazanmış olacaklardı. Ama aşırı gittiler. Allah ve elçisini dinlemediler. Azgınlaştılar. Aşırı cinsel özgürlük kadınlardan zevk almaz hale getirdi onları. Kadınlardan bıktılar da nihâyet erkeklere yöneldiler. Artık bunun ötesinde başka nasıl bir hayatın adamı oldularsa bilemiyoruz. Ve işte böyle rezil bir hayatın sonunda rezil bir helâkle helâk olup gittiler.

Bundan sonra yine tarihten bir dosya daha açacak Rabbimiz. Tarihi sıra şimdi de bizi Şuayb (a.s)'la karşı karşıya getirecek. Eyke ve Medyen ahalisiyle tanışacağız.

176. "Ormanlık yerde oturanlar, Eykeliler de peygamberleri yalanladı."

Tıpkı Medyen'liler gibi Eyke'liler de ekonomik sömürüden yana olan bir topluluktur. Onlar da peygamberlerini yalanladılar. Peygamberleri Şuayb (a.s) onlara dedi ki:

177,184. "Şuayb onlara: "Allah'a karşı gelmekten sakınmaz mısınız? Doğrusu ben size gönderilmiş güvenilir bir elçiyim. Artık Allah'tan sakının ve bana itaat edin. Ben buna karşı sizden bir ücret istemiyorum, benim ecrim ancak âlemlerin Rabbine aittir. Ölçüyü tam yapın, eksiltenlerden olmayın. Doğru terazi ile tartın. İnsanların hakkını azaltmayın. Yeryüzünde bozgunculuk yaparak karışıklık çıkarmayın. Sizi ve daha önceki nesilleri yaratandan korkun" dedi."

Ey kavmim, Allah'a karşı gelmekten sakının. Ekonomik bozukluğu, ekonomik sapıklığı Allah'a kafa tutacak boyuta ulaştırmayın. Muttakiler olun. Allah'ın istediği gibi hareket edin. Allah sizin için ekonominin sınırlarını belirlemiştir. Allah'ın sınırlarını aşmayın. Ben size Rabb'ınızdan gönderilmiş güvenilir bir elçiyim. Bana itaat edin. Beni örnek bilin. Benim gibi hareket edin. Ben bu elçiliğime, bu örnekliğime, bu tebliğime karşılık sizden bir ücret istemiyorum. Ben sizin malınıza, mülkünüze karışıp ta onlara sahip olmak derdinde değilim. Benim derdim, benim sıkıntım sadece sizlerin Müslümanlar olmanız. Ben sadece sizin kurtuluşunuza dâvetiye çıkarıyorum. Ben sadece Rabb'ımdan bana bildirilenleri size aktarıyorum. Gelin Allah'ı devre dışa bırakarak bir hayat yaşamaktan vazgeçin de hayatınızı Allah için yaşayın.

Evet işte aynı sözler, aynı ifadeler kıyâmete kadar devam edecek. Bu genel ifadelerden sonra her bir peygamber geldiği toplumun ön plana çıkmış sıkıntısı neyse, problem hangi noktada odaklanıyorsa uyarılarını o noktada yoğunlaştırıyor görüyoruz. Bakın şöyle diyor Allah'ın elçisi:

Ey kavmim! Ölçüye ve tartıya riâyet edin. Kavim gerçekten çok büyük maddî imkânlara ulaşabilecek dünyanın en büyük ve önemli bir ticaret merkezinde bulunmaktadır. Oturdukları bölgede helâl yollarla doyuma ulaşmalarını zaten Rabbimiz kendilerine lütfetmişti. Ama onlar helâlle yetinmeme, temizle iktifa etmeme gibi bir doyumsuzluğun cinnetine kapılmışlar. Elbette insanların aç kalmaları pahasına, insanları aç bırakma pahasına kendilerinin aşırı doyumunu hedeflemiş insanlar temizden, helâlden hoşlanmazlar. Böylelerini ancak ölüm doyurur. Çalarlar, çırparlar, helâl haram sınırlarını çiğnerler.

İşte bakın Allah'ın elçisi Şuayb (a.s) diyor ki, yapmayın, etmeyin ölçüyü tartıyı bozarak insanların mallarını eksiltmeyin. İnsanların ceplerine el atarak onların paralarını, eşyalarını eksiltmeyin. Yeryüzünde bozgunculuk yapmayın, fesat çıkarmayın. Enflasyon gibi haram yollarla, hilelerle insanları sömürmeye kalkışmayın. İnsanların alım güçlerini eksiltmeyin. Paralarının değerini düşürmeyin. Sizi de sizden öncekileri yaratan, tüm yaratıkları yaratan Allah'tan korkun. Evet Onun bu dâveti ve uyarıları karşısında bakın toplumu diyor ki:

185,187. "Sen ancak büyülenmiş birisin. Bizim gibi bir insandan başka bir şey değilsin. Doğrusu seni yalancılardan sanıyoruz. Eğer doğru sözlü isen göğün bir parçasını üzerimize düşür" dediler."

Dediler ki sen ancak büyülenmiş bir kimsesin. Tıpkı kendilerinden öncekilerin dediği gibi dediler. Allah kendilerine vahy etti, şeytan da vahy etti. Onlar Rablerinin vahyini değil de

şeytanların vahiylerine kulak verdiler de dediler ki ey Şuayb sen bizim gibi bir beşersin. Senin bizlerden bir farkın yoktur.

Ve biz zannediyoruz ki sen yalancının birisin. Bütün bunları kendin uyduruyor ve Allah'a izafe etmeye çalışıyorsun. Bırak bu ağızları. Bizim ekonomik anlayışlarımıza, düzenimize, dünya hâkimiyetimize burnunu sokup durma. Karışma bizim işlerimize. Sen kim oluyorsun da bizim düzenimizi eleştiriyorsun? dercesine Ona meydan okudular. Dediler ki eğer doğru sözlü isen haydi o zaman gökten üzerimize bir parça indir de görelim. Haydi bize bir azap getir dediler. Allah elçisinden bir belâ, bir azap istediler. Tüm dünyanın ekonomik gücüne sahip olan kimseler olarak ne Allah'ın, ne de peygamberin asla kendileriyle baş edemeyeceği gururuna kapıldılar. Kendi güç ve kuvvetlerine güvendiler, şımardıkça şımardılar. Şuayb (a.s) dedi ki:

188. "Şuayb: "Rabbim yaptıklarınızı çok iyi bilir" dedi."

Rabbim yaptıklarınızı daha iyi bilir. Rabbim durumunuzu daha iyi bilir. Ne haldesiniz? Neye lâyıksınız? Neyi hak ettiniz? bunu ben değil Rabbim bilir. Bu konuda yetki bende değil Allah'tadır. Azabı gönderme yetkisi bana ait değildir. Siz yanlış kapı çaldınız. Allah'tan istenmesi gereken bir şeyi benden isteme cehaletinde bulundunuz, benim buna gücüm yetmez dedi.

189. "Ama onu yalanladılar. Bunun üzerine onları bulutlu bir günün azabı yakaladı. Gerçekten o gün azabı büyük bir gündü."

Evet kavmi Onu yalanladı. Bunun üzerine Rabbimizin değişmeyen bir yasası olarak onları bulutlu bir günün azabı yakalayıverdi. Gölge gününün azabı yakalayıverdi onları. Onların üzerine sanki buluttan azap yağıyordu, helâk yağıyordu. Gerçekten bu büyük bir azap günüydü. O günün azabı çok büyüktü.

190,192. "Doğrusu bunda bir ders vardır. Fakat çoğu inanmamıştır. Rabb'ın şüphesiz Güçlüdür, merhametlidir. Şüphesiz Kur'an âlemlerin Rabb'ının indirmesidir."

Eyke'lilere gökyüzündeki bir buluttan azabın yağması, Med-yen'lilere de bir sayha, bir deprem ve çığlık gönderilip yok edilmesi. Her topluma amelinin karşılığında bir ceza takdir edilmesi. İşte bunların hepsinde bir âyet, bir ibret, bir uyarı vardır. Öyleyse Ey Mekkeliler, ey dünyalılar eğer sizler bu anlatılanlardan ibret almaz ve Rabb'ınızla çatışma içinde bir hayata yönelirseniz, sizler de Nuh, Hûd, Sâlih, Lût ve Şuayb (a.s)'ların toplumlarının düştüğü yanlışlara düşerseniz kesinlikle bilesiniz ki sizler de onların âkıbetine hazırlanmaktasınız. Kesinlikle onların başlarına gelenler sizin başınıza da gelecektir. Ama insanların pek çoğu inanmamaktadır. Ama Rabbin ise Azîz ve Rahîmdir. Düşmanlarından intikam alan, dostlarına da sonsuz merhamet edendir.

Evet bütün bunlar, başta Mûsâ (a.s), sonra İbrahîm (a.s), sonra Lût, Hûd, Sâlih ve Şuayb (a.s)'lar gündeme alınarak bir dünya yaşanacak, bir tarih sorgulanacak, bir tarih göz önüne getirilecek, ibretler, dersler sergilenecek, insanların kurtuluş yolları belirtilecek ve bunlar o kadar âhenkli sunulacak ki hiçbir kimsenin bu sözlere itiraz hakkı olmayacak. Ve yine hiç bir kimsenin kendisinde cevap hakkı bulması da mümkün olmayacak. Acaba bu sözler kime ait? Bunları kim söy-lüyor? Bu sözler nereden geldi? Bu sözleri Allah'tan başka birisinin söylemesi, bu bilgileri Allah'tan başka birilerinin bilmesi mümkün mü? Aklı başında herkes diyecek ki gerçekten bu Kur'an Rabbinden indirilmektedir. Bunu Ondan başka birinin söylemesi de, bilmesi de mümkün değildir.

193,197. "Ey Muhammed! Apaçık Arap diliyle, uyaranlardan olman için onu, Cebrâil senin kalbine indirmiştir. O, daha öncekilerin kitabında da

zikredilmiştir. İsrâil oğulları bilginlerinin bunu bilmeye bir delilleri yok muydu?"

Bu kitabı, bu haberleri göklerin ve yerin, doğuların ve bâtıların, arşın ve kürsi'nin, meleklerin ve insanların Rabb'ı, hakimi, otoritesi indirmektedir. Onu Cibril'i Emin indirdi. Bu Kur'an'ı sana Ruh'ul- Emin, Rabb'ından aldı ve senin kalbine indirdi. Sen uyarıcılardan, peygamberlerden olman için. Hem de apaçık bir Arapça ile. Herkesin anlayabileceği, insanların konuştukları bir dille indirdi. Herkes anladı Onu. Bir kadın olarak Hatice anamız anladı mü'min oldu, küçük bir çocuk olan Hz. Ali efendimiz anladı mü'min oldu, bir köle olan Hz. Zeyd anladı mü'min oldu, Bilal anladı mü'min oldu, orta yaşta bir insan olan Ebu Bekir efendimiz anladı mü'min oldu. Velid Bin Muğıre, Ebu Cehil anladı kâfir oldu. Toplumda bu Kur'an'ı anlamayan bir tek insan yoktu.

Onun içindir ki Mekkeliler Ebu Bekir'in okuduğu Kur'an'a engel olmaya çalışıyorlardı. Ey Ebu Bekir, buna asla izin veremeyiz, çünkü senin okuduğun Kur'an bizim çocuklarımızın kalplerine tesir ediyor diyorlardı. Abdullah Bin Mesud Rahmân sûresini Kâbe'nin avlusunda okuyunca tüm müşrikler üzerine çullandılar ve öldüresiye dövdüler onu. Evet nasıl ki o gün bu Kur'an'ı anlamayan yoksa bugün de herkes bunu anlamak zorundadır. Herkes bu kitabı anlayabileceği cinsten okumak zorundadır. Yâni bu kitaba iman eden anlaya, anlaya iman edecek, inkâr eden de anlaya, anlaya inkâr edecektir. Bunun başka bir yolu yoktur.

Değilse anlamadan okunan bir Kur'an'da, anlamadan iman edilen bir Kur'an'da hayır yoktur. Üzerinde düşünülmeden, ne dediği bilinmeden okunan bir Kur'an'a nasıl Kur'an diyebileceğiz de? Böyle reddedenler neyi reddettiklerini söyleyebilecekler de? Hayata karışmayan, kalbe etki etmeyen bir kitaba nasıl Kur'an denebilecek de? Bana konuşmayan, bana bir şeyler söylemeyen, bana ümitler vermeyen, bana korkular sunmayan, bana şunu yap, bunu yapma demeyen bir Kur'an, Kur'an değildir. Bizler de bugün tıpkı o gün Rasûlullah'ı dinleyip de iman edenler gibi iman etmek zorundayız. Çünkü bu kitap insanların bildiği, konuştuğu bir dille, apaçık Arapça bir lisanla indirilmiştir.

Efendim, o zaman biz Arap değiliz, biz bir Arap anadan babadan dünyaya gelmedik, binaenaleyh bu kitabı anlayamayız şeklinde bir itiraza gelince. Meselâ bakın şu okuduğumuz Şuarâ sûresinde İbrahîm (a.s), Mûsâ (a.s), Nuh (a.s), Sâlih (a.s) ve Şuayb (a.s) lar gündeme alındı. Bu peygamberlerin toplumlarıyla olan kavgaları anlatıldı. Ve bu konular Muhammed (a.s)'a ve toplumuna örnek gösterildi. Yâni her peygamberin kavmiyle mücâdelesi anlatıldıktan sonra da denildi ki muhakkak ki işte bütün bunarda âyetler vardır, ibretler vardır. İşte bu ifade, bu âyet ortak özellik oldu.

Daha önceki kitaplarda da bu kitabın geleceği müjdelenmiş, haber verilmişti. Daha önceki peygamberleri de kendilerine bu kitabın geleceğini haber vermiş olmalarına ve bu son kitaba iman etmeleri konusunda kendilerinden apaçık bir ahit almalarına rağmen şimdi bu İsrâil oğullarının âlimlerinin bunu bilmeye bir delilleri yok mu? Çok delilleri var ama yine de iman etmiyorlar.

198,199. "Biz Kur'an'ı Arapça bilmeyen kimselerden birine indirseydik de o bunları okusaydı yine de ona inanmazlardı."

Kitabın Arapça olarak indirilmesi konusunda da bakın Rabbi-miz şöyle bir açıklamada bulunuyor. Şâyet Biz bu Kur'an'ı Arapça bilmeyen birine, Arap dilini konuşmayan, insanlara Arapça açıklamada bulunamayacak birine indirmiş olsaydık, o da bunları onlara okumuş olsaydı yine de ona inanmayacaklardı. Yâni hiç Arapça'yı bilmeyen bir insan bir anda bunu onlara Arapça olarak okumuş olsaydı yine de iman etmeyeceklerdi. Yâni hiç düşünmeyeceklerdi bile. Yahu bu adam Arapça bilmezken, Arapça konuşamazken nasıl oldu da böyle birden bire böyle bir Kur'an'ı okuyabiliyor? diyerek hayrete gelip böyle olağanüstü bir

durum karşısında daha kolay iman etmeleri gerekirken yine de şu iman etmeyenler inanmayacaklardı diyor Rabbimiz. Bundan dolayıdır ki ey peygamberim, sen onların ey Muhammed sen aramızdan birisin, sen içimizden bir beşersin gibi söyledikleri sözlerine asla üzülme.

200,202. "Suçluların kalplerine Kur'an'ı böylece sokarız da, can yakıcı azabı görmedikçe ona inanmazlar. Bu azab onlara haberleri olmadan geliverecektir."

Biz böylece o Kur'an'ı mücrimlerin, günâhkârların, suçluların kalplerine soktuk, işlettik, yerleştirdik. Yâni Allah'ın Resûlü sürekli okudu onu, Ebu Bekir okudu, Müslümanlar okudular da onu duyanların kalpleri sürekli ezilir hale geldi o Kur'an ile. Dinledikleri, duydukları her bir Kur'an âyetiyle kalplerinde operasyonlar meydana geldi onların. Duydukları her bir âyet onların kalplerinde bir küfür hücresini yok etti. Onların kalplerindeki son küfür ve şirk kalesi yıkılıp ta hidâyete ulaşacakları ana kadar bu böyle devam etti. Tabii kimilerinin kalbindeki küfür ve şirk hücresi az olduğu için 50,60 âyetlik bir operasyon sonunda iman ederlerken, kimilerininki çok fazlaymış ki 200,500 âyetlik bir ameliyat sonunda iman ettiler.

Meselâ bir Ebu Bekir efendimiz hemen duyar duymaz iman ederken, bir Ömer efendimiz 7 yıl sonra ancak iman edebilmiştir. Bir Halit bin Velid efendimizinki ise 15,16 yıla sarkıyor. Ama elbette bu da bir gün içinde olmuyordu. Halit Rasûlullah'la karşılaştığı andan itibaren kalbinde operasyon başlıyor ve nihâyet son küfür kalesi yıkılıncaya kadar devam ediyordu. Hz. Halid'in Müslüman olması Hudeybi-ye'den sonra oluyordu.

Ama o kâfirlerden kimileri de vardır ki can yakıcı azabı görünceye kadar iman etmezler. Ve artık o azap kendileri ondan habersizce, bilgisizce bir hayat sürerlerken ansızın gelip onları yakalayacaktır.

203,204. "O zaman "Erteye bırakılmaz mıyız?" derler. Bizim azabımızı mı acele istiyorlardı?"

Ve o azap kendilerine geldiği zaman da hemen derler ki acaba ertelenmez mi bu azap? Acaba bize bir süre tanınmaz mı? Şimdi onlar bu azabımız konusunda acele mi ediyorlar? Azabımızı acele mi istiyorlar? Halbuki Rabbimizin onlara uyguladığı yasa en güzel yasadır. Bu dünyada düşünebilecekleri kadar, akıllarını kullanıp peygamberinin dâvetine yönelebilecek, Allah'a Allah'ın istediği kulluğu yapabilecek kadar bir süre tanımıştır. Peygamberin dâvetine evet deyiverselerdi kendileri hakkında çok güzel olacaktı. Ama işte böyle birden bire hepsinin evet demeleri de mümkün olmuyor.

205,207. "Bana söylesene, Ey Muhammed! Biz onlara yıllar yılı nimetler vermiş olsak, sonra da tehdit edildikleri şey başlarına gelse, kendilerine verilmiş olan nimetler onlara bir fayda sağlar mı?"

Kaldı ki Biz onlara yıllarca ömür versek, yıllarca güç kuvvet versek, senelerce saltanat versek, senelerce nimetlerimizi onların üzerinden eksik etmesek, sonra da kendilerine vaat olunan, tehdit edildikleri şey başlarına geliverse kendilerine verilmiş olan o nimetlerin, faydalandıkları metaların, yaşadıkları ömür ve dünyalarının kendilerine hiçbir faydası olmayacaktır. Binlerce yıl yaşamış olsalar da azap gelince bu uzun ömürlerinin hiçbir mânâsı, hiç bir değeri, hiçbir faydası olmayacak onlara. O uzunca yaşamaları, uzunca nimet icre bulunmaları onları azaptan asla kurtaramayacaktır.

Öyleyse madem ki bu dünya malının, mülkünün, dünya saltanatının hiç bir kıymeti olmayacaksa, azap geldiği zaman hiçbir değer ifade etmeyecekse o zaman bize düşen hesabımızı güzel yapmaktır. Aman malımız çok olsun, aman servetimiz çok olsun, aman bu dünyada lüks içinde bir hayatımız olsun, aman bu dünyada saltanatımız büyük olsun diyerek yanlışların içine girmemeliyiz. Unutmayalım ki bu dünyada bunlara en çok sahip olan krallar,

liderler, kumandanlar, im-paratorlar kendilerine azap geldiği zaman kendilerini kurtaramamışlardır. Kendilerine ölüm geldiği zaman kendilerini Allah'ın ölüm yasasından kurtaramamışlardır.

208,209. "Hiçbir kasaba halkını kendilerine öğüt veren uyarıcılar gelmeden yok etmedik. Biz zalim değiliz."

Yine unutmayın ki Biz her ne zaman bir köy, bir kasaba, bir şehir, bir ülke halkını kendilerine uyarıcılar gelmedikçe helâk etmemişizdir. Önce uyarıcılarımızı gönderdik, uyarıcılarımız onları Bizim âyetlerimizle karşı karşıya getirdiler, kendilerini açık ve net bir biçimde tevhide çağırdılar, onlar da bunu reddettiler, helâki hakkettiler, Biz de onları helâk ettik. Biz zalim değiliz. Biz uyarılmamış kullarımızı helâk etmeyiz. Bizim yasamız budur.

Evet dünya üzerinde helâk edilmiş hiçbir toplum yok ki, Allah'ın azabına, gazabına maruz kalmış hiç bir ümmet yoktur ki, ya Rabbi biz ne yaptık ki bizi helâk ettin? Bizim suçumuz neydi ki bize gazap ettin? demeye hakkı yoktur. Hiç bir toplum böyle itiraz edecek bir durumda değildir. Ya Rabbi bizim senden de, senin peygamberinden de, senin âyetlerinden de, senin bizden istediğin kulluktan da, cennetinden de, cehenneminden de haberimiz yoktu. Bize bunlar du-yurulmadı demeye hiç kimsenin hakkı yoktur. Çünkü işte Rabbimiz yasasını ortaya koyuyor. Önce peygamberlerini gönderiyor, uyarıcılarını gönderiyor, onları kendisinden, kitabından, âyetlerinden, kulluğundan, cennetinden, cehenneminden haberdar ediyor, onlar da bu haberleri aldıktan sonra yine de kendisine karşı, dinine ve peygamberlerine karşı düşmanlıklarını sürdürürlerse Rabbimiz de onları helâk ediyor.

210,212. "Kur'an'ı şeytanlar indirmemiştir. Bu onlara düşmez, zaten güçleri de yetmez. Doğrusu onlar vahyi dinlemekten uzak tutulmuşlardır."

Bu Kur'an'ı şeytanlar indirmemiştir. Bu kitabı Cibril indirmiştir. Bu sözleri şeytanların söylemesi mümkün değildir. Bu onlara düşmez. Zaten onların böyle bir kitap indirmeye, bu sözleri söylemeye güçleri de yetmez.

Rasûlullah efendimiz onlara bu Allah âyetlerini okuduğu zaman bu cinlenmiş diyorlardı. Bu adam mecnundur diyorlardı. Delirmiş diyorlardı. Ya da işte bu sözleri kahinlerden öğrenmiş diyorlardı. Şair diyorlardı, diyorlardı, diyorlardı... Bakın Rabbimiz onların dediklerinin tümünü hatırlatarak buyuruyor ki hayır hayır bu Kur'an'ı şeytanlar indirmemiştir. Zaten bu onlara yaraşmaz. Doğrusu onlar vahyi dinlemekten de men eldilmişler, uzak tutulmuşlardır. Daha önceleri, bu ki-tabın inmeye başlamasından önce şeytanlar meleklerin konuşmalarından bir takım kırıntılar alarak yerdeki kahinlere aktarıyorlardı. Kahinler de onlardan aldıkları bu kırıntıları insanlara bildiriyorlar ve insanların itikatlarını bozmaya çalışıyorlardı. Ve kitabımızın başka âyetlerinden öğreniyoruz ki bu kitap inmeye başlar başlamaz Rabbimiz onları bu işten menetti. Bundan sonra artık ne bir vahiy bilgisine, ne de bir gayb kırıntısına sahip olabildiler.

213. "O halde sakın Allah'ın yanında başka İlâh tutup ona yalvarma, yoksa azap göreceklerden olursun."

Öyleyse ey peygamberim, sakın sen Allah'la birlikte başka İlâhlar peşinde koşma. Allah'la birlikte başka bir İlâh kabul etme. O Allah tek İlâhtır. Kendisinden başka İlâh olmayandır. Eğer Allah berisinde başka İlâhlar bulur, Allah'la birlikte onları da dinler, Allah'la birlikte hayatında onları da söz sahibi kabul eder, onlara da kulluk eder, onlara da dua edersen o zaman azaba uğrayanlardan olursun. Gerçekten çok büyük bir tehdit. Kime yapılıyor bu tehdit? Allah'ın en sevgili kulu peygamber (a.s) a yapılıyor. Peygamber (a.s) bile böyle bir şeyi yapınca azaptan kurtulamayacaksa Allah berisinde başkalarını da İlâh kabul eder, başkalarında da yetkilerin olduğunu kabul edersek bizler de asla azaptan

kurtulamayacağız demektir. Ve peygamber (a.s)'a ve onun şahsında hepimize bir emir, bir uyarı.

214. "Önce en yakın hısımlarını uyar."

Ey peygamberim, sen yakın akrabalarını, yakın kavmini, aşiretini, çevrendekileri uyar. Onları uyarına devam et. Sizler de ey peygamber yolunun yolcuları en yakın akrabalarınızdan başlayarak çevrenizdeki Müslümanları uyarın. Çevrenizdeki Allah kullarını Allah'ın âyetleriyle, Allah'ın kitabıyla uyarın. Allah'ın cenneti ve cehennemiyle uyarın. Allah'a kulluğa çağırın. Herkes duysun bu uyarıyı. Herkes ha-berdar olsun bu hakikatten. Herkes nasibini alsın bu uyarıdan. Herkes bilsin bu gerçeği de inanan bir bilgiyle inansın, inkâr eden de bir bilgiyle reddetsin. Hiç kimse ben bunu bilmiyordum, ben bunu duymamıştım, benim bundan haberim yoktu diyemesin. Herkesi uyarın. Ama bu uyarınızı yaparken, bu uyarınıza devam ederken de:

15,216. "Sana uyan mü'minleri kanatlarının altına al. Sana baş kaldırırlarsa: "Yaptıklarınızdan uzağım" de."

Uyarını yaparken rahmet ve şefkat kanatlarını da sana tabi olan, uyarına müspet tavır alan mü'minlerden de esirgeme. Onlar üzerine şefkat ve merhamet kanatlarını da geriver. Şefkat kanatlarını gererek onları o kanatlarının altına alıver. Şefkat ve merhametle muamele et onlara. Sana ve dâvetine teslimiyetini bildiren, iman ettiğini bildiren Müslümanlara merhametini gündeme getir. Eğer sana isyan ederlerse, dâvetine kayıtsız kalırlarsa uyarına müspet cevap vermez-lerse onlara de ki ben sizin yaptıklarınızdan beriyim deyiver. Benim sizinle hiçbir ilgim, alâkam yoktur deyiver.

217,220. "Ey Muhammed! Senin kalkıp namaz kılanlar arasında bulunduğunu gören, güçlü ve merhametli olan Allah'a güven. Doğrusu O işitir ve bilir."

Ve onlar karşısında Azîz olan, şerefli olan, yüce olan, Rahîm olan ve her an seni görüp gözeten, her an sana desteğini sürdüren, senin kalkıp namaz kılanlar arasında bulunduğundan haberdar olan Allah'a güvenip dayan. Allah'a tevekkül et. İşini Ona havale et. Sırtını Ona daya. Başarıyı sadece ondan bekle. Onun istediği şekilde hareket et. Unutma ki O Allah her şeyi işitir ve her şeyi bilir. Nasıl ki O Allah senden önce kendisine teslim olan Nuh, Hûd, Sâlih, İbrahîm gibi elçilerini başarılı kılmışsa Rabbin seni de başarılı kılacaktır. Çünkü O Azîzdir, güçlüdür, yenilmezdir ve her şeyi işiten ve bilendir. Şu anda seni de görmekte, seni de işitmektedir. Kıyamını görmektedir, secdenden haberdardır. Rabb'ının emirlerini uygulama derdinde olan müminlerle birlikte dönüp dolaştığını da biliyor O Allah. Allah yolunda müminlerle birlikte kavganı, insanları uyarmanı, insanları kendi yoluna dâvetini görüyor. Müslümanlara karşı şefkat ve merhamet kanatlarını gerdiğini, Rabbin için secdelere kapandığını görüyor Allah.

221,223. "Şeytanların kime indiğini size haber vereyim mi" de. Onlar, günâhkâr iftiracıların hepsine iner. Bunlar şeytanlara kulak verirler, çoğu yalancıdırlar."

Ey peygamberim şeytanların kime indiğini sana, size haber vereyim mi? Anlatayım mı şeytanlar kimlere inerler? Kimlere vahiy getirirler? Kimlere vahy ederler? Kimleri etkileri altına alırlar? Artık bu vahiy Kur'an'ın, Allah vahyinin dışındaki bir vahiydir. Şeytan vahyidir. Şeytanın fısıldaması, şeytanın iğvası ve yol göstermesidir. Kime mi bu? Her bir günâhkâr, her bir günâha giren iftiracılara iner şeytan. Bunlar günâhkâr olan, günâhtan yana olan, mayın tarlasında geziyormuş gibi günâhlara dalan, günâha düşkün ve de iftira eden, işi gücü yalan dolan olan kimselere şeytanlar çokça giderler ve onları daha da azgınlaştırırlar. Gece gündüz onları şaşkın bir hale getirirler.

İşte şeytanların beraber olduğu, işbirliği içinde olduğu insanlar bunlardır. Bunlar şeytanların vahiylerine kulak verirler. Rablerinin vahyine kulak vermeyen bu insanlar gece gündüz şeytan vahiylerini dinlerler. Şeytanların Allah'a, peygambere, İslâm'a, Kur'an'a ve Müslümanlara karşı yalan ve düşmanlık vahy ederler. Kendi yalan yanlış bilgilerini doğru olarak empoze ederler. O yalancı, o günâhkâr, o Rablerinin vahyinden habersiz olan insanların İslâm'la ve Müslümanlarla mücâdele etmesini emrederler. Zaten onların pek çoğu da yalancıdırlar. Şeytanlar yalancı, cinler yalancı, kahinler yalancı, onları dinleyenler, onlara tabi olanlar yalancıdırlar. Ama Muhammed (a.s) da yalan yoktur. Allah ve Resûlünün vaadinden dönmesi söz konusu değildir. Peygamber (a.s) ve onun yolunun yolcusu olan Müslümanlarda yalan, dolan, günâh, isyan yok ki şeytanlar onlara gelebilsinler. İşte şeytanlar ancak böylelerine yaklaşabilirler. Peygambere yaklaşmaları mümkün değildir.

224,226. "Şairlere ancak azgınlar uyar. Onların her vadide şaşkın, şaşkın dolaştıklarını ve yapmadıklarını yaptık dediklerini görmez misin?"

Ve bir de şuarâ, şairler var ya, gerçekten o şairlere de azgın ve sapık kimseler tabi olur. Bir de Allah'ı ve peygamberi bir kenara bırakıp, Allah'ın kitabını ve Resûlünün sünnetini bir kenara bırakıp kendi hevâ ve heveslerini putlaştırıp insanları kandırabilecek özellikte şiir söyleyenler şairler var. Bunların sözlerinde ne hak var, ne hakikat var, ne vahiy var, ne âhiret var, ne ölüm ötesi hayatın gündemi ve hazırlığı var, ne cennet bilinci, ne cehennem korkusu, ne kitap ve peygamber zikri var. Sanki böyle akla hayale gelmedik bir dünyada yaşarlar. Görmüyor musun işte bu şairler her bir vadide dolaşıp dururlar. Bir bakarsın gökyüzünde, bir bakarsın yeryüzündeler. Ne dedikleri, ne söyledikleri belli değil. Yaptıkları tek şey akla hayale gel-medik sözlerle, hayallerle insanları oyalarlar. Dengesiz bir hayatın yaldızlı sözlerini ortaya korlar. Onların bu tumturaklı sözlerinin etki-sinde günler aylar geçer de insanlar Allah'tan peygamberden, Al-lah'ın kitabından ve peygamberin sözlerinden uzak yaşadıklarının farkına bile varamazlar. Geceleri gündüzleri şiirin, sözlerin içine dalıp gitmişlerdir.

Ve onlar, o şairler yapmadıklarını söylerler. Yapmadıklarıyla övünürler, amelin konusu olmayan hayal âleminde gezerler. Çok kötülerler, hicvederler, hakaret ederler, övdükleri haksız ve aşırı överler, hicvettiklerini aşırı yererler. Çok büyük iddialarda bulunurlar, çok güzel şeyler söylerler ama bunların hiçbirisini yapmazlar. Hayatları ayrı, düşünceleri ayrıdır. Sözleri ayrı bir vadide amelleri ayrı bir vadidedir. İşte böyle şairlerle de şeytanlar beraberdir. Şeytanlar böylelerine de inmekte, böylelerini de etkileri altına almaktadırlar. Sürekli şeytanlar böylelerine de kötülükleri vahy etmektedirler. Kötülüğün eğitimini bunlarla beraber uygularlar.

Ama şairlerin içinde sözün güzelini, sözün hakkını söyleyenler, Müslümanca bir hayatın, Allah'a kulluk hayatının sözcülüğünü yapanlar da vardır elbette. Hassan Bin Sabit gibi, Abdullah Bin Revaha gibi Müslümanlar da vardır. Kıyâmete kadar aynı yolu izleyenler de vardır. Allah'ın sözcülüğünü yapan şairler kıyâmete kadar varlıklarını sürdüreceklerdir. Yâni Allah'ın kitabından ve Rasûlullah'ın sözlerinden bilgilenip o sözleri kâfir ve müşrik dünyaya karşı en güzel bir şekilde ifade edebilecek, İslâm'ın savunuculuğunu yapacak, kendi inancının kavgasını verebilecek şairlerde elbette olacaktır yeryüzünde. Bunlar:

227. "Ancak inanıp yararlı iş işleyenler, Allah'ı çok çok ananlar ve haksızlığa uğratıldıklarında haklarını alanlar bunun dışındadır. Haksızlık eden kimseler nasıl bir yıkılışla yıkılacaklarını anlayacaklardır."

İman eden ve imanlarını pratik hayata aktaranlar, imanlarını hayatlarında görüntüleyen, iman kaynaklı bir hayat yaşayanlardır. Ve Allah'ı çok zikreden, Allah'ı gündemlerine alan, gece gündüz Allah'ı gündemlerinde tutan ve Allah'ın âyetlerini ve Resûlünün sünnetini dünya insanlığının gündemine getiren kimselerdir bunlar. Ve Allah yolunda, Allah'a kulluk yolunda zulme uğradıktan sonra da birbirlerine yardımcı olan kimselerdir bunlar. Ve Allah'ın yardımıyla zalimlerden, İslâm düşmanlarından öçlerini

alanlardır onlar. İşte yanlış yolda yürüyenlerin yanında, şeytanla anlaşarak şeytan vahiylerinin savunuculuğunu yapanların yanında işte böyle hak yolda yürüyen kimseler de bu dünyada eksik olmayacaktır. Hayat bu ikisiyle beraber olacaktır. Ve sonunda gerek şiirleriyle, gerek kalemleriyle bu kavgada yerini alan Müslümanlar sonunda Allah'ın yardımıyla galip geleceklerdir. Ve onların bu başarılarıyla zalimler de nasıl bir devrimle, nasıl bir inkılapla devrileceklerini bilecekler ve görecekler.

Evet samimiyetle Allah ve Resûlüne inanan, samimiyetle Al-lah ve Resûlü için bir hayat yaşayan, Allah ve Resûlünün istediği şekilde mü'min olan, Resûlün pratik hayatını aynıyla benimseyen, Allah'ı zikreden, Allah'ı yücelten, Allah'ın kitabıyla yücelen, Resûlün sünnetiyle şeref kazanan ve zulme uğradıkları zaman da o zulmü ortadan kaldırıp zalimlerin boynunu kırmak için birbirleriyle yardımlaşan, mazlum kardeşlerinin yardımına koşan, birbirleriyle kenetlenen Müslümanlar olduğu sürece zafer onların, kayıp zalimlerin olacaktır. Allah karşıtı bir dünya yaşayanlar nasıl bir inkılapla devrildiklerini görecekler ve Allah'la savaşmanın ne anlama geldiğini bilecekler ve anlayacaklar.

İşte dünya bu iki kavganın at başı yürüdüğü bir dünyadır. Bir tarafta Allah ve Resûlüne inanmış Müslümanlar, diğer tarafta da karşıt güçler. Yakında kimin galip, kimin mağlup olacağını göreceğiz. Yakında kimin cehenneme aktığını, kimin cennete uçtuğunu göreceğiz inşallah. Rabbim istediği gibi Müslüman olanlardan eylesin bizi.